

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

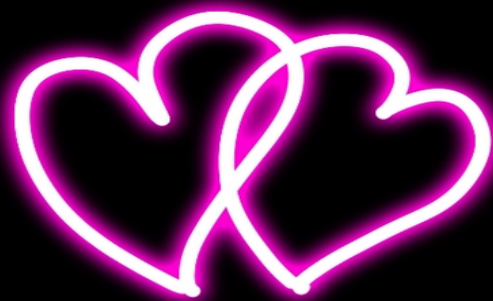
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEON VOWS

JESSICA GADZIALA

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

İçindekiler

Başlık

Haklar

Başlık.

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On üçüncü Bölüm

On dördüncü Bölüm

On beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On yedinci Bölüm

On sekizinci Bölüm

Ondokuzuncu Bölüm

Yirmiinci Bölüm

Yirmi Birinci Bölüm

Yirmi İkinci Bölüm

Harrison

Clitonia ve Lil Dicky

Cenneti Kovalama Tanıtım Videosu

Jessica Gadziala'nın diğ er yazıları

Yazar Hakkında

Onu takip et!

NEON
YEMİNLER

—

Jessica Gadziala

Telif hakkı © 2026 Jessica Gadziala

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, yayıncının izni olmadan bu kitabın herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasa dışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, kitap incelemesinde kullanılan kısa alıntılar dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

"Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölü kişilerle, gerçek olaylarla, mekanlarla veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir."

YAPAY ZEKÂ EĞİTİMİ YASAKTIR: Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek üzere üretken yapay zekâ (YZ) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır.

“Yaratıcılık yapay zekâ tarafından üretilmemelidir. Bu nedenle, bu kitabın her kelimesi insan kalbi, zihni ve elleriyle şekillendirilmiştir.”

NEON YEMİNLER

BİRİNCİ BÖLÜM

Çipler, kendinden emin bir şekilde potaya çarparak, yığının sıkı bir ses patlamasıyla devrilmesine neden oldu.

Karşımda oturan, erkeklerin poker odasına girmesine izin verilmemesi gerektiğini yüksek sesle ilan eden, erkek egemenliğini savunan ünlü bir podcast yayıncısı boynunu küttetti.

O kadar kibirli ve kadın düşmanıydı ki, bunun kendisini ele verdiğinin farkında bile değildi.

Gece boyunca başka bir masadan onun sürekli konuşmasını dinledim, oyun tarzını çözüp tüm fişlerini elinden almak amacıyla onu izledim.

Burası lüks bir odaydı.

Ve saç çizgisinde terleme başlamıştı.

Elimi uzatıp pembe fişlerden oluşan yığını aldım; her bir fiş beş bin doları temsil ediyordu ve fişleri pota attım.

"Artırmak."

Çenesi gevşedi.

Boynunu iki kez çitlattı.

Onun egosunun mu yoksa mantığının mı galip geleceğini görmek ilginç olurdu.

Yanımda oturan adam, kartlarını bırakıp viskisine uzanırken, "Benim bütçeme göre çok pahalı," dedi.

Bir adam daha aradı.

Bir diğeri katlandı.

Sonra sadece ben ve podcast yayıncısı kaldık.

Koltuk altlarında ter lekeleri oluşmuştu.

Ama yine egosu devreye girdi.

"Pekala, hadi onları görelim," dedi satıcı, gülümsemesini zorlukla bastırmaya çalışarak.

Bu işi geçim kaynağı olarak yaptığınızda, kumarhanedeki hemen hemen her krupiyeyi tanırdınız. Bu krupiye özellikle büyük miktarlarda bahis yapıldığında neredeyse hiç blöf yapmadığını biliyordu. Bahsi yükseltiyorsam, kazanma şansım vardı demektir.

Kartlar keçeğe değdi.

Podcast yayıncısının gözlerinden ayırmadan kendi cihazımı yere koydum.

Tam kadroya sahipti.

Elimde ardışık floş vardı.

"Sıralı floş—kraliçe yüksek kart. Sıralı floş kazanır."

Satıcı, elindeki tencereyi bana doğru itti; karşımda oturan çocuk ruhlu adam o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesini devirdi.

"Bu tamamen saçmalık. O beni aldattı."

Masada oturan birkaç adam başlarını salladı ya da gözlerini devirdi. Kimse kötü kaybedenlerden hoşlanmazdı. Özellikle de bu salonda. Bahisçiler kaybettikleri parayı dert etmezlerdi. Onlar sadece iyi vakit geçirmek için buradaydılar.

Masadaki yaşlı bir adam—yanılmıyorsam, tüm potun fiyatından daha pahalı bir saate sahip bir petrol şirketi yöneticisiydi—podcast yayıncısına bakarak, "Layna profesyonel bir poker oyuncusu," dedi. "O masaya oturduğu anda işin içinden çıkamayacak duruma düştünüz."

Cipslerimi üst üste dizmeyi bitirdim ve krupiyeye bir nefes çektim; krupiye miktarı görünce şaşırmayacak kadar profesyoneldi.

Sağlık sorunları olan bir torunu vardı ve parayı faturalara yardım etmek için kullanan türden bir dedeydi.

"Gördünüz mü? Ona rüşvet verdi!"

"Biraz gururun olsun be adam," dedi başka bir oyuncu.

Ardından bir başkasından şu mesaj geldi: "Kazananlar her zaman krupiyeye bahşiş verir."

"Sorun ne?" diye sordum, sandalyeme yaslanarak, sanki yarasına tuz basar gibi rahat bir tavır takındım. "Vale için paraya mı ihtiyacınız var?"

Yüzü daha önce hiç görmediğim bir kırmızıya büründü.

"Sus be, aptal kaltak—"

Kumarhanelerdeki güvenlik görevlileri, en ufak bir gerilim anında hızla harekete geçen sessiz gölgeler gibiydiler.

Podcast sunucusu her iki kolundan da tutularak götürüldü. Sessizce de gitmedi. Onu odadan sürüklenirken izlerken utanç duydum.

Podcast yayıncısının sandalyesini düzeltirken başka bir ses, "Boş yer var mı?" diye sordu, ardından oturmadan önce satıcıdan onay bekledi.

Kuyu.

Bu adam, podcast yayıncısı kardeşime kıyasla kesinlikle bir gelişme.

Bu kişi en azından Las Vegas'ın en seçkin kumarhanesine girme onuruna yakışır şekilde nasıl giyineceğini biliyordu.

Podcast sunucusunun giydiği şeffaf örgü gömlek ve haki pantolonun aksine, bu adam gece mavisi tam bir takım elbise giymişti; cep mendili, kol düğmeleri ve sık sık böyle giyindiğini gösteren bir özgüven havasıyla.

Bir de inanılmaz derecede, neredeyse insanı etkisiz hale getirecek kadar yakışıklı olduğunu eklersek, gecem umut verici olmaya başlamıştı.

Uzun boylu, fit, uzun ve geriye doğru taranmış koyu saçları, kalın kirpikli fırtınalı mavi gözleri ve tüm bunlar, sert alınlı, dolgun dudaklı ve güçlü çeneli klasik bir yakışıklı yüzle birleşiyor. Ve çenesindeki o sakal mı? Çok çekici. Kültürlü bir şekilde değil, daha çok "tıraş olmaya vaktim yoktu" tarzında. Ki bu da açıkçası daha iyiydi.

Petrol yöneticisi, "Harrison," diye selamladı. "Uzun zamandır görüşmedik."

"Boş zamanlara pek vakit ayıramadım."

"O duyguyu çok iyi biliyorum."

"Kör bahisler," diye seslendi krupiye, kartların birbirine sürtünme sesleri kulaklarıma ulaşmadan önce.

Her birimiz fişlerimizi pota attık ve kartların dağıtılmasını bekledik.

Ben asla önce kendime bakmazdım, herkesin eline almasını izlemeyi tercih ederdim.

Diğerleriyle zaten bir el oynadığım için bakışlarım tamamen Harrison denen adama odaklandı.

Ne kadar yakından izlesem de, hiçbir şey belli etmedi.

Aman Tanrım, bu da çok ateşliydi.

Özellikle de profesyonel bir oyuncu olmadığı açıkça belli olan biri için. Ama sanırım, kendi içinde, büyük işletmeler farklı bir tür yüksek riskli oyundu.

Elim fena değildi. Beş bin dolarlık fişlerimi riske atacağım bir şey değildi ama deste elverişli olursa iyi bir yere gelmek mümkündü.

Yanına gelen kokteyl garsonu, dar, kısa siyah elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla sessizce masaya doğru ilerledi. Ayakları çok ağrıyor olmalıydı. Ama bu adamların garsonlara nasıl bahşış verdiklerini gördüm; kabarcıklara değiyordu.

Bu odada adet olduğu üzere, hiçbir şey söylemedi.

Ama içki isteyen erkekler içecek istediler.

Kahve fincanımı işaret ettim, o da başıyla onayladı.

Diğer oyuncularından biri olan ve ülkenin en saygın beyin cerrahlarından biri olan Robert (tahminlere göre yılda yaklaşık iki milyon kazanıyordu), "Bizimle asla içki içmezsin," dedi.

"İşte bu yüzden seni sürekli dövüyorum, Rob," dedim, onu güldüren dostça bir sırıtışla.

Karşımda oturan Harrison'ın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı ama tam olarak gülümsemedi.

İçeceği geldiğinde, siparişini şu şekilde vermişti...

"Süt mü içiyorsun?" Bu soru, kendimi durduramadan ağzımdan fırladı.

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi.

"Ben de kazanmayı severim."

Tamam aşkım.

O da çok sıcaktı.

Birdenbire, kartlar artık o kadar umurumda değildi. Kuzenimle az önce yaptığım bir konuşmayı kafamda tekrar tekrar canlandırıyordum.

Çoğunlukla tek gecelik ilişkiler ve eğer ruh haliniz uygunsa bunların ne kadar eğlenceli olabileceği hakkındaydı.

Harrison?

Çok eğlenceli biri gibi görünüyordu.

Belki de ısıtıcı açık olmasına rağmen erkenden yatıp, şık giyimli bir iş adamıyla birkaç içki içip onu odama davet edebilirim.

Takım elbiseler genellikle benim tarzım değildi.

Ben kaba saba, sert görümlü motosikletçilerin arasında büyüdüm. Genellikle ukala, dobra ve cilasız erkeklerden hoşlanırdım.

Ama bu adamda bir şey bana, bir kere düğmelerini çözdüğümde, alıştığım türden erkekler kadar vahşi olacağını söylüyordu.

"Çağırın!" dedim ve fişleri masanın ortasına doğru fırlattım.

Robert, kartlarını karıştırırken, "Peki, Layna," dedi. "Turnuvalar arasında mı?"

"Dün gece bir tane içtim," dedim ona.

“Kazandınız mı?”

“Leo oradaydı,” dedim, karşılığında bir homurdanma aldım.

Harika bir poker oyuncusuydum. Ama son şampiyon değildim. Yine de gayet iyiydim. Hatta daha da iyiydim. Kendimi son derece rahat hissediyordum.

"Gömleğini aldı mı?" diye sordu Robert.

"Beni üstsüz hayal etmeyi bırak artık, Rob," dedim ve başka bir oyuncudan alaycı bir kahkaha aldım. "Kazançlarımdan memnundum," diye ekledim. "Sonra da geri çekilip ikiye katlamaya karar verdim."

Çip yığınma şöyle bir baktım. Otel odamdaki bir botun içinde de aynı büyüklükte bir yığın daha vardı, nakde çevrilmeyi bekliyordu.

Bu küçük kontrol eylemi sayesinde kumar bağımlılığı suçlamalarını alt etmeyi başardım. Hepsini harcamak zorunda değildim. Aslında, nadiren harcardım. Geceyi sonlandırmadan önce sadece birkaç el kaybetmeme izin verirdim.

Poker benim işimdi.

Kazançlarımdan memnun olduktan sonra, bir süreliğine geniş ailemi ziyaret etmek için ülkenin öbür ucuna, New Jersey'e geri döndüm.

Konuşma, caddenin diğer kumarhanelerine, diğer poker salonlarına kaydı. Ve sonunda, striptiz kulüpleri ve eskortlar hakkındaki tartışmalara dönüştü.

Poker salonunda çoğu zaman tek kadın olmasam da, bu yine de erkeklerin egemen olduğu bir hobiydi. Ve, açıkçası, bu tür şeyler çok tanıdık. Şehirdeki tüm seks işçilerinin bu erkeklerin cüzdanlarından para topladığını ve kadınlardan bir şekilde üstün olduklarını düşünen müşterilerle alay ettiklerini bilmekle kendimi teselli ettim.

"Gösterin onları," diye emretti satıcı.

Dört tane aynı karttan oluşan bir serim vardı. Hepsi sekizdi.

Harrison da öyle yaptı. Hepsi on üzerinden ondu.

Krupiye, Harrison'ın kartlarına bakarak, "Dört tane onlu kazanır," dedi.

"Güzel," dedim başımı sallayarak. Kahvemi alıp bitirdim.

Bu geceki ilk yenilim değildi.

"Acemi şanssı," dedi paralarını üst üste koyarken.

"Pekâlâ, ben çıkıyorum. Keyfini çıkar Harrison," dedim, kumarhanenin verdiği fiş torbasını alırken. "Beyler," dedim, masaya başımı sallayarak. "Torununuzu da alıp oyun salonuna gidin," dedim, krupiyeye bir fiş fırlatıp çıktım.

Odayı terk ederken yürüyüşüme biraz daha gösteriş kattım mı acaba? Elbette. Ve tek umudum Harrison'ın beni izliyor olmasıydı.

Koridorun yarısına bile gelmemiştim ki arkamdan halının üzerinde hafif ayak sesleri duydum.

Bu herhangi biri olabilirdi.

Ama karnımda hissettiğim o kasılma bana bunun kim olduğunu tam olarak gösterdi.

Hava ısınsa ve kalbim hızla çarpsa bile tempomu düşürmedim.

Koridorun köşesini dönerek asansörlerin bulunduğu yere doğru ilerledim. Yaklaşan ayak seslerini hâlâ duyarken, parmağımı çağrı düğmesine bastırdım ve düğmenin anında yukarı kaydığını dinledim.

Kapılar açıldığında ve içeride boş bir araba belirdiğinde, sessizce ettiğim duam kabul oldu.

İçeri süzıldüm ve tam zamanında arkamı döndüm; bir elin kapıların arasına girdiğini ve kapıların tekrar açıldığını gördüm.

İşte oradaydı.

Gözler erimiş gibi.

Göz bebekleri çok genişlemiş.

Yüzünde derin bir yoğunluk vardı.

Midem alt üst oldu.

Sonra o da benimle birlikte arabadaydı, kapılar arkasından kapandı.

Yaklaştıkça eli kalktı, boynumun arkasını kavradı ve göğsümü kendine doğru çekti, dudakları da dudaklarıma yapıştı.

Onunla ilgili her şey, umduğum kadar vahşiydi.

Hiç tereddüt yoktu; ağzımı sanki kendi malıymış gibi sahiplendi.

Ve o anda öyleydi.

Omurgamdan aşağıya doğru yayılan arzuyla dudaklarına karşı inledim.

Harrison beni duvara doğru itti, eli aşağı kayarak dizimin arkasını kavradı ve bacağımla yukarı çekti.

Yaklaştı ve sert uzantısı tam içime bastırdı.

Harrison'ın dişleri alt dudağımı ısırды, çekiştirdi ve sonunda bir inilti çıkardım.

Sonra dudakları tekrar benimkilerin üzerine eğildi.

Daha güçlü.

Daha açım.

Benimki de aynı şekilde karşılık verdi.

Ellerim kollarında yukarı kaydı, sonra yumuşak saçlarına gömüldü; bu sırada onun saçları da benimkilerin arasında kıvrılıp çekiştiriyordu. Acı ve haz karışımı kafa derimde dolanarak dudaklarımı bir iniltiyle onunkilerden ayırdı.

Harrison başını eğdi; dudakları, dili ve dişleri boynumu gıdıkladı.

Kalçaları benimkine sürtünerek sertliğinin bana baskı yapmasına neden oldu.

"Kameralar," diye nefes nefese söyledim, o da acil durdurma düğmesine doğru uzandı.

Kendi elim hızla uzandı, katımın düğmesine bastım ve asansör zili çalıp kapılar açılana kadar bir an daha ona dalıp gittim.

Harrison'ın bedeninin kafesinden sıyrıldım, kravatını yakaladım ve onu da yanımda koridora çektim.

İKİNCİ BÖLÜM

Oda kartımı bulmak için cips paketimi karıştırırken Harrison arkamda duruyordu, sıcak nefesi boynumda tüylerimi diken diken ediyordu. Bir eli kalçamdaydı, diğer eli ise anahtarlı kilit yeşile döner dönmez kapıyı iterek açtı.

Karanlık odama sendeledik; tek ışık kaynağı, pencerelerden içeri sızan ve odayı domine eden yatağı aydınlatan neon pembe, mavi ve sarı ışıklardı.

Aramızdaki sıcaklığa kapılarak ona daha da yaklaştım, göğüslerim onun göğsüne yapıştı.

Elleri sıkılaştı ve vücudundan alçak bir hırıltı geçti, bu titreşim bana da yansdı.

Harrison eğilerek bacaklarımdan ikisini de kavradı ve beni yerden kaldırıp duvara çarptı.

Kalınlığı bacaklarımdan arasına doğru kayarken dudağını ısırdım.

Kalçaları yukarı doğru fırladı ve göğsümden hırıltılı bir inilti koptu.

Ben çoktan işlerin kötüye gittiğini hissediyordum.

Ancak Harrison'ın acele etmesi söz konusu değildi.

Dudakları tekrar benimkilerin üzerine eğildi; emin, deneyimli, tamamen tüketici bir şekilde.

Sanki bir şey kanıtlaması gerekiyormuş gibi beni öpüyordu. Ben de ona izin verdim, kollarımı boynuna doladım, onu sıkıca kucakladım.

Kalp atışlarım düzensizleşti, sonra hızlandı ve sanki bu hızı korumaya kararlıydı.

Dili benimkinin üzerinde gezindi ve nefesim göğsümde düğümlendi, sanki kibarca nasıl ayrılacağını unutmuş gibiydi.

Düşüncelerim seyrekleşti, kenarları yıpranmaya başladı. Birdenbire ellerinin nerede olduğunu ve onları nerede istediğimi çok iyi anladım...

Daha fazlasını isteyemeden, kalçaları bana doğru hareket etti.

Devre kısa devre yaptı.

Boğazımın derinliklerinden hırıltılı bir inilti koptu, bu ses Harrison'ın geri çekilip beni izlemesine neden oldu, kalçaları tekrar bana sürtünüyordu.

Göğsünden geçen o hırıltı biraz daha karanlık, daha vahşiydi. "Bu güzel bir ses," dedi, dudakları boynuma değdi.

Bu istek tüm vücuduma yayıldı ve bacaklarımı belinin alt kısmına dolamama, topuklarımı beline saplayarak vücudunu kaldıraç olarak kullanmama ve böylece huzursuzca onun üzerinde sallanmama neden oldu.

Başını kaldırdı, nefesi yanağıma hafifçe değdi, sıcak ve düzensizdi, sanki o da o anın büyüüne kapılmıştı.

Bir an beni dikkatle izledi, gözleri yoğundu.

Sonra başını tekrar eğdi.

Dudaklarıma daha dokunmadan bile karıncalanma hissettim.

Sonra kalçalarım ona sürtünerek beni yukarı doğru iterken, giderek artan inlemelerimi bastırdı.

Harrison kollarını sıkıca bana doladı, beni duvardan uzaklaştırdı ve odanın içinde geriye doğru yürüttü.

O, ben onun üzerine oturmuşken yatağın ayak ucuna çöktü.

Elleri sırtımın kıvrımlarından aşağı kayd, kalçalarımın kadar indi, sonra daha da aşağıya, uyluklarımın ve baldırlarımın üzerinden geçti ve sonunda topuklarımı ayaklarımdan çıkardı.

Yukarı doğru geri döndüklerinde, siyah elbisemin kumaşını toplamaya, yukarı doğru kaydırıp çıkarmaya başladılar.

Cildim aşırı derecede hassaslaşmıştı, dokunduğu her santimetre mümkün olduğundan daha hızlı tepki veriyordu.

"Kollarını yukarı kaldır," diye mırıldandı, elbiseyi göğüslerimin hemen altından toplarken.

Kollarımı havaya doğru dik bir şekilde kaldırdığımda tüm vücudum ürperdi.

Harrison göğsünü sarsacak kadar derin bir nefes aldı, sonra da kumaşı yerden kaldırdı.

Tamamen unutulmuş bir şekilde arkamdaki yere düştü.

Harrison, üzerimde neredeyse yok denecek kadar ince bir külot dışında hiçbir şey olmayan vücudumu incelerken, "Kahretsin," diye inledi.

Yerleşik ve yayılmış, ateşli ve ısrarcı bir şey istiyorum.

Dünyanın sadece ona indirgenmesi, mavi gözlerinin beni süzmesi, parmaklarının kalçalarımın saplanması, sanki tutunmazsa kontrolünü kaybedecekmiş gibi hissetmem beni baş dönmesine sürükledi.

Sessizlik uzadı, dayanılmaz, elektrik yüklü bir hal aldı.

Sonunda kontrolünü kaybetti.

Elleri hareket etti.

Yukarı kayd.

Göğüslerimi örttüm.

Dokunuşu aceleci değildi. Ama tereddütlü de değildi. Sadece emin bir dokunuştı; sıcak avuçlar, istikrarlı bir baskı ve içimdeki her şey hafifçe kıpırdamaya başladı.

Sanki onu her yerimde aynı anda hissedebiliyordum, bu ihtiyaç tenimin her zerresinde bir elektrik akımı gibi akıyordu.

Başparmakları meme uçlarımla etrafında gezinirken nefesim kesildi ve boğazımdan kaçan sesi susturamadım.

Dairesel hareketler yaptı, hafifçe vurdu, yuvarlandı, ta ki kalçalarım huzursuzca sallanmaya ve inlemelerim sessiz odayı doldurana kadar.

Ancak o zaman bıçağı kaldırdı, döndü ve beni yatağın üzerinde altına aldı.

Ama o, alay etmeye ve keşfetmeye devam ediyordu.

Dudakları ve dili boğazımda gezindi.

Bu yakınlık en güzel anlamda eziciydi; onun sıcaklığı benimkine karışıyor, onun sağlam güveni o kadar yakınımda hissediliyordu ki nefesimin nerede bittiğini ve onun nefesinin nerede başladığını ayırt edemiyordum.

Saçları hassas tenime dokunurken, her dokunuşunda küçük ateşler yakıyordu; yüzü göğüslerimin arasına yerleşti, beni içine çekti, sonra yana kayd ve meme ucumu ağzına alıp emmeye başladı.

Ağzına doğru kıvrılırken boğuk bir çığlık çıktı ağzımdan; elimi ensesine bastırıp onu kendime doğru çekti. Ama o uzaklaşmaya hiç niyetli değildi.

Tadına baktı, etrafımda dolandı, emdi ve ısırdı, ta ki nefes nefese kalana, ona karşı kıvranana kadar. Sonra göğsümün üzerinde hareket etti ve bu isteği daha da artırdı.

Ellerim plansızca hareket etti; ceketinin kumaşına dolandı, çekti, çekiştirdi, sıcaklığını, tenime değme hissini kovaladı.

Ama omuzlarındaki kumaşı itmeme izin vermek için geri çekilmedi.

Göğüslerimin arasına bir öpücük kondurdu ve aşağı doğru, daha da aşağı doğru hareket etmeye devam etti.

Öptüğü her nokta o an daha da yankılandı, daha önce hiç ilgi istemeyen yerler birdenbire ilgi duymaya başladı, sinir uçları birer birer aydınlandı.

Kalp atışlarımın ne kadar hızlı olduğunu, her yerde yankılanıyormuş gibi geldiğini çok iyi hissediyordum.

Düşüncelerim dağılmış, artık düzenli bir şekilde sıralanmıyordu.

Parça parça geldiler; sıcaklık, acı, evet, işte bunlar.

Dudakları cinsel organımın üzerindeki üçgene yapışırken elleri de külotumu aşağı doğru çekti.

Sonra başını hafifçe kaldırdı, bakışları benimkilerle buluştu, gözlerinde benim açlığım yansdı.

Derin bir nefes aldım, bedenim bundan sonra ne olacağını tam olarak biliyordu ve ona hazırlanmaya çalışıyordu.

Ama sonra başını tekrar eğdi.

Dili içimin özüne ulaştı.

Ve bu hisse hazırlıklı olma düşüncesi bile gülünç geliyordu.

Dili, zamanın kendisi bükülürken milyonlarca küçük ateş yaktı; yavaş yavaş, sonra birdenbire gelen anlar, duygu, sıcaklık, özlem ve zevk içinde sonsuza dek kayboldu.

Dili içimin ta derinliklerine kadar ulaştı ve midemde sıkı bir girdap oluştu.

Harrison'ın elleri uyluklarımı kavradı, parmakları sıkıca, sahiplenici bir şekilde içime işledi.

Ve o da dilini üzerimde gezdirmeye devam etti.

Vücudum gerildi; hassasiyetim arttı.

Her kası gerildi.

Uyluklarım onun ellerinin tutuşuna direndi.

Bu sırada dili sürekli daireler çizerek, daireler çizerek, daireler çizerek hareket ediyordu.

O an, uçurumun kenarında asılı kalmıştı.

Sonra üzerime yıkıldı, beni de beraberinde sürükledi, çığlıklarım odayı doldurdu.

Zevk duygusu defalarca beni sardı.

Olayın ardından, Harrison beni bıraktığında ve karnımdan, göğsümden ve nihayet boynumdan yukarı doğru öperek geri döndüğünde titriyordum ve vücudumda karıncalanma hissediyordum.

Bu sefer ceketini ekiştirdiğimde, omuzlarından aşağı itmeme izin verdi.

Açgözlü ellerim düğmelerini çözerken, dili ve dişleri kulağımın dış kısmına değiyordu.

Onun dokunuşuna duyduğum özlem doruktaydı, gömleğim düştükten sonra göğsünü kendime doğru çektim. Onun baskısıyla ağzımdan hafif bir inilti ıktı.

Ellerim sırtından aşağı, yanlarından yukarı doğru kayıp, sonra aramızdan uzanıp pantolonunun üzerinden cinsel organını okşarken, göğüslerimin altında hissettiği acıyla inledi.

Kalçaları içgüdüsel olarak yukarı doğru kalktı, daha fazlasını istiyordu.

Önce kemerini gevşettim, sonra düğmesini ve fermuarını açtım, ardından elimi içeri uzatarak aradaki engeli ortadan kaldırıp ona dokundum.

Elimi onun uzvunu kavrayıp okşadığımda, onun laneti benim muhtaç iniltimle iç içe geçti.

Parmaklarım onun ucuna hafifçe dokunup sonra tekrar aşağı kayınca nefesi kesildi.

"Ne istediğini söyle," diye emretti, nefesi kulağıma değererek.

Ağzımdan hafif bir inilti ıktı.

Ama kelimelere ihtiyaı vardı.

Pantolonunu aşağı indirdim ve onu kendime doğru çektim, penisinin uzunluğu vajinamın içine değdi.

"İçimde olmanı istiyorum," dedim dudaklarımı kulağına dayayarak.

Sözlerim üzerine vücudu titredi, bana yaslanarak sallandı. Bir kez. İki kez. Üç kez.

İnlemeye ve kıvranmaya başlayana kadar.

Ancak o zaman geri çekildi.

O, cüzdanını arka cebinden çıkarıp, sonra da korunmak için cebine koyarken, serin hava aşırı ısınmış tenimi okşadı.

İşini hızla bitirip üzerime doğru gelirken, ateşli bakışları benimkine kilitlenmişti.

Tenim benzin gibiydi, vücudu ise kibrit öpü.

"Kahretsin," diye inledi. "Kontrolü sağlamayı zorlaştırıyorsun," dedi ve dişleriyle alt dudağımı ısırıldı.

"Öyleyse yapma," dedim, onu kollarım ve bacaklarımla sarıp, topuklarım kalçalarına batarak onu kendime daha da sıkıca bastırırken.

O homurtulu hırıltı, Harrison geri çekilirken vücudundan geçti; kalçaları hareket edip geri çekilirken, sonra da ileri doğru fırlarken bakışları benimkine kilitlenmişti.

Onun kalın ve gergin penisinin içime girmesiyle boğazımdan derin bir inilti çıktı.

Harrison'ı da bir ürperti sardı; aynı şekilde etkilenmişti, içimde hareketsiz kaldı, alnını alnıma dayadı ve titrek bir nefes aldı.

"Kendimi çok iyi hissettiriyorsun," diye inledi, kalçalarını biraz daha derine doğru hareket ettirerek benden boğuk bir ses çıkmasına neden oldu.

"Harrison," diye inledim, kalçalarım sallanırken, topuklarım onun kalçalarına saplanırken, vücudumun özlediği hareket ve sürtünmeye hasret kalmıştım. "Lütfen."

Yavaşça geriye doğru kayarken göğsünden bir ses geçti, sonra durdu, yoğun bakışları benimkine kilitlenmişti.

"Bunu hatırlamanı istiyorum," dedi, derinden içeri girerken, zevk yakıcı bir şekilde hissediliyordu ve sözleri anında gerçeğe dönüşüyordu. Asla unutmuyacaktım.

O zamanlar tamamen içgüdüsel, sınırsız bir duyguydu.

Gerilme hissi, sıcaklık, kalbimin nefesimle birlikte düzensiz atışı...

Teninin sıcaklığı ve sürtünmesi benim tenime değiyordu.

Onun her zerresini hissedebiliyordum. Sadece içimde değil, bana karşı da. Kanımda. Kemiklerimde.

Bedenim gerildi, eğildi, titredi, tutundu.

Harrison hızlandı, sıkılaştırdı, ikna etti ve bana tam olarak ihtiyacım olanı verdi.

Isı giderek daha da sıkı bir şekilde sarmal şeklinde yayıldı ve kıvrıldı, sanki sadece basınçtan bile kırılacakmışım gibi hissettim.

"Parçalanmak üzere olduğunu hissediyorum," diye inledi kulağıma, ona sıkıca sarıldığımı hissederek. "Sorun değil. Bırak kendini. Ben yanıdayım."

Onun etrafında kendimi kaybettim, kalçalarım kasıldı, ayak parmaklarım kıvrıldı, bedenim tekrar tekrar içimden geçen zevk dalgasına teslim oldu.

"Kahretsin," diye inledi Harrison, nabız atışları hafifleyip derinlere yerleştiğinde, vücudu da sarsılarak boşaldı.

Ardından ağırlığı üzerime çöktü ve ben de ona sıkıca sarıldım, vücudum artçı şoklarla sarsılıyordu.

Ve sıcaklık azaldıkça, beklenmedik bir şekilde savunmasız, kırılgan hissettim; sanki derimle birlikte soğukkanlılığım da soyulmuş gibiydi.

Sadece eğlenceli, hafif ve kolay olması gerekiyordu.

Ancak bu yakınlık birdenbire tehlikeli bir hal aldı.

Yanlış hissettirdiği için değil.

Ama biraz fazla doğru geldiği için.

Boğazımdaki yumruya karşı zorlukla yutkundum ve Harrison'ın yanıma kaymaktan başka çaresi kalmayana kadar büzüldüm.

Onun fiziksel ağırlığından kurtulur kurtulmaz, duygusal ağırlığından da kaçtım ve bir anlığına yatağın kenarına oturdum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Harrison, sesi titreyerek.

İçimdeki her zerre, ona dönüp sarılmak, göğsüne kıvrılıp kalbinin kulağımın altında düzenli bir ritme dönmesini dinlemek istiyordu.

İşte tam da bu yüzden yataktan kalktım ve karanlıkta yere attığım kıyafetlerimi aramaya başladım.

"Bir şeyler içmem lazım," dedim, kıyafetlerimi göğsüme bastırarak banyoya doğru ilerlerken.

Tek başıma kapıya yaslandım, kalbim hızla çarpıyordu.

"Bu da neyin nesi?" diye fısıldadım kendi kendime.

Başımı çevirdim ve aynada kendimi gördüm.

Aynı uzun, koyu saçlar, yuvarlak, kadınsı, narin bir yüzdeki aynı çikolata kahverengi gözler, aynı uzun, biraz ince yapılı vücut.

Tek yabancı olan şey, gözlerimin fal taşı gibi açılmış, yüzümdeki panik ifadesiydi.

Çünkü bu da neydi öyle?

Seks seksti.

Başka bir şey yok.

Ve yine de...

Yine de...

İçki meselesi sadece yataktan kalkmak için bir bahaneydi. Ama külotumu ve elbisemi giyerken, içimde dönüp duran bu garip duyguların keskinliğini yumuşatabilecek tek şeyin tekila olduğunu anladım.

Bunun büyük bir kısmı.

Banyodan çıktığımda Harrison da çoktan giyinmişti.

Bakışları benimkilerle buluştu.

"Bara gidiyorum. Gel, gel ya da gelme."

Bunun üzerine çantamı kaptım ve odadan aceleyle çıktım.

Barı hatırladım.
Çilekli margaritanın ilk tatlı yudumunu hatırladım.
Yanımda duran Harrison'ı hatırladım.
Ondan sonra, her şey iyice bulanıklaştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Ugh!" diye homurdandım, sert sarı sabah ışığı yüzüme vururken.

Sanki göz kapaklarımı aralayıp gözbebeklerime bıçak saplamış gibiydi. Tekila.

Bu, tekilanın işiydi.

Yüzümü kolumla kapatıp, kafamda ortaokul bando takımının ritimsizce çaldığı gibi çakan baş ağrısına bastırırken, acınası bir inilti çıktı ağzımdan.

Tanrım, kaç tane margarita içmiştim ben?

Kesinlikle çok içki içen biri değildim, ama arada sırada eğlenirdim. Ve en son ne zaman beynimi yakacak kadar şiddetli bir akşamdan kalma yaşadığımı hatırlamıyorum.

Lise olabilir.

Yanımı döndürüp sırtımı camlara dönmeye çalıştım ama ışık beni tamamen kuşatmış gibiydi.

Bu hiç mantıklı değildi.

Süit oda istememiştim, sadece cadde manzaralı standart bir oda talep etmiştim. Bu da odanın sadece bir tarafında pencere olduğu anlamına geliyordu.

Hatırlamadan güncelleme mi yapmıştım?

Hâlâ rüya mı görüyordum?

Beynim düzgün çalışmıyordu.

Yatak örtüsü gerilmiş, çıplak tene sürtünüyordu.

Çıplak mıydım?

Çıplak kaldığımı nasıl hatırlamadım?

Ama bu beni şaşırtmadı. Tekila beni terletiyordu, kıyafetlerim çok dar, çok kaşıntıdırıcı, çok ağır geliyordu.

Eğer soyunma işini sadece odamın mahremiyetinde yapsaydım, sanırım bu bir kazançtı. Dünyanın en sevdiğim oyun alanında halka açık ahlaksızlık suçlamalarıyla karşı karşıya kalmama gerçekten gerek yoktu.

Diğer kolumu da battaniyenin altından çıkardım. Uzuvarım ağırlaştı, sanki yerçekimi çok daha fazla artırılmış gibiydi.

Ağzımda, dilim kalın ve kuru bir his bıraktı, tadı metalikti.

Midem bulandı, tam olarak hastalanmadım (çok şükür), sadece hafif bir rahatsızlık hissettim.

Yemek yemiş miydim acaba?

Hafif bir öğle yemeğiyle ilgili bulanık anılarım vardı.

Sonra... hiçbir şey.

Sokakta bir yerlerden itfaiye aracının sirenleri çığlık çığlığa çaldı, baş ağrım şiddetlenirken sesi bastırmak için omuzlarımı kulaklarıma doğru kaldırdım.

Zamanın çarpıtılıp, uzayıp daralmasıyla birlikte, kendimi acıma kaptırıp büzülürken, ağzımdan bir başka acınası inilti çıktı.

Dakikalar geçti.

Veya saatler.

Hiç bir fikrim yoktu.

Uykuya dalıp çıkıyordum, sadece ışıktan, baş ağrımdan ve içimdeki bitkinlikten şikayet etmek için ara sıra uyanıyordum.

Ta ki... bir şey olana kadar.

Ne olduğunu söyleyemem, sadece sonunda beni uykumdan uyandırdığını, gözlerimi isteksizce açıp yatağa baktığımı söyleyebilirim.

Anında bir yanlışlık hissi oluştu.

Komodinin görünümü hoş değildi.

Ve olmaması gereken yerlerde yerden tavana kadar uzanan pencereler vardı ve öğleden önceki güneş içeriye doluşuyordu.

Başımı çevirip daha fazla pencereyi görünce kaşlarım çatıldı. Üç duvar boyunca pencereler vardı. Dev yatağın bulunduğu duvar hariç, her yer pencerelerle çevriliydi.

Yatak da yanlıştı.

Biraz fazla uzun, biraz fazla geniş.

Çok... yabancı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Yatakta birden doğruldum.

Çok, çok hızlı.

Oda eğildi, döndü, beni de beraberinde sürükledi.

"Ah," diye inledim, avuçlarımı gözlerime bastırarak midemin sakinleşmesini diledim.

Tam o anda garip bir şey hissettim, kaşıma soğuk bir şey bastırılmıştı.

Parmağımda bir şey var.

Sol elimdeki dördüncü parmak.

Kollarımı indirirken, hareketlerim yavaş çekimdeymiş gibi, içimde bir korku dalgası yükseldi. İçimdeki bir parça bakmak istemiyordu, görmek istemiyordu, zihnimde dönüp duran akşamdan kalma sisinin arasından sıyrılan şüpheyi doğrulamak istemiyordu.

Derin bir nefes aldım ve elime baktım.

Evet.

İşte oradaydılar.

Sade bir platin yüzük.

Ve sade bir yüzük üzerinde, son derece büyük, zümrüt kesimli bir pırlanta.

Muhteşem.

Tam anlamıyla korkunç.

"Ah, hayır, hayır, hayır," diye inledim, minderlere doğru geriye yaslanırken.

Bunu inkar etmek istedim.

Ama kanıt tam elimdeydi.

Gözlerime yumruklarımı bastırırken, aptalca ve faydasız gözyaşlarının dinmesini dilediğimde göğsümde boş, hassas bir his vardı.

"Günaydın," diye bir ses duyuldu ve bu ses içimde bir panik dalgası yarattı. Sanki bu yetmezmiş gibi, bir de "karım" diye ekledi.

Ağzımdan çıkan acı dolu hayvan sesi, tekrar doğrulurken garip ve yabancı geldi; bir an için o kadar şok olmuştum ki, belime kadar toplanmış, beni belimden yukarı açıkta bırakan örtüleri fark edemedim.

"Harrison mı?" diye fısıldadım, bakışlarım ona ilişince.

Ve aman Tanrım, çok iyi görünüyordu.

Duştan yeni çıkmış olduğu belliydi, saçları hâlâ ıslaktı ve ütülü gri bir takım elbise giymişti.

Mümkün olsaydı, sabahleyin bir önceki geceden bile daha yakışıklı görünüyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, onunla ilgili anılarımın çoğu karanlıkta kalmıştı.

Anılar yüzeye çıkmak için mücadele etti, ellerini, dudaklarını, dilini, dişlerini, beni yatağa bastırmasının hissini, içime derinlemesine girmesinin tadını hatırladıkça vücudumu bir sıcaklık dalgası kapladı.

Bakışları aşağı indi, benimkiler de aynı şekilde çıplak göğsüme baktı. Battaniyeyi hızla üzerime çekip boynumun altına tuttum.

"Çok sarhoştum," diye çıkıştım, içimde öfke kaynıyordu.

Harrison'ın elleri yukarı kalktı, avuç içleri dışa dönüktü.

"Kendini tamamen çıplak bıraktın," diye açıkladı sakın bir sesle. "Her şey asansörde başladı. Kaktüs iğnelerinden yapılmış bir elbise giymek istemediğin hakkında homurdandın. Odaya girene kadar seni çoğunlukla edepli tutmayı başardım."

Tamam aşkım.

Bu gerçekten de bana benziyordu.

"Peki ya bu?" diye sordum sol elimi kaldırarak. "Bunu söylemek için çok sarhoş sayılmam gerekmez miydi?"

Buna söyleyecek hiçbir şeyi yoktu, sadece omuz silkti.

"İşte," dedi, süitin karşısındaki küçük mutfığa doğru yürürken, sonra banyoya girip bir şişe su ve birkaç aspirinle geri döndü. "Acı çekiyormuş gibi görünüyorsunuz."

"Çünkü tekilayı bir dikişte içtim," diye tersledim, elindeki ilacı ve suyu kaptım, migrenim geçene kadar doğru düzgün düşünemeyeceğimi biliyordum.

Şişedeki suyu bir dikişte içtikten sonra, "Kıyafetlerim nerede?" diye sordum. Cevap vermeyince, "Nerede?" diye tekrar sordum.

"Çamaşırhane."

"Çamaşırlar..." diye tekrarladım.

"Üzerinize epey miktarda tereyağı döktünüz."

"Tereyağı mı?" diye tekrarladım.

"Sanırım ikimizin de vücut ağırlığı kadar ıstakoz yedin."

Sadece bu kelimeyi duymak bile midemi bulandırdı, midem bulandı.

"Ah. Ah, hayır," dedi Harrison, muhtemelen yüzümün yeşerdiğini görünce.

Utangaçlığa yer yoktu.

Üzerimdeki örtüleri fırlattım ve çırılçıplak bir şekilde banyoya koştum.

Ama bu özgüven eksikliği, tam zamanında oraya varmamı sağladı.

Uzun bir aradan sonra, hastalıktan dolayı rahatsızlandıktan sonra kapıya hafif bir tıkırtı geldi.

"O kapıyı açarsan seni kendi diş fırçanla kör ederim!" diye çıktım.
Hastalığı iyi atlatamadım.

Ve özellikle, ne olup bittiğini bile anlayamayacak kadar sarhoşken
benimle evlenen adama karşı son derece acımasız hissediyordum.

Evli.

Sadece bu kelime bile beni tekrar tuvaletin başına eğilmeye itti. Ama
midem boştu, bu yüzden de aptalca gözyaşları yanaklarımdan aşağı akarken
midem bulanmaya başladı.

Sonunda kendimi yerden kaldırdım, tezgahın üzerindeki küçük ağız
gargarasıyla ağzımı çalkaladım, sonra da yedek diş fırçasıyla dişlerimi
acımasızca fırçaladım.

Bundan sonra kendimi biraz daha insan gibi hissedince dikkatimi duşa
verdim.

Normalde buna bayılırdım.

Niş, on iki kişiyi alabilecek kadar geniş ve kapı gerektirmeyecek kadar
derindi. Yan tarafları açık renkli damarlı beyaz mermerle kaplıydı, zemini
ise beyaz nehir taşıyla döşenmişti.

Ortakdağı yağmur duşu başlığı da dahil olmak üzere altı adet duş başlığı
vardı.

Ama ben o an keyif sürme havasında değildim.

Sadece önceki gecenin yorgunluğunu atmak ve zihnimi toparlamak
istedim.

O zaman belki, sadece belki, önceki gecenin sonuçlarıyla başa
çıkabilirdim.

Yirmi dakika sonra, en azından biraz daha az tereyağlı hissettim.
Uyanıktım ama isteksizce. Her kasım garip bir şekilde hassas ve güçsüzdü.
Sadece havluyla kurulunmak bile çok fazla iş gibi geldi.

Kahveye ihtiyacım vardı.

Midemi yatıştıracak bir şey.

Elektrolitler.

Boşanma.

Kapıya hafifçe vuruldu. Verebildiğim tek yanıt kısık bir hırıltı oldu.

Karşı taraftan gelen hafif bir kıkırdama sesi gözlerimi kısmama,
karnımda ise hafif bir kasılma hissetmeme neden oldu.

Harrison, "Sana giyebileceğin bir şeyim var," diye seslendi.

İçimden bir ah çektim, kapıyı hızla açtım, uzattığı çantaları kaptım—
biri güzel bir bahar çiçeği desenli beyaz bir Dior çanta, diğeri küçük siyah

bir kurdeleli açık pembe bir Agent Provocateur—ve hemen kapıyı çarptım.

Onun bu işi ne kadar çabuk hallettiğine hayran kaldığım için kendimden nefret ettim. Elbette, sahil şeridindeki otellerin birçoğunda tasarımcı butikleri vardı. Ve evet, muhtemelen resepsiyon görevlisine telefon açıp işi halletmesini istemiştir.

Yine de, beni hazırlıksız yakalayan bir öngörü ve düşüncelilik örneği idi.

Çok fazla umut beslemeden çantaya uzandım. Ben hiçbir zaman tasarımcı kıyafetleri seven biri olmamıştım. Genellikle stilleri ve kesimleri anlayacak kadar modaya uygun değildim.

Bu yüzden, aniden hassaslaşan vücuduma fazla yapışmayacak bir çift bol paça kot pantolon bulduğumda hoş bir sürpriz yaşadım.

Ve, aman Tanrım, bir şekilde tam da doğru boyuttaydılar.

Onları lavabonun üzerine koydum ve elimi uzatıp içinden basit bir tişört çıkardım.

Dior'un sade tişörtleri olduğunu hiç düşünmemiştim. Bu da olabildiğince sadeydi. Sadece beyaz, üzerinde minik bir yonca ve altında marka adı vardı.

Ardından pembe çantaya yöneldim.

Yıllar içinde o mağazayı birkaç kez görmüştüm. İçimden bir sesin ağzını sulandıran, o lüks iç çamaşırı mağazalarından biriydi.

Hayır, süslü giyinmeyi seven biri değildim.

Ama güzel bir iç çamaşırını kim sevmez ki?

Elimi içeri uzattım ve siyah, kırmızı, beyaz ve mavi renklerde bir sürü farklı iç çamaşırı buldum. Hepsi dantelli ve seksiydi, tam da sevdiğim gibi.

Bana sütyen almamıştı.

Buna kızamazdım. Doğru bedeni bulmam yıllarımı aldı. Göğüslerimi sadece bir kere -hatta iki kere- görmüş bir adamın tahmin edebileceğini bekleyemezdim.

Üstelik, zaten kendimi berbat hissederken bir de işkence aletine bağlanmak istemiyordum.

Siyah bir külot, kot pantolon ve tişört giydim, derinlemesine bakım kremi, saç bakım spreyi ve yağ olmadan mutlu olmayan saçlarımı taradım. Saçlarım her zaman kalın, dalgalı ve biraz asiydi. Kuruyup karışacağını ve kabaracağını biliyordum. Ama bu, o günkü endişelerimin en küçüğüydü.

Bakışlarım parmağımdaki yüzüklere kaydı.

Onları neden henüz çıkarmadığımı size söyleyemem.

Tam o sırada hareket ederken bile göğsümde garip bir hıçkırma hissi vardı.

Bunu görmezden geldim, yüzükleri çıkardım ve Harrison'ın altı haneli bir fiyata mal olan bir nişan yüzüğü almak için ne içtiğini merak ettim.

Adamın zengin olduğu açıkça belliydi.

Poker masasına oturduğu andan itibaren bunu biliyordum.

Ve bu lanet olası çatı katı süiti de bunun bir kanıtıydı.

Ama yine de.

Sahte bir evlilik için yüzüğe altı rakamlı bir meblağ mı?

"Tanrım," diye homurdandım başımı sallayarak.

Evlilik.

Evliydim.

Yüzükler, yeminler ve bağlayıcı sözleşmeler.

O da mı sarhoş olmuştu?

Acaba o da benim kadar akşamdan kalma mıydı ve ben kendi mutsuzluğumla boğuşmaktan onunkini fark etmemiş miydim? Yoksa sadece daha uzun süre ayakta kalmış ve kendini toparlamış mıydı?

Tek açıklama buydu.

Onun gibi saygın bir adam, avukat tutmadan, evlilik sözleşmesi yapmadan ve tüm o bürokratik engelleri aşmadan evlenmek gibi pervasız bir şey yapmazdı.

Bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

Aynada kendime son bir kez baktım.

Karşımda duran kişi omuzları düşük, solgun ve gözlerinin altında mor lekeler olan biriydi. Ama onda, bu karmaşanın üstesinden gelmem gerektiğine dair bir kararlılık vardı.

Derin bir nefes vererek halkaları kavradım ve kapıyı açtım.

Bakışlarım odanın her yerini taradı, ilk defa baş ağrısı biraz azalmış gözlerle odayı görebiliyordum.

Burası, yerden tavana kadar uzanan pencerelerle dolu, geniş bir alan, devasa bir yatak, küçük bir mutfak, oturma alanı ve bir ofis alanıydı.

Daha da garip olanı, Harrison'ın gerçekten de ofisi kullanıyor gibi görünmesiydi.

Bir dizüstü bilgisayar, bir tablet, hatta bir defter ve bir kalem bile kuruldu.

Las Vegas'a gelip çalışan kimler var?

Zihnimde bir anda geçmişe dönüş yaşandı; onun boş zamanına pek vakit ayıramadığıyla ilgili söylediği bir şeyi hatırladım.

Belki de iş için şehirdeydi ve iş dışında biraz da zevk peşindeydi.

Bu durum mutlaka benim lehime sonuçlanmalıydı.

İş için şehre gelen hiçbir ciddi iş adamı, tek gecelik ilişki yaşadığı bir kadınla evli olarak uyanmaktan mutlu olmazdı.

Harrison'a şöyle bir baktım, benim yüzümde olduğunu bildiğim o acı ve kederin hiçbir izini onda göremedim. Kızarmış gözler, şişmiş göz kapakları, uykusuzluktan kaynaklanan morluklar, yüzünü buruşturmasına neden olan bir acı yoktu.

Tıpkı bir önceki gece olduğu gibi, son derece derli toplu ve -aman Tanrım- yakışıklı görünüyordu.

İçimden ona bağırmak geliyordu.

Ama ben öncelikle şükran duygusuyla yola çıktım.

"Kıyafetler için teşekkürler," dedim.

Bakışları beni baştan aşağı süzdü, ıslak saçlarımın beyaz tişörtümü biraz daha şeffaf hale getirdiği ve soğuk nemin serbest kalmış meme uçlarımın kumaşın altından belirginleştiği yerlerde bir an duraksadı.

"Uygun olduklarına sevindim."

"Dün geceyi pek hatırlamıyorum," diye itiraf ettim. "Ama parmağımdaki bu yüzükler, çok ama çok aptalca bir hata yaptığımız anlamına geliyor sanırım," dedim yüzükleri göstererek.

"Evlendik," dedi başını sallayarak.

"Pekala, bunları geri alıp paranızı geri alabilirsiniz," dedim, yüzükleri uzatarak onu mecbur bırakana kadar.

Yüzündeki ifadeyi çözemedim.

Ve bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Adamı neredeyse hiç tanıımıyordum.

Tamam, peki. Onu çok yakından tanıyordum. Ama hepsi bu kadardı.

Yine de, onun bu durumdan benim kadar dehşete düşmüş görünmediğini rahatlıkla söyleyebilirim.

"Biraz kahve sipariş edeyim mi? Kahvaltı?" diye teklif etti.

İkisine de ihtiyacım vardı.

Ama onunla değil.

"Hayır," dedim, bu da onun kaşlarını kaldırmasına neden oldu.

"Midenizde bir şeyler olması gerekiyor."

"Boşanmam gerekiyor," dedim çenemi yukarı kaldırarak.

"Boşanma," diye tekrarladı.
Çenesindeki bir kas seğirdi.
Bunu görmezden gelmeyi tercih ettim.
"Ya da... evliliğin iptali. Her neyse. Bir avukat bulup boşanmamızı sağlamam gerek."

Bana o kadar uzun süre baktı ki, ayağımı kıpırdattım, midemde garip bir his kabarmaya başladı.
Burada bir şeyler ters gidiyordu.
Konuşmak için ağzını açmadan bir saniye önce anladım.
"HAYIR."
"Hayır mı?" diye tekrarladım, kaşlarımı çatarak.
"Hayır," diye doğruladı.
"Hayır, ne?" diye sordum, zihnim hâlâ tekilanın etkisi altında ve uyuşuktu.
"Hayır, boşanmak istemiyorum."
"Sen... ne?"
"Boşanmak istemiyorum."
Ona ne kadar süre baktığımı söyleyemem ama epey uzun bir süre gibi geldi.
Çünkü... ne?
"Boşanmak istemiyorum" derken ne demek istedi?
Bu hiç mantıklı değildi.
Meğer ki...
"Hâlâ sarhoş musun?" diye patladım.
"Ben değilim."
Gözlerimi kısarak ona baktım, gerçekten de sarhoş olup olmadığına dair işaretler aradım.
Ama gözleri berrak, ayakları üzerinde sağlam duran ve kolayca alt edilebilecek kadar soğukkanlı bir adamdı.
Yani... tam bir çılgınlık.
Harika.
Bu gerçekten harikaydı.
Ben deli bir adamla evlendim.
"Bunu... yapamam," diye homurdandım, önceki gecedен kalma topuklu ayakkabılarımı arayıp giydim.
Aniden gelen ağrı, onları bir önceki gece planladığımdan çok daha uzun süre giydiğimi anlamamı sağladı.

Yataktan kalktıktan sonra neler olmuştu böyle?

Bilmiyordum.

Ama parçaları bir araya getirmem gerekiyordu.

"Ve..."

Harrison'ın sesinde yumuşak bir yalvarış vardı, onu hemen görmezden geldim ve önceki gece sanki bir çanta gibi taşıdığım cips paketimi bulup kapıya doğru yöneldim.

"Beni takip etme," diye homurdandım, kapıyı hızla açıp koridora çıktım.

Kapıyı sertçe mi çarptım?

Evet, yaptım.

Ardından öfkeyle özel asansöre koştum ve katıma indim.

Ama kapıya vardığımda, lanet olası anahtar kartım yanımda değildi.

Veya telefon.

Ya da bir sürü poker fişi dışında herhangi bir şey.

Alnımı kapıya dayadım ve hafifçe inledim.

Yanlarından geçen biri, "Orada bulundum," dedi.

Tamam aşkım.

Fena değildi.

Bütün bunları düzeltebilirim...

Ama önce... kahve.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kasiyere doğru yürüdüm ve cipslerimi önüne bıraktım.

Görünen acıma acıdı ve sesini alçak tuttu.

"Nakit çekimini nasıl yapmak istersiniz?"

"Nakit lütfen," dedim, aklımda listemdeki bir maddeyi daha işaretleyerek.

Peşin.

Sonra kahve.

Yiyecek.

Telefon.

Avukat.

"Hemen ileride harika bir kafe var," dedi kasiyer, hesabımdan para çekmeyi bitirdikten sonra. Arkamı da başıyla işaret etti.

"Allah razı olsun," dedim ve ondan anlamlı bir gülümseme aldım.

Her adım daha fazla enerji tüketiyormuş gibi gelirken, çeşitli kumar makinelerinden gelen zil sesleri baş ağrımı yeniden şiddetlendiriyordu; geçerken duyduğum sesler beynime saplanan buz kıracakları gibiydi.

Kumarhanede hiç pencere olmamasına rağmen, her yer çok parlak görünüyordu ve gözlerim kısılıyordu.

Lobideki bardan geçerken, sabahın bu kadar erken saatinde yayılan alkol kokusu midemi bulandırdı.

Bir daha asla içki içmeyeceğim.

Bakışlarım yana kaydı ve masalara yöneldim.

Ve sadece bir saniyeliğine bir parıltı belirdi. Bir önceki geceden bir anı, kenarları bulanık ama oradaydı.

Blackjack masasında, Harrison'ın bedeni tam arkamda, eli sahiplenici bir şekilde belime dolanmış, yüzü yüzümün yanına yaslanmış halde

duruyorduk.

"Blackjack'te berbatım," diye itiraf ettim, sesim neşeli ve canlıydı ama gevelemiyordu, sarhoş da değildim. Belki de o an kendimi iyi hissediyordum.

Yalan değildi.

Blackjack masasında hiç şansım yoktu. Daha iyi olmak için binlerce dolar kaybettim. Ama nafiye. Artık denemeye bile kalkışmadım.

Ancak, görünüşe göre, bir önceki gece durum farklıydı.

Hafıza netleşti, keskinleşti. Kartlar dağıtılıyor, kararlar veriliyor.

Ardından satıcı, "Yirmi bir" diye duyurdu.

Kazanmıştım...

"Sen kesinlikle uğurlusun," dedim Harrison'a, başımı çevirip ondan gelen hızlı ve tatlı bir öpücüğü kabul ederken.

"Ugh," diye homurdandım, kendimi yürümeye zorlayarak.

İçimden bir ses, kafamı kuma gömmeyi, önceki gece yaşananların tamamen unutulmasını istiyordu.

Diğer yanımda ise hatırlamanın her şeyi bağlamına oturtmama yardımcı olabileceğini biliyordu. Ya da en azından düşünün yaptığım tek hata olduğuna dair beni rahatlatabileceğini.

Kafeye doğru ilerlerken, içimden sıradaki uzunluğa söyleniyordum, ama sonunda, sonunda büyük bir bardak alıp bir masaya geçtim ve neredeyse sandalyeye yığıldım.

Kahve sıcaktı - şükürler olsun ki - boğazımdan aşağı inerken beni kendime getirecek kadar yakıyordu. Çok tatlı şeker ve karamel, damaklarımda adeta patladı; zorlu bir sabahın ortasında küçük bir mutluluk anıydı.

Bir anlığına, başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Tanıdık olmayan otel odası değil.

Gözlerimin arkasındaki ağrı değil.

Yaptığım hataların ağır, rahatsız edici ağırlığı değil.

Göğsüme yayılan o sıcaklık, kafeinin yarattığı o sakin ve rahatlatıcı etki, sessiz bir mucize gibi.

Gözlerimi açtığımdan beri beni saran panik biraz yumuşadı, düşünmek için bana yeterli alan bırakacak kadar geri çekildi.

Kahve sorunları çözmüyordu, bunu biliyordum, ama yine de biraz daha katlanılabilir hissetmemi sağlıyordu.

Kahvemi bitirdim ve bir tane daha alıp eve götürmek için yola koyuldum, çünkü gün boyunca kan dolaşımda sürekli kafein bulunması gerekeceğini biliyordum.

Ardından resepsiyona doğru ilerledim.

"Telefonu kullanabilir miyim acaba?" diye sordum. "Telefonumu bulamıyorum."

"Elbette," dedi adam anlayışlı bir gülümsemeyle.

Ve Tanrı şahit, Las Vegas'ın klişe bir figürü olmaktan nefret ediyordum.

Ama bunda hiçbir şüphe yoktu.

Bunun üzerine telefonu elime aldım ve numaramı tuşladım.

"Ne..." dedim, masanın arkasından bir yerden telefonumun zil sesi duyulduğunda.

Tezgahtar elini uzatarak, siyah ve kırmızı renkli tanıdık bir kılıf içindeki telefonu çıkardı.

"Oh, Tanrıya şükür," dedim, neredeyse ona doğru atılarak.

Bu, yapılacaklar listemden iki maddeyi daha çıkarmış olmam anlamına geliyor.

Sırada ne var?

Yiyecek.

Yemekten sonra, avukatla ve onun tüm rahatsız edici sorularıyla başa çıkabileceğimden oldukça emindim.

Kumarhanenin içinden geçtim, etraftaki sayısız yemek seçeneğini görmezden geldim.

Hayatım boyunca neredeyse hepsinde yemek yedim. Hiçbiri, ağır bir akşamdan kalma haliyle boğuşan birinin ihtiyaç duyduğu şeyi sunmuyordu.

Gres.

Kızarmış, yağlı ve lezzetli her şey.

Benim için işe yarayan tek şey buydu.

Böylece kumarhaneden çıktım ve üzerime vuran çöl güneşinin altında neredeyse ağlayacaktım.

Homurdanarak içeri geri döndüm, yukarı çıktım, güneş gözlüğü dükkanına uğrayıp bir çift aldım, sonra da aşağı indim.

Dışarıya doğru yürürken kendi kendime, "Bugün neden her şey bu kadar can sıkıcı?" diye söylendim.

Hızlı yemek bulmak hiç zor değildi ve içeri girer girmez burnuma yağlı patates kızartmasının kokusu geldi, doğruca tezgaha yöneldim.

Sanırım geç uyandığıma sevinebilirdim çünkü menü öğle yemeğine geçmişti ve kendime büyük boy patates kızartması, bir hamburger ve büyük boy tavuk nugget sipariş ettim. Milkshake mi? O tamamen kendimi rahatlatmak içindi.

İşler nihayet düzelmeye başlamış gibiydi.

Tepsimle birlikte dönene kadar.

Ve işte oradaydı.

Harrison.

Kocam.

Soyadını bile bilmediğim biriydi.

İçimden fişkıran ve patlayarak çıkan hırıltıyı susturmaya bile çalışmadım.

"Beni mi takip ediyorsun?" diye çıkıştım, ona doğru yaklaşıarak.

"Buraya ilk ben geldim," dedi tepsisini işaret ederek.

"Senin gibi adamlar fast food yemez. Beni bekliyordun."

"Benim gibi erkekler mi?" diye sordu, başını yana eğerek.

"Aa, bana gücenmiş bakışlar atmayın. Beş bin dolarlık takım elbiseleri ve altı haneli rakamlara ulaşan nişan yüzükleri olan adamlardan bahsediyorum."

Yüzüklerden bahsetmişken...

Hâlâ parmağında platin alyans vardı.

"Neden bunu giyiyorsun?" diye çıkıştım, tepsiyi masasına bırakıp eline dik dik baktım.

"Yüzük mü?"

"Evet, elbette yüzük."

"Çünkü artık evliyim."

"Aman Tanrım," diye homurdandım, bacaklarımla bir anda tüm gücünü kaybettiğini hissedince koltuğa iyice gömüldüm. "Yani, sen... delisin. Harika. Muhteşem. Ben de deli bir adamla evliyim." Ağzıma çok sıcak bir patates kızartması attım ve ona dik dik baktım.

Peki ya Harrison?

Bana alaycı bir şekilde gülümseme cüretini gösterdi.

"Sabahları her zaman bu kadar neşeli misiniz?"

"Bu sabah kostik dolu bir banyoda erimediğin için kendini şanslı saymalısın," diye kendi kendime mırıldandım.

"Buralarda kostik soda nereden bulacaksın?" diye sordu, cinayet tehdidinden hiç etkilenmemiş bir şekilde.

"Benim de yöntemlerim var," dedim, dudaklarım hafifçe yukarı kıvrılırken.

"Eminim öyledir," diye onayladı, gözleri sıcaktı. "Pekala, sizi... etkileyici yemeğinizle baş başa bırakıyorum," dedi, bakışları tepsimi tararken.

O tepsisini de yanına alarak ayağa kalkarken ben hiçbir şey söylemedim.

Yine de belki de arkamı dönüp tepsisini toplayıp dışarı çıkışını izledim.

Adamın bu kadar yakışıklı olması benim suçum değildi.

Masaya tekrar baktığımda, üzerinde bir şey bıraktığını fark ettim.

Aslında iki şey.

"Harrison!" diye seslendim ama beni duymazdan gelerek kapıdan çıktı.

Ve, kahretsin, onu kovalayacak durumda olmadığını biliyordu. Ayrıca, midem tadına baktıktan ve daha fazlasını istedikten sonra yemeğimi bırakmaya da niyetim yoktu.

İçimden bir ah çekerek yüzüklere uzandım.

Onları parmağıma geçirdim.

Onları güvende tutmak için, onu geri almaya ikna edene kadar.

Telefonuma göz atarken yemeğimi yavaş yavaş yedim. Arayabileceğim düzinelerce insan vardı. Tanıdık seslerde teselli bulabilirdim. Ama, işte, bu anlatmak istediğim bir hikaye değildi. En azından henüz değil. Bütün bu karmaşayı temizledikten sonra anlatabilirdim. Belki o zaman komik olurdu. Sadece herkese tekilanın ne kadar ölümcül olduğunu ve Vegas'ta hayat değiştiren seçimler yapmanın ne kadar kolay olduğunu anlatan bir hikaye.

O zamana kadar hatamı kendime saklamam gerektiğini düşünüyordum.

Bu yüzden rahatlığa yönelmek yerine, pratikliğe yöneldim ve yerel avukatlar aramaya başladım.

Sanırım, neredeyse yalnızca 'hızlı ve etkili' evlilik iptali işlemleriyle ilgilendiklerini gururla ilan edenlerin sayısının bu kadar fazla olmasına şaşırmasaydım.

Her yıl kaç kişi evlendikten sonra uyanıyor? Kaç kişi o an benim hissettiğim pişmanlığı ve utancı hissetti?

Kaç tanesi, boşanmak istemeyen, gerçeklikten kopuk erkeklerden altı haneli rakamlara ulaşan nişan yüzükleri almıştı?

İçimden bir ah çekerek tepsimi topladım ve dışarıya, sıcaklığın altına dönmeden önce bir kahve daha alıp yola koyuldum.

Bahar için alışılmadık derecede sıcaktı. Hava henüz on bir dereceye bile yaklaşmamıştı, ama sıcaklık zaten seksen derecenin ortalarındaydı.

Ofise doğru yolun yarısına kadar gelmişim ki ayak ağrısına daha fazla dayanamadım ve bir dükkana girip bir çift sandalet aldım. Topuklu ayakkabılarımı attım. Bir önceki gecedan kalan her şeyin çöpe gitmesi gerektiğini hissettim. Her şeyi yakıp yıkmak istedim.

Yukarı baktığımda kanım dondu.

Çünkü oradaydı.

Aptalca bir Las Vegas düğün şapeli.

Tam 24 saat boyunca arabayla gelip düğün yapabileceğiniz inanılmaz bir zaman dilimi.

Çünkü bu tamamen gerekli bir hizmetti.

Birdenbire toplu evlilik iş modeline çok sinirlendim.

Aklı başında kim, çok sarhoş insanların herhangi bir bekleme süresi olmaksızın, hiç düşünmeden evlenmelerine izin vermenin akıllıca olacağını düşündü?

Her şeyin yine paraya, seçkin birkaç kişiyi çok zengin edebilecek bir hizmete dayandığından emindim. Bu süreçte sayısız hayatı mahvedeceklerdi.

Benimki gibi, kahretsin.

Bir anı gözümün önünden geçti.

Bir anda yok oldu.

Ama o şapeli hatırladım.

Ön taraftaki kalpli tabela.

Yanımda Harrison varken sendeleyerek içeri girdim.

Aklımı karıştırmadan kendimi caddenin karşısına geçip doğruca şapele doğru giderken buldum.

Çünkü belki, sadece belki, avukatlık kısmını tamamen atlayabilirim.

Düğünümüzü bir önceki gece geç saatlerde yapmış olmalıyız. Evrakları hemen teslim etmiş olmaları imkansız, değil mi? Bu kesinlikle normal mesai saatlerinde yapılması gereken bir şeydi.

Eğer evrakları eyalete göndermeden önce oraya varabilseydim, belki de bu olay hiç yaşanmamış gibi ortadan kalkardı. Hiçbir evrak olmazdı. Hayatımın geri kalanında peşimden gelecek bu aptalca sarhoş evliliğin fiziksel bir kanıtı da olmazdı.

Yani, bu kasabanın tamamı parayla yönetiliyordu.

Ve elimde bir paket dolusu cips vardı.

Çoğu çalışanın bir yılda göreceğinden daha fazla, belki de daha da fazla.
Elbette içlerinden biri rüşveti alacak, evrakları bulacak ve sanki hiç
yokmuş gibi imha edecekti.

Avukatlara gerek kalmazdı.

Boşanma evrakları konusunda tartışma yok.

Sadece... önceki gece için bir sıfırlama düğmesi.

Harrison'ın bundan mutlu olacağını mı düşündüm? Hayır. O manyak
herif. Ama... evlilik sözleşmesi ortadan kalkarsa, yasal olarak ne dayanağı
kalırdı ki? Hiçbiri. Sorgulanırsam, neyden bahsettiğini hiç anlamadığımı
iddia edebilirdim.

Sadece birlikte olmuştuk, hepsi bu.

Evlilik yok.

Ömür boyu pişmanlık duymayacağım.

Sadece yanlış bir hafıza.

Ve yalan söylediğim için kendimi kötü bile hissetmezdim.

Boşanmayı reddettiği için kendini kötü hissetmiyor gibiydi.

Peki neden hatamızı silmek konusunda böyle hissetmeliyim?

Derin bir nefes aldım, omuzlarımı dikleştirdim ve ön yoldan ilerledim.

Sabahın ilk defasında, göğsümde umuda tehlikeli derecede yakın bir şey
filizlendi.

Her şey yoluna girecekti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Bayan Valentine!" diye neşeli bir ses yankılandı ön kapıdan içeri girerken, kapıdaki zilin düğün marşını başlatan sesini görmezden geliyormuş gibi yaparak.

"Ne?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

"Bayan Valentine," diye tekrarladı dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle.

Bayan Valentine.

Kuyu.

Bu durum, dünyanın ekseninden kaymış gibi hissettirdi.

Ama en azından artık Harrison'ın soyadını biliyordum.

Benim değil.

Henüz değil.

Benim söz hakkım olsa, hayır.

Kadın elini uzatıp kızıl saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı, muhtemelen yüzümdeki ifadeyi beğenmemişti.

Ama gözleriyle buluşmasa da, gülümsemesini daha da genişletmeyi başardı.

"Paketinizi almaya mı geldiniz?"

"Benim... paketim?"

"Evet, Bay Valentine bizim için en lüks paketi satın alarak büyük bir harcama yaptı."

"Süper lüks paket mi?"

"Evet, tabii ki!" Tanrım, nasıl bu kadar neşeli olabiliyordu? "Şahitler de vardı, bir buket çiçek de—ama buna ihtiyacınız yoktu, zaten yanınızda getirdiğiniz o muhteşem çiçekle!"

Yanımızda çiçek getirdik mi?

Bu çok önceden planlanmış bir şeydi, değil mi?
Ama öte yandan, yüzükler de aynı şekildeydi, eğer onları benim sandığım gibi sonradan değil de önce almış olsaydık.
Umarım bu tamamen anlık bir şey olmuştur, önceden konuştuğumuz bir şey olmamıştır.
"Ve bir de video çekimi ve on tane doğal tören fotoğrafı vardı!"
Aman Tanrım.
Bu suçun gerçek görüntüleri mi vardı?
"İkiniz de çok acele ediyordunuz, yani herkes tahmin edebilirdi," dedi gözlerinde şeytani bir parıltıyla. "Ve görüntüleri izlemeyi unuttunuz."
"Ha, doğru. Aslında, bir yöneticiyle, amirle veya yetkili biriyle hemen görüşmem gerekiyor."
"Ah," dedi, ağzı büzülerek. Sanki bunun neyle ilgili olduğunu biliyormuş gibi. Sanki bu sık sık oluyordu. "Tamam, Johnny henüz gelmedi. Ama yakında gelecek. İstersen beklerken görüntülerinizi kontrol etmenizi sağlayabilirim. İkiniz de çok tatlıydınız."
Gözleri adeta hayalperest bir hal aldı.
O kadar sevimli miydik?
Yoksa bu kadın, kapısından içeri giren 'aşk hikayeleri' konusunda sadece bir yanılsamaya mı kapılmıştı?
Her iki durumda da, merakım biraz uyandı. Görüntüleri görürsem, belki de önceki geceye dair bazı anılar daha zihnimden silinirdi.
"Pekala," diye onayladım, sanki dış çekimine karşı isteksizmişim gibi.
"Tamam, buyurun, bu taraftan. Aa! O yüzüğü hatırlıyorum!" dedi masanın arkasından çıkarken. "Hatırladığımdan bile daha güzelmüş."
Elimi hızla tutup yüzüğe bir an baktıktan sonra aceleyle salona doğru ilerledi.
Arkalarından gittim, duvarlardaki tuval baskılarına göz gezdirdim ve bu sözde mutlu çiftlerden kaçının hâlâ evli olduğunu merak ettim.
"İşte buradayız," dedi bayan, ofisin kapısını açıp beni içeriye davet ederken.
Küçük, düzenli bir alandı; masanın üzerinde masaüstü bilgisayar dışında hiçbir şey yoktu.
O masaya doğru ilerlerken ben de konuk sandalyelerinden birine oturdum.
"Pekala. Bakalım," dedi, uzun kırmızı tırnakları tuşlara vururken.
"Valentine, Valen... işte buradasın!"

Monitörü bana çevirdi.

Ve işte oradaydık.

“Bir dakika,” dedim kendime bakarak. “Siyah bir elbise giymiyordum ki?”

Hatırladığım son şey şuydu: Harrison'la birlikte olduktan sonra elbiseyi giymek... sonra da birlikte bara inmek.

Ama baktığım resimdeki kadın beyaz bir elbise giymişti. Beyaz bir gelinlik.

Basit bir elbiseydi, aklı başında halim bile seçebilirdi. Beyaz, vücuda oturan, V yakalı ve ayak bileğine kadar uzanan bir etekti. Çok gösterişli bir şey değildi. Ama çok açık bir şekilde evlilik için uygundu.

"Ah, hayır canım. Çok güzel bir gelinliğin vardı."

Yüzük ve gelinlik almak için mi durmuştuk? Ne zamandır evlenmekten bahsediyorduk? Ve daha da önemlisi, neden?

"İşte fare, hepsini tıklayarak inceleyebilirsin," dedi ve fareyi bana uzattı.

Aklına getirdiği görüntü tam olarak bendim. Yaklaşık yirmi kişilik oturma yeri ve bir sunağın bulunduğu, şirin, rustik bir ahır tarzı odada ayakta duruyordum.

Ve ben de çok heyecanlı görünüyordum.

Fareye uzandım ve tıkladım.

Sonra da Harrison vardı.

O sadece yanımda değildi. Birbirimizle kaynaşmıştık. Kolları üst bedenimi sarmıştı, benim kollarım ise onun belini sarmıştı.

İkimiz de kameraya bakıyorduk.

Ve biz de çok mutluyduk.

Gülümsemem o kadar büyüktü ki gözlerim kısıldı.

Bir tıklama daha.

Yine oradaydık.

Bu sefer de kameraya bakıyordum. Ama Harrison? Harrison bana bakıyordu. Mavi gözlerindeki bakış kalbimi hızlandırıyor.

O resmi hemen kapattım.

Ama bir sonraki de çok daha iyi değildi.

Birbirimize bakakalmıştık.

Ellerim onun yüzünü çerçeveliyordu.

Ve herhangi bir objektif dışarıdan bakana (ve hatta bunların hiçbirini hatırlamayan bana bile) göre, biz birbirine çok aşık bir çift gibi görünüyorduk. Birbirimize hiç yabancı değildik.

Derin bir nefes aldım ve tekrar tıkladım.

Sadece birkaç saniye sonra aynı pozisyondaydık, ama dudaklarımız birbirine kenetlenmişti.

O anı birdenbire hatırlamadım. Ama dudaklarının, öpüşüyle beni nasıl ürperttiğinin ve kalbimin nasıl kelekler uçuşmasına neden olduğunun hatırası aklımdaydı.

Bu yüzden resimdeki halimin ona nasıl yapıştığına, onunla nasıl bütünleştiğine şaşırmadım.

Sonraki birkaç fotoğrafta da aynı sunağın önündeydik, ancak aramızda beyaz takım elbiseli ve kalpli desenli, biraz abartılı bir kravat takmış bir adam duruyordu.

Sonra ben onun parmağına yüzük taktım. Sonra o da benim parmağıma yüzük taktı.

Sonrasında da elbette öpüşme geldi.

Yarıya kadar geriye doğru eğilmiştim, sanki tüm gücümle Harrison'ı öpüyordum.

Sonra yine kameraya gülümsedik, ben de yüzüklerimi göstermek için elimi uzattım.

Sonra Harrison beni kollarına aldı.

Son görüntüde beni kucağında taşıyor ve aynı anda öpüyordu.

"Ah," dedi resepsiyonist, ön kapı zili tekrar çalınca. "Hemen geliyorum. Kim olduğunu görmem gerek."

Ona başımla onay verdim, sonra fareyi son bir kez tıkladım.

İşte oradaydık.

Ama görsel biçimde değil.

Videoda.

Koridorda yürürken kendimi izlerken kalbim önce dondu, sonra hızla atmaya başladı.

İstikrarlı bir şekilde.

Tökezleme, sendeleme veya yoldan sapma gibi bir durum yaşamadım. Böyle bir karar verebilecek kadar sarhoş görünmediğimi de ummuştum.

Kameraman kamerayı benden uzaklaştırıp Harrison'ı kadraja aldı.

Ve çok etkilenmiş görünüyordu...

Nikah masasında, hepimiz gülümseyerek ve el ele tutuşarak dururken, göğsümde görmezden gelmeye çalıştığım bir heyecan vardı.

Bakan konuşmasına başladı, ancak video kaydındaki Harrison cebine uzanana kadar başka bir anı aklına gelmedi.

Yüzüğün parmağında kaydığını neredeyse hissedebiliyordum, ağırlığını, metalin serinliğini hissedebiliyordum. Ve nihayet, göğsümde oluşan o saran duyguyu.

Sanki...

"Bayan Valentine!" diye bir ses duyuldu ve bu ses beni oturduğum yerde tekrar dikleşmeme neden oldu.

Videoya son bir kez baktığımda Harrison'a "Evet" dediğimi gördüm. Sonra o da kısa bir an için bileğime uzandı, ardından beni geriye doğru eğip öptü.

Arkamı döndüğümde videodaki adamı gördüm.

Bakan.

Ve ben de Johnny'yi düşündüm.

Müdür.

Bu sefer bej rengi bir takım elbise giymişti.

Kravatı ise ruj izleriyle doluydu.

Odaya girerken, monitörü çevirip fareyi geri alırken, "Benimle konuşmak istediğinizi duydum," dedi.

"Evet," dedim, düşünümüzün kanıtlarına bakmaktan biraz yıpranmış olan sinir sistemime biraz düzen getirmek için derin bir nefes alarak.

"Buraya sadece fotoğraflarınıza ve videolarınıza erişmek için gelmediğinizi varsayıyorum."

"Ben değilim."

Elimi çantamın içine uzattım, bir avuç beş bin dolarlık madeni para aldım ve masanın üzerine üst üste dizdim.

"Bu ne?"

"Bugün sözde düşünüm için evrakları teslim etme ihtimalinizin çok düşük olduğunu düşünüyordum. Ya evraklar tesadüfen kağıt öğütücüye düşse ve o resim ve video dosyaları bozulsa..."

Johnny'nin bakışları fiş yığınlarına kaydı. Çok paraydı. Ne kadar olduğunu hesapladığını görebiliyordum.

Ama bana tekrar baktığında gözlerinde beklediğim o ışıltı yoktu.

"Maalesef bazı prosedürler var, Bayan Valentine."

"Elbette, ama prosedürlerin etrafından dolaşmanın yolları var..." diye ısrar ettim, daha fazla fiş yığarken, keşke odama geri dönüp botumda saklı olan diğerlerini de alsaydım diye düşündüm. Eğer bu sorunu ortadan kaldıracaksa, sahip olduğum her kuruşu buna yatırırdım.

"Önerdiğiniz şey yasa dışıdır."

“Aşırı derecede sarhoş bir kadının evlenmesine izin vermek yasa dışı olmalı. Bu kesinlikle yasal olarak rıza gösterebileceği bir şey olmamalı. Tanrı aşkına, eğer ben bu evliliğin gerçekleşmesine yasal olarak rıza gösteremeyecek kadar sarhoşsam, o zaman kesinlikle bu evliliğe girmeye de rıza gösteremezdim.”

“Sizi temin ederim ki, her şey yasalara uygun olarak yapıldı. Gördüğünüz gibi, evlenmeye oldukça istekli, hatta çok mutlu olduğunuzu gösteren fotoğraf ve video kanıtlarımız var. Tören yapıldıktan sonra, evrakları teslim etmek yasal olarak zorunludur.”

Göğsümdeki umut söndü.

Muhtemelen her gün histerik ve öfkeli insanlarla uğraşıyorlardı. Hatta "Evet" derken sarhoş olan insanlarla bile.

O, benim duygularımla yönlendirilmeyecekti.

Para da en ufak bir cazibe bile göstermiyordu.

Çenem titredi ve gözlerimi dolduran gözyaşlarını geri tutmak için kendimi zor tuttum.

"Bakın Bayan Valentine, bu karardan pişman olan birçok insan var. Neyse ki, bu şehirde her şeyi ortadan kaldıracabilecek avukatlar var."

"Hiçbir iz bırakmadan olmaz," diye tersledim, cipslerimi tekrar poşetime koyup o herifin önünde ağlamadan önce odadan fırladım.

Ofisten çıkarken, yeni tanıdığım bir ses, "Bunların birer kopyasını alabilir miyim?" diye sordu.

İşte oradaydı.

Harrison.

Resepsiyon masasına doğru eğilmiş, bilgisayarında bir şeylere bakıyordu.

Düğün fotoğraflarımız ve videomuz, hiç şüphesiz.

"Seni şerefsiz!" diye çıkıştım ve ona doğru öfkeyle yürüdüm.

"Sevgili karım..." diye başladı doğrulurken.

Ellerimi göğsüne bastırdım, bu da onu bir adım geriye itti, kaşları çatıldı.

"Ona ne kadar ödedin?" diye çıkıştım.

"Kime ödeyeceğim?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"O... onlar!" dedim, kolumu Johnny'ye ve kadına doğru savurarak. "Ne kadar sürdü?"

"Düğün için mi?"

"Böylece bu durumun ortadan kalkmasını engelleyecektik."

"Az önce sevgili Bayan Valentine'e de söylediğim gibi, ne kadar cazip olursa olsun, tören bittikten sonra evrakları tamamlamamız gerekiyor."

Harrison, bakışlarını sadece bana dikerek, "Cazibe," diye tekrarladı.

"Bunu mu yapıyorsun?" diye sordum, çok sarhoş, çok sinirli, bu konuşma için çok duygusal bir haldeydim. Sesim tizleşmiş, kısılmıştı. "O kadar zenginsin ki, bütün dünya sıkıcı, bu yüzden kadınları zorla..."

Sesim titredi.

Gözlerim doldu.

Artık buna karşı koymanın bir anlamı yoktu.

Uzaklaşmak zorundaydım.

Kendimi toparlamalıyım.

Arkamı dönüp öfkeyle uzaklaştım.

Ama Harrison'ın eli bana uzandı ve nazikçe bileğimi kavradı.

"Ve..."

O yumuşak ses tekrar duyuldu.

Dayanamadım.

Elimi hızla kurtardım ve öfkeyle dışarı fırladım.

Kimse gözyaşlarımı tutmaya çalıştığımı görmesin diye güneş gözlüklerimi yüzüme bastırdım.

Sonra avukatın ofisine doğru geri döndüm.

Her halükarda, bu iş gün sonuna kadar tamamlanacaktı.

O zaman, işte o zaman hayat normale dönebilir.

ALTINCI BÖLÜM

Avukatın ofisinin içi buz gibiydi, modern siyah beyaz bir dekorasyona sahipti ve güzel sarışın resepsiyonistle konuştuğundan sonra doğruca oraya yöneldiğim şık küçük bir kahve barı vardı.

Mekanın her detayı 'pahalı' izlenimi veriyordu ve ben de tam olarak bunu istiyordum.

Çünkü pahalı bir avukat işleri nasıl ve hızlı bir şekilde halledeceğini biliyordu.

Karamelli buzlu kahvemi alıp bir koltuğa oturdum ve yarım saat boyunca duvardaki televizyona boş boş baktım, sonra tekrar ofise çağrıldım.

Carl Center, Las Vegas şeridinde başarılı bir avukattan bekleyeceğiniz türden, kazara bozulan evliliklere hızlı çözümler bulma konusunda uzmanlaşmış bir adamdı. Uzun boylu, geriye doğru taranmış koyu kahverengi saçları, şakaklarında hafif beyazlıklar, kahverengi gözleri ve pahalı ama özel dikim olmayan bir takım elbisesi vardı.

Kol düğmeleri mi?

Yüksek sesle.

Saat mi?

Masraflı.

Gömleğinin iki düğmesi açıktı ve göğsündeki kılların küçük bir kısmı görünüyordu.

"Bayan... yoksa Bayan mı demeliyim şimdi?"

Uzattığı eli tutarken istemsizce bir hırıltı çıktı ağzımdan.

"Bu sesi çok iyi tanıyorum," dedi hiç etkilenmeden.

"Sanırım Bayan Valentine. Doğrusu evraklarda ne yazdığı hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim, güneş gözlüklerimi çıkarıp varil

şeklindeki koltuklardan birine oturdum.

"Zor bir geceydi, değil mi?" diye sordu, aptal gözyaşlarım yüzünden muhtemelen daha da kötü görünen yüzüme bakarak.

"Evet, öyle olduğunu varsayabiliriz."

Carl, eline bir not defteri alarak, "Yani," dedi. "Sarhoştun."

"Yaşadığım o korkunç akşamdan kalma hali bunu gösteriyor, evet."

"İçki içtiğinizi ya da uyuşturucu kullandığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Tekilayı hatırlıyorum. İlkini. Ondan sonrası çoğunlukla bulanık.

Aklıma anlık görüntüler geliyor."

"Uyuşturucu testi yaptırdınız mı?"

"Uyuşturucu testi mi?"

"Önceki geceyi hatırlamıyorum..." diye sözünü kesti, sanki uyuşturulma fikri sıradan bir şeymiş gibi bileğini salladı.

"Uyuşturulduğumu sanmıyorum."

"Emin misin?"

"Gençken bir gece kulübünde uyuşturucu verilmişti bana. Bu ona benzemiyor. Ve eminim ki onun da birçok hatası var ama Harrison'ın bana uyuşturucu verdiğini düşünmüyorum."

"Erkekler, çirkin yönlerini gizleme konusunda usta olabilirler."

"Belki. Ama beni elde etmek için uyuşturucuya ihtiyacı yoktu," dedim. Eğer açık sözlü olmak istiyorsa, ben de açık sözlü olabilirdim. "O gece ikimiz de ayıkken daha önce birlikte olmuştuk. Beni zorlamaya çalışmasına gerek yoktu. Ve sarhoş olduktan sonra tekrar birlikte olmadığımızdan da oldukça eminim."

"Pekala. Ama seninle evlenmek için seni sarhoş etmesi gerekiyordu."

"Bakın, şapele nasıl gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Ben hiçbir zaman 'evlenmek istiyorum' diyen biri olmadım. Sanırım sadece iyi vakit geçiriyorduk ve çekingenliğimiz azdı. En azından benimki azdı. Harrison'ın sarhoş olduğundan emin değilim."

"Harrison..." diye tekrarladı Carl, sonra bakışları aniden benimkine döndü. "Harrison Valentine?"

"Evet." "P" harfini vurgulayarak söyledim, sonra kahvemden bir yudum aldım.

"Bu evliliği iptal etmek istediğinizden emin misiniz?"

"Neden istemeyeyim ki?"

"Evlenmeden önce bir avukata danışmadığınızı varsayıyorum?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"O halde evlilik öncesi sözleşme imzalama ihtimaliniz yok denecek kadar az. Bugün çok varlıklı bir kadınsınız."

"Zaten varlıklı bir kadındım. Varlıklı, bekar bir kadın. Bundan çok memnundum. Boşanmak istiyorum ve bunu hemen istiyorum."

"Pekala. Sizi memnun etmek için buradayım," dedi Carl elini kaldırarak, süslü kalemını yüzüğü ve işaret parmağının altında tutuyordu. "İstedığınız şey boşanma değil, evliliğin iptali."

"Çünkü ilişkiyi tamamlayamadık mı?"

Bunun üzerine Carl'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Hayır canım. Bunlar eski kurallar. Cinsiyetin evliliğin geçerliliğiyle veya aradığınız boşanma türüyle hiçbir ilgisi yok."

"Peki. Peki, bu nasıl çalışıyor? Ne kadar hızlı yapılabilir?"

"Ofisten ayrılmadan önce evrakları size verebilirim. Bay Valentine'ın bugün imzalamasını sağlayabilirseniz, muhtemelen hemen dosyalama sürecine alabilirim. Ama gerisi sisteme bağlı. En kısa vadede günler sürebilir. Ancak haftalar süreceğini tahmin ediyorum."

Haftalar.

Bu söz üzerine midem kasıldı.

Ama haftalar idare edilebilir gibi geldi.

Bir sonraki turnuva için ülkeden ayrıldığımda, her şey bitmiş olacaktı.

Eğer...

"Şey, ya Harrison benim kadar boşanmaya hevesli değilse, o zaman ne olur?"

"O zaman işler karışıyor," dedi Carl, iki elinin parmakları arasında sıkıştırdığı kalemiyle koltuğuna yaslanarak.

"Nasıl yani?"

"Eğer Bay Valentine mali nedenlerle sizden boşanmak istemiyorsa -ki bu durumu kendi avukatıyla zaten görüşmüş olduğunu varsayıyoruz- evraklarda mal paylaşımı olmaksızın ilişkilerinizi sonlandırmak istediğinizi açıkça belirtebiliriz."

"Pekala. Yeni evrak hazırlamakla vakit kaybetmemek için bunu hemen yapabilir miyiz?"

"Elbette."

"Pekala, güzel. Ama ya mesele para değilse? Yani, muhtemelen öyledir. Ama ya değilse?"

"Eğer mesele para değilse ve Bay Valentine sizden boşanmak istemiyorsa, işte o zaman işler karmaşıklaşır."

“Nasıl karmaşık?”

"Bu durumda talep edeceğiniz şey, çekişmeli bir evlilik iptali olacaktır."

“Ve bu farklı çünkü...”

“Öncelikle, mahkeme sürecini gerektiriyor. Ve genellikle çok daha fazla zaman alıyor.”

"Neden?"

“Çünkü evliliğin iptali esasen, bu durumda olduğu gibi sarhoşluk nedeniyle rıza eksikliği gerekçesiyle evliliğin en başından beri geçerli olmaması gerektiği anlamına gelir. Ancak Bay Valentine evliliğin geçerli olduğunu ve sizin de rıza gösterdiğinizi söylüyorsa, kimin haklı olduğuna karar vermek hakime kalmıştır. Ve, açıkçası, mahkeme sistemimiz yavaş işleyebilir. Özellikle de ikinizden birinin mahkeme tarihlerini engelleyebilecek herhangi bir randevusu varsa.”

“Harika,” dedim derin bir iç çekerek.

"Bakın, gelin bunu bir perspektife oturtalım. Mahkemelerin sizi istemediğiniz biriyle evli kalmaya zorlayacağı hiçbir durum yok. İşler böyle yürümüyor. Sadece daha sinir bozucu ve uzun sürecektir. Ama sonunda yine bekar bir kadın olacaksınız."

"Bununla birlikte, aceleye geliyoruz. Bay Valentine'ın, parasının peşinde olmadığınıza anladığı anda evliliğin iptalini seve seve imzalayacağına dair çok yüksek bir olasılık var."

"Sanırım bunu zaten biliyor," diye mırıldandım yüzüğüme bakarak.

"Tekrar söyler misiniz?"

"Bunu görüyor musunuz?" diye sordum elimi kaldırarak.

Carl'dan hafif bir ıslık sesi çıktı. "Bu oldukça güzel bir zil sesi."

“Onu bu sabah ona geri verdim,” dedim. “Bir restoranda karşılaştığımızda o da bana tekrar geri verdi.”

Carl derin bir nefes aldı, muhtemelen benimle aynı sonuca varmıştı. Eğer para konusunda endişeliyse, neden bana pahalı bir yüzük bırakacaktı ki?

“Umarım karşılığını verir,” dedi Carl omuz silkerek ve sandalyesini öne çekerek. “Evraklarla ilgili birkaç sorum olacak, sonra da çıktısını alıp size gönderebiliriz.”

“Tanrıya şükür,” dedim iç çekerek.

“Şimdi de ödeme konusuna gelelim...”

Cips paketimin içine uzanıp bir avuç dolusu cipsi masasının üzerine bıraktım.

Ve Şunu da söylemeliyim ki, Carl Center bir dolandırıcı değildi. İhtiyacı olan avuç dolusu parayı aldı ve geri kalanını bana verdi.

Sorularımı yanıtladım, beklerken kahvemı tazeledim, sonra da elimde bir dosyayla ofisinden ıktım.

Yiyeceklerden mi, kafeinden mi yoksa evrak işlerinden mi bilmiyorum ama otele dönerken kendimi çok daha insan gibi hissediyordum.

“Merhaba!” diye selamladım daha önce telefonum hakkında konuŐtuęum aynı adama. “Odamın giriş kartını kaybettim,” dedim, oda numaramı ve adımı bir çırpıda söyleyerek. “Ne?” diye sordum, yüzündeki ŐaŐkın ifadeyi görünce içimi bir korku kapladı.

"Görünüşe göre çıkıŐ yaptınız, Bayan... Bayan Valentine."

“Açıkçası, yapmadım. Vegas'a yanımda getirdiğim her Şey hâlâ o odada.” Bunların arasında bir sürü fiş de var. “Beni kontrol ettirdiyseniz, eşyalarımın ne yaptınız?”

Günün bu saatinde, birilerinin o odayı çoktan temizlemiŐ olması ve odayı baŐkalarına teslim etmeye hazır hale getirmesi anlamına geliyordu.

“Doğru. Burada bir not var. EŐyalarınızın paketlenip taŐınmasını talep etmiŐtiniz—”

Cümlesini bitirmesini beklemedim.

O Şerefsiz.

Yani, onun sorunu neydi ki?

Peki o bütün gün nasıl benden bir adım öndeydi?

Çünkü akşamdan kalma değildi.

Acaba sarhoş olmuş muydu?

Elinde bir içki olduğunu, bardaklarımızın birbirine çarpma sesini ve viski kokusunun o kadar güçlü bir Şekilde burnuma geldiğini, midemin tekrar bulandığını hatırladım.

Alkol almıştı.

Benim kadar değil ama.

Bu sayede bana günlük kıyafetlerimi alacak, benden önce fast food restoranına gidecek, benimle aynı saatlerde kiliseye varacak ve ben avukata giderken odamı boŐaltacak kadar din kalmıştı.

Asansöre doğru ilerlerken, aklıma hücum eden anıyı görmezden gelmeye çalışarak homurdandım. Harrison'ın beni asansöre kadar takip etmesi, arkamdaki duvar, bana sıkıca yapıŐması, dudaklarının benimkine değmesi ve içimde milyonlarca küçük kıvılcım çakması...

atı katındaki kapıların durma sesi beni irkiltti.

Omuzlarımı silkip kapıya doğru atıldım ve yumruğumu kapının pervazına o kadar sert vurdum ki kapı yerinden oynadı.

"Sevgilim," diye selamladı Harrison kapıyı açarken. Aptalca ama çekici gülümsemesi yüzündeydi. Ceketini çıkarmış, kollarını sıyırarak ön kollarını ortaya çıkarmıştı. Bir erkeğin kollarını böyle sıyırmasından daha ahlaksızca bir şey yapabilir miydi acaba?

Ağzımdan bir hırıltı daha çıktı.

"Biliyor musun, senin bunca hırlamandan sonra acaba bir kurt adamla mı evlendim diye düşünmeye başladım."

"Şuna gelince," dedim, dosya klasörünü göğsüne sertçe vurarak.

Ona otomatik olarak uzandı.

"Bu ne?"

"İptal evrakları. Paranı istemediğimi, sadece senden kurtulmak istediğimi çok açık bir şekilde belirten bir metin. İmzala. O zaman her şey biter," dedim, yanından geçip çatı katına girerken.

Öncesine göre çok daha derli toplu görünüyordu.

Yatak değiştirildi.

Halının üzerinde yeni süpürme izleri vardı.

Ama bütün eşyalarım mutfak bölümündeki masanın üzerindeydi.

Yerdeki botlara doğru hızla ilerledim ve onları silkeledim.

"Kahretsin," diye inledim içleri boşaldığında.

"Layna," dedi Harrison, başımı kaldırıp onun krupiyelerin kullandığı türden bir fiş rafını işaret ettiğini görünce. Fişlerim düzgünce içinde istiflenmişti. "Asla paranı çalmam."

"Sizin yaptığınızı düşünmedim," dedim ayağa kalkıp rafı alırken.

"Personelin bulduğunu sandım."

Oturdum, cips paketimi çıkardım ve kalanları rafa dizdim.

"Harrison, evrakları imzala," dedim, başını kaldırıp kolunun altında sıkıştırdığı klasöre baktığımda. Ona bir göz bile atmamıştı. "Paranı istemediğim konusunda çok net ifadeler var. Avukatına da göster. O memnun olacaktır."

"Eminim öyle olurdu. Ama ben ona göndermeyeceğim."

"Neden olmasın ki?"

"Sana bu sabah da söyledim. Boşanmak istemiyorum."

"Evliliğin iptali söz konusu. Çünkü ben evliliğe rıza gösteremedim."

Çenemi yukarı doğru kaldırdım, bana karşı çıkmaya cesaret etmesini bekledim.

"Siz de benim gördüğüm görüntüleri gördünüz," dedi. "Onay verdiniz."

"Sarhoştum."

"Hayır, değildin. Belki ayık değildin ama sarhoş da değildin."

"Belki de uyuşturucu testi yaptırmalıydım," diye kendi kendime mırıldandım.

"Ne?" diye sordu Harrison, sesi kısık bir fısıltıydı. Bakışlarım ona kaydı ve bana anlaşılabilir bir bakışla baktığını gördüm. "Sana asla uyuşturucu vermedim ve vermem de, Layna. İçin rahat etmesi için gerekirse test yaptırabilirsin."

"Öyleyse neden hiçbir şey hatırlamıyorum?" diye sordum, ama sesim öfkeden çok hüzünlüydü. Sanki göğsümdeki öfke balonu sonunda patlamıştı.

"Sonrasında çok güzel kutlama yaptınız," dedi Harrison.

Bu da videoda biraz ayık görünmemin nedenini açıklıyor.

"Şey, ne kadar sarhoş olursam olayım ya da olmasam da, bunu istemiyorum. O yüzden şu lanet olası kağıtları imzalayın," diye emrettim. Masadan kalktım ve çatı katındaki eşyalarımı toplamaya başladım.

Vegas'ta en az birkaç gün daha kalmayı planlamıştım. Şimdi ise bu düşünceye katlanamıyordum. Belki de Vegas'ı benim için sonsuza dek mahvetmişti.

Nereye gittiğimi bilmiyordum. O kadar sık yollardaydım ki, hiçbir yerde evim ya da dairem yoktu. Ama Nevada'dan bir an önce kurtulmam gerekiyordu, bu kesindi.

Valizimi, cüzdanımı ve el çantamı bulup etraftaki her şeyi içine tıktırdıktan sonra Harrison'a tekrar baktım.

Masada durdu, parmakları dosya klasörünün üzerindeydi.

"İmzaladınız mı?"

"Hayır. Ve bunu yapmayacağım."

"Ciddi olamazsın."

"Evet, öyleyim. Evliliğin iptalini istemiyorum."

"Avukatım, beni sizinle evli kalmaya zorlayamayacağınızı söyledi."

"Sonsuza dek değil, hayır. Ama belki de yeterince uzun bir süre için."

"Ne için yeterince uzun? Biliyor musun? Hayır. Cevap verme."

Umurumda değil. Avukatımdan haber alacaksın."

"Nereye gidiyorsun?"

"Gidiyorum."

"Vegas mı?"

“Evet. Bu lanet kasabadan tamamen bıktım. Aptal olma Harrison. Belgeleri incele. İmzala. Sonra ikimiz de hayatımıza devam edebiliriz.”

Bunun üzerine cipslerimi kaptım ve odayı terk edip kapıyı çarparak bu gerçekten berbat güne son verdim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Normalde parayı çekme sürecinden keyif alırdım; ne kadar kazandığımı bilmenin heyecanı, vergileri ödedikten sonra tasarruflarımda veya yatırımlarımda ne kadar kalacağını hesaplamanın verdiği mutluluk.

Çeki beklemek ve ardından parayı bankaya yatırmak için şehrin öbür ucuna kadar gitmek tam bir angarya gibiydi.

Her şey sanki sahip olmadığım bir enerjiyi tüketiyordu. Her adım ağır geliyordu. Her kasım her harekete karşı çıkıyordu. Hafiflemeye başlayan baş ağrısı ise intikam alırcasına geri döndü.

Bir kahve daha beklerken, Jersey'e dönüş uçuşlarını aramaya başladım. Hangisi en erken kalkıyorsa onu tercih ederdim.

Sonra, uçuşumdan dört saat önce havaalanına gitmek için bir taksi çağırdım, ama başka gidecek yerim yoktu.

Havaalanındaki sağlıksız yiyecekleri tıka basa yedim, biraz ağrı kesici aldım, elektrolit içtim, etrafımdaki gürültü ve kaosun içinde uyumaya çalıştım.

Şanslıydım ki, hayatımın yarısını havaalanlarında veya uçaklarda geçirdim. Neredeyse her yerde uyuyabilirdim.

Her uyanışında, bir anlık mutluluk verici bir kafa karışıklığı yaşıyordum. Sonra, elbette, her şey tekrar aklıma geliyor, kaygımı artırıyor ve uykum huzursuz, tuhaf rüyalarla dolu bir hale geliyordu; sonunda kapıya vardığımda kendimi baş dönmesi ve bitkin hissediyordum.

Eve hızlıca varmak için ekonomi sınıfında orta koltuğa razı olmak zorunda kaldım. Diz mesafesi yok, omuz mesafesi yok. Manzara da yok.

Ve, şey, bir karı koca arasında kalmıştım; birinin bebeği, diğerinin de yürümeye başlayan bir çocuğu vardı. İkisi de mutlu değildi. Ve ebeveynler benimle yer değiştirmek istemediler. Baba, çünkü yürümeye başlayan çocuk

pencereyi istiyordu. Anne ise, bebeğin altını değiştirmek, süt sağmak veya koridorlarda gidip gelmek için banyoya kolayca ulaşması gerektiği için yer değiştirmek istemedi.

Uçaklarda gürültücü ve mutsuz çocuklardan dolayı sinirlenmemeye çalıştım. Ailelerin de bir yere gitmesi gerekiyordu. Genellikle bir göz bandı ve gürültü önleyici kulaklık takıp yola koyulabiliyordum.

Ama akşamdan kalma halimle her şey daha yoğun hissediliyordu. Küçük ağlamaları ve çığlıkları kafamda kızgın demir çubukların saplanması gibiydi. Küçük çocuğun perdeyi açıp kapatmasının ışığı gözümü kamaştırıyordu. Anne ve babanın kollarının sürekli benimkine değmesi ise zımpara kağıdı gibiydi.

Bu kadar mutsuz olmamın onların suçu değildi.

Ama Tanrım, çok duygusal, aşırı hassas, her şeyden ve herkesten bunalmış hissettim kendimi.

Güneş gözlüğümü taktım ve kollarımı olabildiğince sıkıca kıvırdım.

Nefesime odaklandım, gözlerimi sıkıca kapalı tutmaya çalıştım çünkü emindim ki eğer gözlerimi açarsam, o aptal, gereksiz gözyaşları akmaya başlayacaktı. O zaman hem ben hem de bebek çıldıracaktık.

"Affedersiniz, hanımefendi?" diye sordu, bu ses ancak bir hostese ait olabilirdi. "Hanımefendi?" diye tekrar sordu, çünkü anneden bahsediyor olabileceğini düşündüm.

İstemediğim bir karşılaşmaya kendimi hazırlayarak güneş gözlüğümü indirdim.

"Evet?"

"Hanımefendi, birinci sınıfta sizin için boş bir yerimiz var. Yer değiştirmek isterseniz eşyalarınızı buraya getirebilirsiniz."

Bunu söylerken geriye doğru çekildi, sanki benim oturduğum koltukta oturan birinin birinci sınıf koltuğu reddetmesinin imkansız olduğunu biliyormuş gibi.

Yanılmıyordu.

Genellikle birinci sınıf için para ödemezdim.

Gayet iyi geçiniyordum. Ama biliyordum ki, sonsuza kadar profesyonel olarak kumar oynamak istemezdim. Bu yüzden mantıklı olmadığı sürece savurganlık yapmamaya çalıştım. Ve birinci sınıf koltuklar neredeyse her zaman gereksizdi.

Bilet rezervasyonumu yaptırırken onlara hiç bakmamıştım bile.

Ama sadece bu seferlik, bir üst sınıfa geçmekten, daha geniş bir alana sahip olmaktan, rahatça uzanabilmekten mutlu oldum.

Ayağa kalktım, çantamı koltuğumun altından aldım, sonra da uçuş görevlisini takip ettim; baba da küçük çocuğu otomatik olarak boş bıraktığım koltuğa oturttu.

Onlar adına çok mutlu oldum.

Ama daha da önemlisi, benim için.

Ücretsiz oda yükseltmesi nadir ve güzel bir şeydi. Özellikle de hayatınızın en kötü gününü yaşarken.

Perde aralandı ve işte oradaydım.

Bir sürü kapsülün arasında.

Koltuklar, koridorun her iki tarafında ikişerli bölümler halinde düzenlenmişti ve bu bölümler yuvarlak plastik bölmelerle ayrılmıştı; bu da bir nebze mahremiyet sağlıyordu ve aralarında o kadar çok boşluk vardı ki, koltukların neredeyse yatak gibi geriye doğru yattığını varsaymak zorunda kaldım.

Sonunda, bir şeyler benim lehime işlemeye başlamıştı.

Ta ki hostes koltuğuma işaret edene kadar.

Döndüm.

Ve işte oradaydı.

"Şaka mı yapıyorsunuz?" diye çıkıştım, sesim o kadar yüksek çıktı ki birkaç yolcu kaşlarını çatarak arkaya baktı. "Pekala. Bu yükseltmeyi reddediyorum."

Ücretsiz olmadığı açıkça belli olan bir oda yükseltmesiydi. Harrison ayarlamış ve parasını ödemişti. Bu yüzden onun yanına oturmak zorunda kaldım.

Harrison, o hafifçe hayal kırıklığına uğramış ama çoğunlukla mantıklı ses tonuyla, "Layna," dedi. "Gerçekten de o ortadaki koltukta oturup önümüzdeki beş buçuk saat boyunca ağlamayı mı tercih edersin?"

Yirmi dakika içinde sinirlerim alt üst oldu.

"Bu koltuklar arkaya doğru yatıyor. Güzel bir battaniye, çorap, kulak tıkacı, göz maskesi, nemlendirici krem, dudak balmı veriliyor..."

"Pekala," diye homurdandım.

Sonra bir anda Harrison yerinden kalktı, çantamı elimden aldı ve üst rafa yerleştirdi.

Bu sırada vücudunun her santimetrekaresi benimkine değdi.

Nefesim kesildi.

Sanki tüm sinir uçlarım ona odaklanmıştı. Birdenbire onun keskin parfüm kokusunu, vücut ısını, önceki gece bana dokunuşunun, içimde olmasının nasıl bir his olduğunu aşırı derecede hissetmeye başladım.

İşini bitirip bana baktıktan sonra, "Başın hâlâ ağrıyor," dedi. Eli uzanıp saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Bu bir soru değildi.

Ama tenimin hafif dokunuşla titremesiyle o kadar meşguldüm ki bunu fark edemedim.

"Evet."

"Pencere kenarındaki koltuğu ister misiniz?" diye sordu, daha önce oturduğu koltuğu işaret ederek.

"Evet." Dilimdeki minnettarlığı bastırdım ve yeni koltuğuma çöktüm, konfor farkına neredeyse inleyerek.

Harrison'ın hostesle konuştuğunu duyabiliyordum ama hediye çantasında tüylü çoraplarımı ve göz maskemi aramakla o kadar meşguldüm ki ne dediğine dikkat etmedim.

Ama sonra üzerime büyük, mavi bir battaniye örtüldü ve yukarı baktığımda onun bana baktığını, gözlerindeki ifadenin ancak... şefkatli diyebileceğim bir bakış olduğunu gördüm.

Benden boşanmayı reddeden bu adamın yanında tetikte olmam gerektiğini biliyordum. Ama tam o anda, kendimi çok bitkin ve savunmasız hissettiğim anda, onun bana karşı yumuşak davranmasına izin verdim.

"Teşekkürler."

"Kalkışa az kaldı. Ondan sonra ayaklarınızı uzatabilirsiniz."

Küçük yaşam alanımıza göz gezdirirken ona başımla onay verdim.

"Size bir şey sorabilir miyim?" diye sordum, tam gözlerine bakmadan.

"Elbette."

"Bunun maliyeti ne kadardı?"

"Koltuk mu?"

"Evet."

"Çok değil. Üç bin dolar."

Sadece milyonlarca ya da milyarlarca dolarlık servete sahip biri üç bin doların 'pek bir şey olmadığını' söylerdi.

"Benim için neden bu kadar çok para ödeyeceksiniz?"

"Çünkü eşim uçakta rahat ediyor."

Kahrolası o.

Bunu bana neden hatırlatmak zorunda kaldı ki?

Ve belki de daha doğru soru şu: Onun sözleri karşısında kalbim neden garip bir şekilde sıkıştı?

"Uzun süre karın olmayacağım," dedim ona kemerini sıkarken, sonra da benimkini bağlamak için uzandım. Bu sırada hostes de anons sisteminden herkesin kemerinin takılı ve dik pozisyonda olduğundan emin olmak için seslendi.

"Belki, belki değil," dedi Harrison, kemerimi bir kez daha çektiştirirken omuz silkerek.

Yakındı.

Çok, çok yakın.

Sonra hafızamda yatağım, elleri, dudakları, dili, onun...

Harrison'ın çenesi aşağı doğru eğildi, mavi gözleri bana dikildi. "Her şey o kadar da kötü değildi, değil mi?" diye sordu, sanki aklımdan geçenleri okuyordu.

Ben cevap veremededen önce öne döndü.

Uçak pistte ilerlerken ve havalanırken, pencereden dışarıya doğru sönmekte olan ışığa odaklandım.

Serbest kalınca, Harrison benden izin almadan uzanıp koltuğumu yatırdı ve muhtemelen kendisinin istediğı bir boyun yastığını bana uzattı.

"Üşüyorsun," dedi parmakları benimkine değdiğinde.

"Bugün vücudum tamamen dengesiz."

Yan tarafıma doğru hafifçe kıvrıldım, neden uçağın yan tarafına değil de ona doğru kıvrıldığımı düşünmemeyi tercih ettim.

Üşüdüğümü söyledikten beş dakika içinde üzerime başka bir battaniye örtüldü.

Bu sefer, belki de çoktan uyuduğumu düşünerek, eli battaniyelerin üzerinde kolumun üzerinde kaldı.

Onu neden kendimden uzaklaştırmadığımı düşünmemeyi tercih ettim.

Ya da neden uyuyamadım.

Neden uyanık kaldım, onun yakınlığını, sıradan dokunuşunu, parmağımdaki o aptal yüzükleri son derece farkındaydım?

Bir süre sonra sesi yumuşak ve tereddütlü bir şekilde, "Sevgilim," diye seslendi. "Layna."

Gözlerimi açıp ona baktım.

"Sana yemek sipariş ettim," diye açıkladı. "Yemek ister misin? Belki faydası olur..."

"Ne sipariş ettiniz?" diye sordum, hostesin bize doğru geldiğini görünce.

"Seçenekler sınırlıydı. Ve bugün zaten hamburger yediğin için, sana bir domuz eti sandviçi ve peynir tabağı aldım."

Sonunda eli kolumdan ayrıldı ve yüzümden saçlarımı tekrar kenara itti.

Bu seferki o ufak titreme sadece içsel değildi.

Bunun sonucunda oluşan takdiri ve memnuniyeti görünce, hemen koltuğumu katladım.

"Şunu da belirtmek isterim ki, her zaman hamburger yiyebilirim. Ama domuz etli sandviç de kulağa hoş geliyor."

Bana ayrıca bir su, bir diyet kola ve... "Çay?" diye sipariş vermişti.

"Bugün seni her gördüğümde elinde farklı bir kahve fincanı vardı," dedi dudaklarını hafifçe yukarı kıvrarak. "Sanırım vücudunun biraz dinlenmeye ve uyumaya ihtiyacı var."

"Bir demlik kahve içip hemen uyuyabilirim. Ama çay da olur."

Sonra da yedik.

Yapacak başka bir şeyim olmadığı için, televizyonda açtığı filmi izledim.

Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, gün boyunca kendimi en iyi hissettiğim an buydu.

Yemek bittikten sonra tekrar uzandım. Bu sefer gerçekten uyuyakalmayı başardım.

Bir ara içimde bir şey uyandı ve Harrison'ın parmaklarının saçlarımın arasından geçtiğini neredeyse hissetmişim.

Ama sonunda iniş için uyandığımda, bunun muhtemelen o adamla ilgili gördüğüm birçok rüyanın bir parçası olduğunu düşündüm.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Harrison, telefonundan başını kaldırıp bana bakarak.

"Sanırım baş ağrım sonunda geçti."

Hâlâ susuz kalmış gibi hissediyordum, ama uçmak her zaman bana böyle hissettirirdi. Bu yüzden büyük bir içki gecesinin ardından uçmak, zaten kötü olan duruma tuz biber ekmek gibiydi.

Birkaç gün sonra tamamen kendime geldiğimi hissederdim ve sonra... ne yapacağımı bilemezdim. İleriye doğru gitmeye ve neredeyse hiç tanımadığım biriyle evli değilmişim gibi davranmaya mı çalışacaktım? Başka ne seçeneğim vardı ki? Artık mahkeme tarihini beklemem gerekecekti.

Ben daha battaniyemin altından çıkamadan Harrison çoktan hediye çantamı ve üst bagajımı toplamış ve benim için hazır hale getirmişti.

"Bunu kaldırabilirim," dedim onlara uzanırken.

"Elbette," diye onayladı, ancak bir adım geri çekilip beni önüne geçmem için işaret etti.

Normalde onun tavırlarından etkilenirdim. Ama yeni kocamla ilgili öfkeli olmaya kararlı olduğum için, bu tavırlardan rahatsız olmayı seçtim.

Bagajımı aldıktan sonra telefonumdan taksi çağırmaya başladığımda, "Gerek yok," dedi. "Gideceğiniz yere götürmesi için size özel araç çağırdım."

"Kendi arabam mı?" diye sordum.

Gözlerine yansımayan hafif bir gülümsemeyle bana baktı. "Evet. Ayrı bir arabam var."

Kuyu.

Sanırım o zaman her şey yolundaydı.

Üstelik ev adresimi bilmesinden endişelenmeme de gerek yoktu. Çünkü zaten ev adresim yoktu.

"Pekala o zaman," dedim ve havaalanındaki kalabalığın arasından sıyrılıp arabalarımıza doğru ilerlerken onunla aynı adımlarla yürümeye başladım.

Sanırım beni bekleyen lüks SUV'u (onun için de neredeyse aynı bir araç vardı) beklemeliydim. Yine de etkileyiciydi.

Şoför son derece nazikti ve hemen bagajlarla ilgilendi, beni Harrison'la birlikte kaldırımda garip bir şekilde öylece bıraktı.

Arka koltuk kapısına uzandı ve benim için açık tuttu.

Yapacak başka bir şey olmadığı için içeri girdim.

"Hey, Harrison?"

"Öyle mi?" diye sordu, sanki ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi vücudu gerildi.

"Boşanma evraklarını imzalamanız yeterli."

Bunun üzerine kapıyı tutup hızla kapattım.

Şoförüm arabaya binip hareket ettiğinde, Harrison hâlâ kaldırımda durmuş, bizim uzaklaşmamızı izliyordu.

Göğsümdeki o garip küçük çekilme hissi?

Evet, ben de onu görmezden geldim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ön kapının kapanıp kilitlendiğini duyduktan sonra topuk seslerinin koridordan bana doğru geldiğini duyunca, "Panik yapmayın," dedim.

"Aman Tanrım, Layna!" diye haykırdı kuzenim.

Willa'nın orta kahverengi saçları neredeyse sarıya çalacak şekilde röflelenmişti, teni bronzdu ve gözleri parlak maviydi. Her zamanki gibi dar paçalı pantolon, ipek bluz, ceket ve topuklu ayakkabı giymişti.

"Artık benim kendi başıma içeri girmeme alışmış olmalısın."

"Öyle olmalıyım. Ama yine de..." dedi bana bakarak. "Güvenlik sistemi uygulamamda neden bir bildirim almadım?"

"Buraya son geldiğimde uygulamayı indirmişt看, hatırlıyor musun? Seni rahatsız etmesin diye devre dışı bıraktım."

"Neden—" diye başladı. Ama bakışları elime kayınca sözünü kesti, mavi gözleri irileşti. "Neden evlilik yüzüğü takıyorsun?"

"Evet. Bununla ilgili olarak..."

"Evlendiniz mi? Ne zaman? Kiminle?"

"Görünüşe göre dün gece."

"Görünüşe göre... ah," dedi Willa yüzünü buruşturarak. "Vegas."

"Evet, Vegas. Eskiden en sevdiğim yerdik. Bu kadar nefret edebileceğimi hiç düşünmemiştim. Gerçi tekiladan nefret ettiğim kadar değil."

"Aman Tanrım. Tekila mı? Tekilanın insanı nasıl etkilediğini biliyorsun."

"Evet, sanırım bir daha o maddelere asla dokunmayacağımı rahatlıkla söyleyebilirim."

"Vegas'ta biriyle miydin? Biriyle görüşüğünü bilmiyordum."

"Öyle değildim. Değilim."

Willa uzun süre beni izledi, sonra arkasını döndü ve ikimize de latte yapmaya başladı.

Geniş ailemde rahatlamak için kafeine başvuran başka biri varsa, o da Willa'ydı.

Önümüzde dumanı tüten tatlı birer mocha latte varken ancak o zaman bana başıyla onaylayıp, "Pekala. Yani, bir yabancıyla evlendin." dedi.

"Bir bakıma öyle. Yani, birlikte bir poker oyunu oynadık ve işte..."

"Ah, peki," diye tekrarladı. "En azından o kısımda ayık mıydınız?"

"Tamamen."

"Ve?"

"Bu gece yaşadığım olaylardan pişman olmadığım tek şey sanırım."

"Pekala. Yani, yakışıklı bir yabancıyla birlikte oluyorsun. Sanırım yakışıklı biri?"

"İnanılmaz."

"Ve sonra sen..."

"Bir içki içtiğimi hatırlıyorum. Gerisi sadece anlık görüntüler. Harrison, törenden sonra sarhoş olana kadar içki içmediğim konusunda ısrar ediyor. Kabul etmekten nefret ediyorum ama şapeldeki görüntüler bunu destekler gibi görünüyor. Ama yeni tanıştığım biriyle evlenmenin iyi bir fikir olduğuna nasıl karar verdiğimi bir türlü anlayamıyorum."

"Ah, sakın karamsarlığa kapılmayın. Belki de gerçekten duygular beslediniz. Ailemizle bunu defalarca gördünüz zaten."

Yanılmıyordu.

Willa ile kan bağı yoktu. Aslında ailemizin çoğu da öyle değildi. Ama hepimiz kocaman bir geniş aile gibi büyümüştük. Özellikle son birkaç yıldır kuzenlerimizin aşık olup yuva kurmalarını izliyorduk. Aramızdaki en aşk karşıtı olanlar bile.

"Biliyorum. Mesele şu ki... onlar hatırlıyor. Ben hatırlamıyorum. Ve şimdi Harrison, hazırladığım iptal belgelerini imzalamıyor."

"Avukatımın numarasını isteyip istemediğinizi soracaktım. Sanırım zaten halletmişsiniz. Adı Harrison."

"Evet. Harrison Valentine."

Willa kekeledi, mocha latte'si bembeyaz mermerden yapılmış şelale adasının üzerine döküldü.

"Ne?" diye sordu, otomatik olarak yüzey temizleyiciye ve kağıt havluya uzanırken. "Harrison Valentine mi dedin az önce?"

"Evet. Onu tanıyor musun?"

“Onu tanıyorum. Yani, çok yakından tanımıyorum. Ama onunla iş yaptım.”

Willa, inanılmaz derecede başarılı bir iş kadınının kızıydı. Ama Willa, kendi kişiliği gereği, annesinin başarısının onu tanımlamasına izin vermeyi reddetti. Üniversiteden mezun olduğundan beri kendi adını duyurmak için canla başla çalışıyordu.

Muhteşem evi, bu başarının kanıtıydı. Geniş, modern ve dudak uçuklatan derecede pahalıydı.

Diğer üst düzey isimlerle yakın ilişkiler içindeydi. Tabii ki Harrison'ı tanıyordu.

Willa, ayakkabılarının tokalarını açmak için eğilip ayakkabılarını çıkarırken, "Yakından gördüğüm en yakışıklı erkeklerden biri olabilir," dedi.

“Evet,” diye onayladım. Alkolden uzak durmaya yemin etmiştim ama bu tür bir konuşma için bir içki iyi gelebilirdi.

“Bir dakika. Onun ne kadar zengin olduğunu biliyor musun?”

"Eğer bu gerçekse," dedim elimi ona doğru uzatarak, "o zaman sanırım bir fikrim var."

Willa elimi tuttu ve yüzüğün ışığı yakalaması için elimi çevirdi.

“Eminim gerçektir. Değeri ne olursa olsun, iki katını alın. Kusursuz bir elmas. Ve bana güvenin, Harrison Valentine bile bu fiyata şaşmazdı.”

"Beni orta sınıf ekonomi sınıfından birinci sınıf koltuğa yükseltti."

"Ses tonunuzdan anladığım kadarıyla 'o şerefsiz' demem gerekiyor, ama bunun neden kötü bir şey olduğunu bir türlü anlayamıyorum."

“Aslında bir bakıma güzeldi. Özellikle de iki mutsuz bebeğin arasında, bir de akşamdan kalma olduğum için. Sadece evrakları imzalamadığı için ona kızgınım.”

"Nedenini söyledi mi?"

"Hayır, aslında öyle değil. Sadece istemedi."

"Parası konusunda endişeli mi?"

“Avukat da öyle düşündü. Ama ben ona hiçbir şey istemediğimi belirten evrakları hazırlamasını söyledim. Yine de imzalamadı.”

“Belki de sadece utanıyordur. Onun gibi bir adam, muhtemelen her zaman kontrolü elinde tutmaya alışmıştır: işinde, özel hayatında. Ve Las Vegas'ta yanlışlıkla evlendiğini fark etmenin ne kadar utanç verici olduğunu anlayabiliyorum. Olayları sindirmek için bir iki güne ihtiyacı olabilir.”

“Keşke bu kadar basit olsaydı. Ama en ufak bir utanma belirtisi bile göstermedi. Aksine, çok sakın ve soğukkanlıydı ve bilmiyorum, kendinden emin gibiydi. Sanki bu evliliği tamamen kabul etmişti.”

“Hım. Peki, uçakta bir şey söyledi mi?”

"Aslında pek sayılmaz. Sadece oraya vardığımızda bana yemek ve araba sipariş ettiğini söyledi. Ama ben uyudum."

Ya da uyuyormuş gibi yaptı.

"Belki de birkaç gün bekleyip, sakinleştikten ve o da durumu iyice düşündükten sonra tekrar yanına gitmelisin. Ve belki de avukatlarından azar işitmelisin."

"Bu bir fikir," diye onayladım.

Durum karşısında duyduğum çılgınlık azalmıştı bile, üstelik alkolün etkisinden henüz tam olarak kurtulamamıştım.

"Şey, eğer burada birkaç gün iyileşebilirim, bilirsiniz, şu ayarlanabilir yatak, jakuzi ve buhar odasıyla..."

"Elbette burada kalabilirsiniz," dedi Willa. Kolunu geniş, boş alana doğru salladı. "Yerim yokmuş gibi değil."

Dudaklarında hafif bir alaycı gülümseme belirdiğinde, "O bakış ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Harrison'ın evliliğin iptaline hâlâ hayır demesi durumunda denenebilecek bir fikir."

"Nedir bu? Şu an için her türlü fikre açığım."

"Eğer eski bir eş istemiyorsa, sen onun karısı olabilirsin... Çok ilgili, çok sinir bozucu, çok dırdırcı, çok dağınık karısı. Ve ikimiz de biliyoruz ki son kısım zor olmayacak."

Tamam aşkım.

Yani ben titiz biri değildim.

Valizlerle yaşamak, eşyalarımın otel odalarına dağılması anlamına geliyordu. Bu alışkanlığı bazen ailemin evinde misafir kaldığımda da sürdürdüm.

Bu alışkanlığı gözlem altında tutmaya çalıştım.

Ama eğer Harrison'ı -ki kendisi oldukça düzenli bir adama benziyordu- gerçekten sinirlendirmek isteseydim, işi daha da ileri götürürdüm.

"Bu, onunla birlikte yaşamayı gerektirir," dedim, planın tek kusuruna odaklanarak.

"Milyonlarca dolarlık çatı katı dairesinde. Zavallı, zavallı şey," diye takıldı Willa.

“Haklısın,” diye onayladım. “Sanırım bir adamın hayatını cehenneme çevirmekte iyi olabilirim.”

"Eğer ısrar ederse bu kesinlikle bir seçenek. Ayrıca, evlilik öncesi sözleşme imzalamayan karısı olarak..."

“Sen şeytansın. Bayılıyorum buna.”

“Birini ancak belli bir noktaya kadar zorlayabilirsiniz, sonunda pes eder veya kırılır. O noktaya geldiğinde evrakların elinizin altında olduğundan emin olun. Ama umarım bu konuda makul davranır ve onu ikna ederek evrakları imzalamasını sağlayabilirsiniz.”

“Yine de bir yedek planınızın olması iyi. Eve geç geldiniz. Yemek yediniz mi?”

“Eğer ‘yemek’ derken öğle yemeğinde bir paket patates kızartmasını hızla bitirmeyi kastediyorsanız, o zaman evet.”

“Tamam, arkadaş grubumuzda annelik yapmak normalde benim görevim değil ama artık kendine daha iyi bakmalısın.” Bakışlarım hâlâ düz olan karnına kaydı. Ama ikimiz de bunun uzun sürmeyeceğini biliyorduk.

Bakışlarım karnından latte'sine kayınca, "Merak etme," dedi, "bu kafeinsiz. Artık bütün kahvelerim kafeinsiz. Ondan nefret ediyorum. Sürekli yorgunum."

"Önerim şu ki, isterseniz şimdi daha az çalışabilirsiniz."

“Yapabilirdim. Ama şirket zaten bir noktada doğum iznine ihtiyacım olacağı konusunda biraz... tedirgin. Her şeyi sakın tutmaya çalışıyorum.”

"İkimiz de biliyoruz ki o lanet hastane yatağından uzaktan çalışacaksın," dedim. "Ve kendine karşı nazik olmana izin var. Çok fazla şeyle uğraşıyorsun."

İlk kez anne olmanın getirdiği süreci tamamen yalnız geçirmeyi hayal bile edemezdik. Yani, Willa bizim kocaman ailemizle asla yalnız kalmazdı. Ama bu, bir partnere sahip olmaktan farklıydı.

"Anladığım kadarıyla ben banyo yaparken sen yemek almaya gideceksin," dedi, saçlarını toplamak için elini uzatırken.

“Bunu yapabilirim. Canınız bir şey çekiyor mu?”

"Bana zararlı olan her şey. Son zamanlarda çok sağlıklı besleniyorum... yani... o zamandan beri," dedi ve karnını işaret etti. "Sanırım ikimiz de rahatlatıcı yiyecekler yiyebiliriz."

Gecenin gerektirdiği tam da buydu.

Willa banyo yaparken ben de çeşitli abur cuburlar sipariş ettim. Sonra da, içinde romantizm olmayan eski komedileri izleyerek kendimizi

şımarttık; mevcut durumumuz göz önüne alındığında, bu konuda biraz hassastık.

Willa kendini zorla yatağına sürükledikten sonra, ben de saunada üzerimdeki tekila kalıntılarını atmaya çalıştım, ardından banyo yaptım ve misafir yatağına uzandım.

Ne kadar yorgun olsam da, bir türlü uyuyamadım.

Kalktım, kapıları ve pencereleri kontrol ettim, bulaşık makinesini boşalttım, Willa'ya ertesi gün için artan yemeklerle dolu bir öğle yemeği çantası hazırladım ve nihayet eşyalarımı yerleştirmeye başladım.

İşte o zaman buldum.

Sadece kayıp siyah elbisem değil, Harrison'ın üzerime tereyağı döktüğümünden bahsederken kastettiğini sandığım elbise. Ama o yıkanmış gibi görünmüyordu. Peki ya etrafına yeni bir çamaşırhane poşeti sarılmış olan elbise? Şapel fotoğraflarındaki gelinlik.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Ve bir anlığına, bir anı daha zihnimde belirdi.

Mağazanın tam olarak nerede olduğunu bile bilmiyordum ama vitrinin önünde durmuş, gelinliklere bakıyordum. Harrison da kollarını bana dolamış, başını benimkine yaslamıştı.

Bir anda gelip geçti, ama içinde inkar edilemez bir sevinç duygusu vardı...

Orada mutluydum.

Onunla birlikte.

İçimden bir ah çektim, elbiseyi çantama geri koydum ve yatağa yığıldım, onu düşünmeyi bırakmaya kararlıydım.

Uykuya dalmadan hemen önceki o birkaç an içinde çoğunlukla başarılı oldum.

Sonra da onu rüyalarımda gördüm.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Willa ile üç gün geçirdim, bu durum karşısında duyduğum duygusal gerginliği ve bunalımı azaltmaya çalıştım.

Ama evlilik meselesiyle uğraşmaktan kaçınmak için kendimi eve kapattığım anlaşılnca, eşyalarımı topladım, kuzenime misafirperverliği için teşekkür ettim ve Willa'nın Harrison'ın ofisini bulabileceğimi söylediği Manhattan'a giden bir trene bindim.

New York'u her zaman tıpkı Vegas'ı sevdiğim gibi sevmiştim. İkisinin de aynı kalp atışı, kaldırımın altında aynı huzursuz uğultusu vardı. Bunu Hong Kong ve Makao'da da hissettim; çok fazla paranın çok uyanık olması yüzünden asla uyumayan şehirlerde.

Teknik olarak, kağıt üzerinde, New York bir kumar şehri değildi. Dönen slot makineleriyle dolu, penceresiz ve kafa karıştırıcı kumarhaneler yoktu.

Profesyonel kumar hakkında az çok bilgisi olan herkes, birçok özel poker kulübünün, gizli oyunların ve sadece davetle girilebilen odaların olduğunu biliyordu.

Sevdiğim oyunun aynısıydı, ama daha fazla risk içeriyordu. Ve çoğu zaman masada ünlü isimler de oluyordu.

Bu, aklımda herhangi bir maç planı olmadan şehri ilk ziyaret edişimdi.

Tren istasyona yanaşırken damarlarımda endişe zonkluyordu. Çantamda, Vegas'taki avukatımdan gönderilen ve Willa'nın ofisinde basılmış evrakların bir kopyası daha vardı; Harrison'ın kopyayı atmak gibi aptalca bir şey yapması ihtimaline karşı.

Eğer akıllıca davranıp fikrini değiştirmişse, bunu yapamayacağımızı söylemesi için hiçbir bahanesi olmasını istemiyordum.

İstasyondan çıktım, şehrin enerjisini içime çekmek için kaldırımda durdum. Ama hayatımda ilk kez New York çok gürültülü, çok hızlı, çok

bunaltıcı geldi.

İçimden bir ah çekerek, kaldırım kenarında yolcu bekleyen sarı taksilerden uzaklaştım ve yürümeye başladım.

Harrison'ın ofisi de Midtown'daydı.

Sanırım bu mantıklıydı.

Burası, eski zenginliğin modern zenginlikle buluştuğu yerdi.

Turizmin kalbi olabilir, ancak aynı zamanda birçok özel sermaye şirketine ve hedge fon yöneticisine de ev sahipliği yapıyordu.

Kaldırımlarda ilerlerken ve kavşaklardan hızla geçerken kalabalığa ayak uydurdum.

İşte oradaydı.

Yüksek bir cam kule, yüzlerce penceresiyle çevresindeki binaları yansıtıyor.

Valentine Grubu.

Harrison'ın Las Vegas'ta zengin olduğunu biliyordum.

Bu durum kuzenim tarafından da doğrulandı.

Ama birinin zengin olduğunu bilmek ve Manhattan'ın merkezinde koca bir binanın sahibi olduğunu fark etmek bambaşka bir şeydi.

Bu tür bir binanın değerinin iki ila beş yüz milyon dolar arasında olması gerekiyordu.

Kişisel net servet hakkında bildiklerime dayanarak, Harrison Valentine'ın ultra-elit türden zengin olduğunu varsaymak zorundaydım. Yani, beklediğim "M" yerine "B" harfiyle başlayan bir serveti vardı.

Avukatımın ve kuzenimin, böyle bir adamın mal varlığını korumadan önce tanımadığı biriyle evlenecek kadar pervasız olabileceği fikrine şaşkınlıkla bakmalarına şaşmamalı.

Harrison bir milyarderdi.

Parmaklarımda hâlâ duran yüzüklere göre, artık milyarderdim.

Eğer bu adam, risklerin farkında olduğum ve onu mahkemeye verip masrafların yarısını karşılamaya razı olmadığım halde, evliliğin iptali belgesini imzalamadıysa tam bir aptaldı.

Derin bir nefes alarak aynalı camdaki yansımama baktım ve parmaklarımla saçlarımı düzeltmeye çalıştım.

O gün için özel olarak giyinmemiştim.

Hafifçe bol paçalı kot pantolon, tişört, siyah deri ceket ve siyah askeri bot alacaktı. Umarım bunu görür ve hayatına ne kadar uygunsuz olduğumu anlar.

Belki de poker masasında bulunmak için güzel bir elbise giymem gerektiği için benim hakkımda farklı bir fikre sahipti.

Ama ben süslü püslü giyinen biri değildim. Zengin adamların hayır etkinliklerine ve iş toplantılarına yanlarında sürüklemek isteyeceği türden bir süs eşyası asla olamazdım.

Omuzlarımı silkerek içeri girdim.

Lobi, bir ofisten çok bir galeriye benziyordu. Işık, tavanda hassas geometrik desenlerle temiz çizgiler çiziyor, çelik kirişler ve cilalı taş üzerinde parılıyordu. Her şey açık ve simetrikti, kendini duyurmak için sesini yükseltmeden etkileyici olacak şekilde tasarlanmıştı.

Alçak, modern kanepeler, zemine küçük gruplar halinde yerleştirilmişti; krem rengi döşemeleri, altlarındaki zeminin koyu parlaklığına karşı çarpıcı bir kontrast oluştuyordu.

Dokulu panellerin her iki yanında yükselen cam duvarlar, ışığı yakalayıp mavi ve altın tonlarına ayırıyordu.

Mekânın tamamı sessiz bir amaçla doluydu; ayak sesleri mekânın büyüklüğüyle yumuşamış, konuşmalar alçak sesle yapılmıştı, sanki binanın kendisi gizlilik gerektiriyordu.

En uçta, geniş bir koridor düz bir hat halinde uzanarak bakışları içeriye, binanın kalbine doğru çekiyordu.

Burası, size ne kadar küçük olduğunuzu ve burayı yöneten kişinin ne kadar güçlü olması gerektiğini hatırlatan türden bir yerdi...

Omurgam içgüdüsel olarak dikleşti.

Arkamı dönüp kaçmamak için kendimi zorlarken, serin hava tenime değdi; bunun yerine, binanın geri kalanını içeriye girebilecek herkesten koruyan resepsiyon alanına doğru ilerlemeye çalıştım.

Havada hafifçe cilalı taş ve topraksı bir koku vardı; deri ve tütün gibi. Dikkat çekici bir şey değildi ama yine de fark ediliyordu.

Paranın kokusu işte böyleydi.

Abartısız.

Masada üç kişi duruyordu; iki erkek ve bir kadın, hepsi de kusursuz giyimli ve bakımlıydı.

"Merhaba, ben buraya—"

Adamlardan biri önce bana baktı. "Günaydın, Bayan Valentine."

Dünya yana yattı.

Gözlerimi kırıştırdım. "Ben—"

Resepsiyonist bana son derece kibar ve iş odaklı bir gülümseme sundu.

"Seni bekliyor."

Midem alt üst oldu.

"O... ne?"

"Sizi bekliyor," dedi adam tekrar. "Asansör solunuzda."

Ne (ve bunu ne kadar vurgulasam azdır) bu bok?

Personel beni nasıl tanıdı? Hem de sadece bakarak? Kendimi tanıtmamıştım bile. Sadece anlamıştı.

Harrison benim fotoğraflarımı etrafta dolaştırdı mı?

Bacaklarım uyuşmuş gibiydi, beni soldaki asansöre doğru taşıdılar. Sağdaki asansörlerden bahsetmiyorum, söylemeliyim. O asansörler sıradan insanlar içindi. Bu, lüks, özel asansördü. İçinde düğme bile yoktu, çünkü sadece tek bir yere gidiyordu: En üst kata.

Kapıyı izledim, araba sessizce binanın tepesine doğru ilerlerken nabzımın garip, düzensiz bir ritim bulmasını görmezden gelmeye çalıştım.

Başparmağım yüzük parmağımdaki pırlantanın üzerinde gezinirken sinirlerim kemiklerimde zonkluyordu.

Üst kata çıktığımda çıkan hafif zil sesi neredeyse yerimden sıçramama neden olacaktı.

Kapılar kayarak açıldığında, alt kattakine benzer bir katla karşılaşıldı: aynı döşeme, ışıklar, gösterişsiz ama şüphesiz bir zenginlik.

Asansörden bir adım dışarı çıktım ve geniş alana şöyle bir göz attım.

Asansörlerin hemen önünde bir oturma alanı ve bunun solunda daha küçük bir resepsiyon masası vardı. Orada sadece bir kadın duruyordu, kulağı ve omzu arasında bir telefon tutarken bilgisayarda bir şeyler yazıyordu.

Asansörün sağında birkaç kapı ve ardından devasa, parlak bir masa ve etrafına dizilmiş yirmiden fazla sandalyenin bulunduğu büyük bir konferans salonu vardı.

Bakışlarım tekrar öne, oturma alanının ötesine ve bekleme alanını CEO'nun ofisinden ayıran cam duvara kaydı.

Hiç kimse için, hatta Harrison için bile gizlilik yoktu.

Cam duvarın arkasında, titizlikle düzenlenmiş, büyük, koyu renkli bir masa vardı. Onun önünde ise konuklar için iki sandalye bulunuyordu.

Odanın en ucunda bir kahve köşesi veya küçük bir mutfak bulunuyordu.

Harrison kendi ofisinde, yerden tavana uzanan pencerelerden dışarı bakıyordu, sırtı bana dönüktü.

Onu görmek içimde beklenmedik bir sarsıntıya neden oldu. Bu sarsıntıyı tiksinti mi yoksa öfke mi diye adlandırmaya çalışıyordum, ama bir yanımda iyisini biliyordu.

Sekreter, "Size nasıl yardımcı olabilirim, hanımefendi..." diye sormaya başladı. Sonra ben döndüğümde bir an sustu. "Ah! Bayan Valentine. Elbette, doğrudan içeri girebilirsiniz."

Elbette?

Gerçekten karısı olsam bile, ofisine girmeme izin vermeden önce patronla görüşmek istemez miydi?

Her şey sanki benim önemimi personele son derece açık bir şekilde anlatmış gibi geliyordu, neden?

"Şey, teşekkürler," dedim, ona zoraki bir gülümseme göndererek ofis kapısına doğru yöneldim.

Biraz mahremiyet istedim.

Sekreterin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, beden dilimizi, yüz ifadelerimizi izlediğini, muhtemelen bu bilgileri daha sonra iş yerindeki sohbetlerde kullanacağını biliyordum.

Elbette, evliliğimin iptal edilmesini istiyordum. Ama insanların benim veya Harrison hakkında uydurma hikayeler anlatmasını istemiyordum.

Derin bir nefes verip ofise girdim.

"Evet, Madison?" diye sordu Harrison, arkasını dönmeden.

"Madison değil," dedim.

Sanki vücudundan bir elektrik akımı geçmiş gibiydi. Sıçradı ve döndü, gözleri fal taşı gibi açılmış, kaşları kalkmıştı.

"Layna." Hep böyle yapardı. Adımı fısıldardı. Sanki sesin kendisi kıymetli bir şeymiş gibi.

"Yani, evet, buradaki herkes beni neden yüzünden tanıyor?" diye sordum, Madison'a doğru işaret etmeye başlamadan önce onun muhtemelen beni izlediğini hatırladım.

"Çünkü sen benim karımsın."

"Aman Tanrım. Gerçekten değilim."

"Öylesin işte."

"Sadece şu lanet olası evrakları imzalamadığın için," dedim, masasına doğru ilerlerken sesime bıkkınlık karışmıştı. "Başka bir kopyasını da getirdim." Çantamdan bir dosya çıkardım ve onu masasına bıraktım.

"Anlıyorum. Çok proaktifsiniz. Size bir kahve getireyim mi?" diye sordu, dosyayı görmezden gelerek kahve barına doğru işaret etti.

Kahrolası o.

O benim zayıf noktamı buldu.

Gözlerinin kızarmasından ve dudaklarının hafifçe yukarı kıvrılarak gülümsemesinden, o da bunu biliyordu.

"İzin verin," dedi ve zaten o yöne doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Başarabilirim," diye ısrar ettim.

"Elbette yapabilirsiniz," diye onayladı ama yürümeye devam etti.

"Bunun nasıl hoşuma gittiğini bilemezsin." Kollarımı kavuşturmaya başladım, Madison'ı hatırladım ve tekrar indirdim.

"İçerideyken sıcak, dışarıdayken buzlu seviyorsun. Ve her zaman tatlı, hafif kremalı ve aromalı olmasını tercih ediyorsun."

Bu adam bu kadar şeyi nereden biliyordu?

"Yani tek sorum şu: Vanilya, karamel, mocha mı yoksa esmer şeker ve tarçın mı daha çok hoşunuza gidiyor?"

"Esmer şekerli tarçın şurubunuz var mı?" diye sordum, raftaki biraz garip duran şuruplara bakarak.

"Evet," dedi, ona uzanırken.

İşte o zaman, Las Vegas'ta bir ara bahsettiğim için satın aldığını söylemekte kendime güvendim. Çünkü kullanmadan önce güvenlik mührünü çıkarmak için duraklaması gerekti.

Adamın içkimi hazırlamadan önce kollarını son derece arsızca sıvayışını izlerken bir anlığına donakaldım.

"Sen de almayacak mısın?" diye sordum, onu bana geri getirdiğinde.

"İş günü boyunca çok fazla kahve içmiyorum."

"Benim için bir kahve barı mı kurdun?" diye sordum, gözlerimi ona dikerek. Çünkü bu biraz ürkütücü olurdu.

"Tabii ki hayır," dedi masasına doğru ilerlerken. "Kahve seven birçok misafirim var. Ama kahve şurupları sizin için."

"Dostum, hadi ama," dedim ona başımı sallayarak. "Bunun ne kadar saçma olduğunu görüyorsun, değil mi?"

O aptal kahvenin kokusu sinir bozucu derecede güzeldi. Bir yudum aldığımda, mükemmel bir şekilde hazırladığını da anladım.

"Bu neden saçma? Elbette, uğradığınızda kahvenizi istediğiniz gibi içmenizi isterim."

"Neden uğrayayım ki?"

Bunun üzerine bana el salladı, dudaklarında hafif bir sırıtiş belirdi.

"Bu farklı!"

"Öyle mi?"

Tanrım, birdenbire kendimi çok bitkin hissettim.

Konuk koltuklarından birine oturdum.

"Buraya evliliğimin iptali için geldim."

"Anlıyorum," diye onayladı ve dosyayı masasının kenarına doğru itti.

"Hadi ama Harrison. Bunu iyice düşünmen için sana birkaç gün süre verdim."

"Evet, yaptınız," diye doğruladı.

"Ve avukatlarınızla konuşun."

"Evet, o görüşmeyi yaptım."

"Kesinlikle çok sinirlenmiş olmalılar."

"Şey, oldukça yüksek bir avukatlık ücreti ödüyorum," dedi, gülümsemesi biraz çocuksu bir tonda, "bu yüzden bana gerçekten kızamazlar."

"Öyleyse endişeliyim."

"Onlar öyleydiler."

"Onlara evrakları gösterdiniz mi?"

"Yapmadım."

"Neden olmasın? Bu onların içini rahatlatır."

"Tahminimce öyle olur."

"Paranı istemiyorum."

"Öyle demişsiniz."

"Tanrım, Vegas'ta da bu kadar az konuşuyor muydun?" diye homurdandım. Sonra da mükemmel kahveden birkaç yudum aldım.

"Bunu Vegas'ta da yapmıştın," dedi, o aptal ama yakışıklı yüzündeki o lanet olası çekici gülümsemeye koltuğuna yaslanarak.

"Ne yaptın?"

"Normal bir sohbetin ortasında, hem de sarhoşken, SAT sınavından bir kelime çıkardı."

"İki teyzem ve bir kuzenim kütüphaneci."

"Peyton, Reese ve Luna."

"Beni mi takip ediyordun?"

"Bana sen söyledin," dedi, endişemi umursamadan. "Luna, Reese'in kızı. Reese, senin amcan Cyrus'la evli. O da senin kan bağıyla amcan değil. Aslında, ailenizin hiçbir üyesi kan bağıyla değil. Her şey... kulüp aracılığıyla?"

Bu konuda haklıydı.

Babam bir motosikletçiydi. Onun kulübü, üyeleri, eşleri ve çocukları ailemin büyük bir bölümünü oluşturunuyordu.

Tanrım, ona onlar hakkında ne kadar çok şey anlatmıştım? Çünkü, şey, motosiklet kulübü tam olarak kanunların doğru tarafında değildi. Ve kütüphaneci, kuaför ve ev hanımı gibi tamamen normal mesleklerde çalışan teyzelerim varken, bilgisayar korsanı ve diğer pek de yasal olmayan işlerle uğraşanlar da vardı.

"Layna," dedi, sesi yeniden yumuşamıştı.

"Ne?"

"Neden panikliyorsun?"

"Değilim."

"Bardağı kırmak üzeresin."

Onu çok sıkı tuttuğum için ellerim ağrıyordu. Parmaklarımı gevşetmeye zorladım.

"Size ailem hakkında anlattığım her şey—"

"Ailenizin ne yapıp yapmadığı umurumda değil."

Bunu söyleme şekli, onlara kesinlikle bazı sırları ifşa ettiğimi düşündürdü bana.

Şimdi gerçekten de tüm aileye bu küçük hatamı anlatmak zorunda kalacaktım.

"Şu lanet olası evrakları imzalarsanız, ailem için hiç endişelenmenize gerek kalmaz."

"Kendinizi daha iyi hissediyor musunuz?"

"İyiym," diye tersledim.

"Stresli görünüyorsunuz."

"Çünkü boşanmak istiyorum ve sen bana boşanma izni vermiyorsun."

"Bugün bir şey yedin mi?"

"Yemek, özgürlüğümü rehin aldığınızı unutturmayacak bana."

"Hayır, ama yemek yedikten sonra daha sakın görünüyorsunuz."

"Sakinim. Tamamen sakinim."

Çıldırarak üzereydim.

"Madison'ın ne görebileceğinden endişelendiğiniz için hareketsiz kalıyorsunuz," diye açıkladı.

"Kimde camdan ofis var ki? Hiç mi mahremiyet istemiyorsunuz?"

"İtalyanca hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Aç değilim."

"Miden guruldadı."

“Bu sadece... hazımsızlıktı. Bana stres ülseri yaptırıyorsun.”

“O halde—” dedi ve çağrı düğmesine bastı; bu da Madison'ın masasının arkasından hemen kalkmasına neden oldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, omurgam kaskatı kesilmişti.

"Madison, Layna'ya tam bir spa günü ayarlamayı düşünür müsün?"

"Ne?" diye sordum.

"Tam kapsamlı hizmet," diye açıkladı.

"Elbette."

“Ben—”

“Önümüzdeki bir saat içinde.”

"Ben hallederim," dedi Madison başını sallayarak, sonra da odadan çıktı.

Telefonuna uzanıp bilgisayarında telaşla bir şeyler yazması, bunun büyük bir istek olduğunu ve biraz sihirli değnek gerektireceğini gösterdi.

"Spa günü istemiyorum."

"Stresli olduğunuzu itiraf ettiniz."

"Stresimi gidermenin tek yolu da evrakları imzalamak."

"Makaleleri bu akşam," dedi, son kelimeyi ısrarak, "tamam, görüşelim mi?" Spa ziyaretinizden sonra.

“Neden yapamıyoruz—”

Masasının üzerindeki interkomdan hafif bir bip sesi geldi ve başını çevirerek bekleme odasına doğru baktı.

"Sizinle konuşmayı tercih ederdim ama bir toplantım var," diye açıkladı.

Bakışlarım onunkini takip etti ve Madison'ın masasının önünde duran, son derece ciddi bir grup üç erkek ve bir kadın (hepsi şık takım elbiseler içinde, ellerinde evrak çantalarıyla) gördüm.

Hızlı bir boşanma isteyebilirim ama onun işine bulaşmak istemedim. Özellikle de onlarca (hatta yüzlerce) insanın maaşı ona bağlı olduğu açıkça ortadayken.

“Pekala,” diye homurdandım, kahvemi bir dikişte içip bardağı masasına bıraktım ve ayağa kalktım.

Ben oraya vardığımda Harrison çoktan kollarını indirmiş ve ceketini tekrar giymişti.

“Madison size spa ile ilgili detayları mesajla gönderecek.”

"Nasıl yani... neyse, boş ver," dedim iç çekerek.

Numaram onda vardı.

Elbette yaptı.

O benim hakkımda her şeyi biliyor gibiydi. Ben ise onun hakkında çok az şey biliyordum.

Belki de öğleden sonramı, önümüzdeki birkaç hafta veya ay boyunca evli kalacağım adam hakkında olabildiğince çok şey öğrenmeye ayırmalıyım.

Harrison kapıya gitti ve benim için kapıyı açtı. Ama birlikte çıktık. Adımlarını benimkine senkronize mi etti yoksa ben bilinçaltımda onunki mi uyum sağladım emin değildim. Her iki durumda da, gruba aynı anda vardık.

"Lila, Marcus, Ed, Elliot," diye selamladı onları ve her birine elini uzattı.

"Harrison," diye selamladı Marcus.

Bakışları bana yöneldi.

"Ah, tabii ki. Bu Layna," dedi Harrison, eli belimin alt kısmına giderken. "Karım."

Onun çalışma arkadaşlarının mı yoksa benim mi daha çok şok olduğumu bilemedim.

Çünkü astlarıyla benim hakkımda konuştuğunu görebiliyordum ama beni iş ortaklarıyla tanıştırmaması çok saçmaydı. Özellikle de bu absürt ilişkiyi bitirmek için elimden gelen her şeyi yaptığımı bildiği halde.

Erkeklerin bakışları yüzüme, kadının ki ise elime yöneldi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim sesim gergin bir şekilde.

"Şimdi... sizi işinize bırakıyorum," diye ekledim Harrison'ın kollarından sıyrılırken.

"Sonra görüşürüz," dedi Harrison.

Asansöre binerken "Şey... evet," diye yanıtladım.

Bu da neydi öyle?

Daha olayı tam olarak kavrayamadan, kendimi tekrar lobide yürürken buldum ve telefonumda spa rezervasyonlarımla ilgili bir bildirim sesi duyuldu.

Dışarı adımımı attığımda bir ses, "Bayan Valentine?" diye sordu.

İnsanların ismimi kullanmasından gerçekten korkmaya başlamıştım. Her defasında biri ismimi kullandığında, dünyanın ekseninden çıkması gibi yeni bir durumla karşılaşılıyordum.

"Öyle mi?" diye sordum, arkamı dönüp kaldırım kenarında siyah takım elbiseli bir adamın durduğunu görünce.

"Ben John. Şoförünüzüm."

Elbette öyleydi.

ONUNCU BÖLÜM

Aslında spa'ya gitmeyi planlamamıştım. Ama şoför beni arka koltuğa bindirir bindirmez o yöne doğru yola koyuldu.

Ve açıkçası, masaj kulağa hiç de kötü gelmiyordu.

Özellikle de zaten kurulmuşsa.

"Peki, bu nasıl işliyor?" diye sordum John, karartılmış camları ve takım elbiseli kapıcısıyla gösterişsiz gri bir binada bulunan spanın kapısını benim için açtığında.

"Nasıl çalışıyor, Bayan Valentine?"

"Harrison'la daha sonra görüşmem gerekiyor."

"Sizi buluşma yerinize götüreceğim."

"Pekala. Peki sizinle nasıl iletişime geçebilirim?"

"Burada olacağım."

"Burada?"

"Seni bekliyor."

"Sen de... benim spa'daki işim bitene kadar bekleyeceksin, değil mi?"

"Bu benim işim," dedi. "Ben sizin özel şoförünüzüm."

"Peki ya Harrison?"

"Kendi şoförü var."

Bu doğru çıktı.

"Bu delilik," diye mırıldandım kendi kendime.

"Hı?"

"Önemli değil. Sanırım birazdan görüşürüz."

"Bayan Valentine," diye karşıladı beni spa'nın kapıcısı yaklaşırken.

"Bu iş çıkırından çıkıyor," diye mırıldandım ama yanından geçerken ona gülümsedim.

Spa'nın tamamı lavanta ve vanilya kokusuyla huzur verici bir atmosfere sahipti ve beni hemen özel bir odaya götürdüler; orada giymem için bir bornoz ve tüm spa seçeneklerinin listesi verildi.

Görünüşe göre Harrison, tüm hizmetlerin bedelini ödemişti.

Dudak uçuklatan bir meblağdı. Bu da bana, boşa gitmemesi için tüm tedavileri yaptırmam gerektiği hissini verdi.

Yani önce bir masaj yaptırdım, çamurla kaplandım, ayak masajı, yüz bakımı, saç bakımı, hem acı veren hem de iyi gelen başka bir masaj türü, ardından bitkisel vücut sargısı, sıcak taş masajı, ışık terapisi, kuru fırçalama, buhar banyosu ve son olarak da son bir 'rahatlama' masajı yaptırdım. Sanki zaten yeterince rahatlamış değilmişim gibi.

Tedaviler arasında bana bol miktarda meyve ve salatalıklarla dolu spa suyu verildi, taze meyve, bitter çikolata ve şampanya ikram edildi.

İkinci seçeneği atladım. Harrison'la tekrar görüşmek üzereyken ihtiyacım olan son şey, fikrimi değiştirecek herhangi bir şeydi.

Son tedavi odasında perdeyi araladığımda bir çalışan, "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Sadece bir pencere arıyordum," diye itiraf ettim. "Burası kafa karıştırıcı. Bir kumarhane gibi," diye ekledim. Gördüğüm tek pencereler resepsiyon alanındaki ön taraftakilerdi. Bu alan da spa'nın arka tarafından tamamen izole edilmişti.

"Konuklarımızın dış dünyadan gelen seslerden uzak kaldıklarında daha iyi rahatladıklarını görüyoruz," dedi kadın bana. "Sizin için başka bir tedavi ayarlayabilir miyiz?"

"Sanırım hepsini denedim," dedim hafifçe gülerek. "Artık gitmeliyim."

Bunun üzerine, üzerimi değiştirdiğim, çantamı aldığım ve spa'nın önüne götürüldüğüm ilk odaya geri götürüldüm.

Kapıcı beni dışarı çıkarırken, "Hava karanlık," dedim.

"Öyle," diye onayladı.

"Saat kaç?"

"Altıdan hemen sonra."

"Altı?"

Spada ne kadar zaman geçirmiştin, yedi saat mi? Neredeyse koca bir iş günü.

"Bayan Valentine," dedi John, bu da başımı hızla kaldırmama neden oldu.

"Hey. Çok özür dilerim," dedim ona doğru yaklaşarak.

"Ne için?"

"Sizi yedi saat boyunca burada oturttuğumuz için teşekkürler! Bunu kim yapar ki?"

"Bu işin gereği," dedi omuz silkerek.

"En azından yemek yiyebildin mi?"

"Birkaç kısa ara verdim."

"Peki, bana bir adres söylemeniz, ben de oraya giderim, böylece siz de evinize dönebilirsiniz?"

"Sizi çatı katına götüreceğim, Bayan Valentine."

"Yürüyebilirim," diye ısrar ettim.

"Upper East Side'da bulunuyor."

"Öyleyse bir taksi."

"Bayan Valentine," dedi arka kapıyı açarak.

Bu, onun "Hadi Layna, arabaya bin!" demesinin profesyonel bir yolu gibiydi.

Onu hayatından daha fazla uzak tutmak istemedim, bu yüzden içeri girdim.

Arabadaki sessizlik rahatsız edici derecede uzadığında, "Harrison'la konuştun mu?" diye sordum.

"Yirmi dakika önce. Eve gidiyordu."

Yolculuk, günün diğer saatlerine kıyasla neredeyse iki kat daha uzun sürdü.

Vardığımız binanın dış cephesi arduvaz kaplamaydı ve siyah çerçeveli ve çatalı büyük dikey pencereleri vardı. En üst kattaki pencerelerin birkaçının üst kısmı yuvarlak hatlıydı. Çatı katında ayrıca binanın ön tarafında iki büyük balkon bulunuyordu. Arka tarafı görmek imkansızdı.

Ama sanırım yakında kendim de göreceğim.

"Yolculuk için teşekkürler John," dedim. "Spa ziyaretinin bu kadar uzun sürmesinden dolayı özür dilerim."

"Benden özür dilemenize gerek yok," diye ısrar etti, ben de yine takım elbiseli bir adamın beklediği ön kapıya doğru ilerlerken.

"Bayan Valentine," diye selamladı beni.

"Hey," dedim ona gülümseyerek. Bana böyle hitap edilmesini istemememin bu insanların suçu değildi. Onlar sadece kendilerine söylenen işi yapıyorlardı. Muhtemelen de kendilerine çok iyi bahşış veren kişi tarafından.

Lobi sıcaktı ve ıslıl ıslıl parlayan bir şekilde aydınlatılmıştı.

Adımlarım sendelediğinde, elbette birileri beni özel çatı katı asansörüne yönlendirmekten ve kilidini açmak için anahtarı vermekten çok mutlu oldu.

Maddi durumu iyi olan insanların arasında bulunmaya alışkındım. Ailemizin çoğu oldukça rahat bir hayat yaşıyordu. Willa, objektif olarak bakıldığında, bir bakıma zengindi.

Ama Harrison'ın dünyası bambaşka bir şeydi.

Kapılar zil sesiyle açıldı ve pırıl pırıl ahşap zeminli, bir vestiyer, bir konsol masa, bir güvenlik paneli ve kapıyla dolu bir antreye açıldı.

Sanırım orası muhtemelen bir tampon bölgeydi; asistanların veya kuryelerin paketleri, kuru temizlemeleri veya yemek siparişlerini bıraktıkları bir yerdi.

Anlaşılır bir şekilde, Harrison bir sürü bina çalışanının dairesine öylece girmesini istemiyordu. Ve muhtemelen, yabancılarla evi arasında bir kapı daha, bir güvenlik kontrol noktası daha olması güvenlik açısından da işe yaradı.

Derin bir nefes alarak kapıya doğru ilerledim ve kapıyı çalmak için elimi kaldırmaya başladığımda, kapının yanındaki ekranda "Giriş onaylandı" yazısı belirdi.

Kapı kilidi açıldı.

İsa.

Hatta güvenlik sistemini beni tanıyacak şekilde ayarlamıştı?

Kapıyı iterek açtım ve içeri adımımı attım; hayatımda gördüğüm en muhteşem çatı katıydı burası. Ve birkaç tane görmüştüm daha önce.

Mekan açıktı, onlarca pencereden şehrin ışıkları içeri giriyordu, ancak içerideki rahat ve sıcak aydınlatma, her şeyi bir şekilde bambaşka bir dünyadaymış gibi hissettiriyordu.

Zeminler, giriş holündekiyle aynı parlak koyu ahşaptandı; duvarlar ise griydi.

Mekanın tam ortasında, dört kanepeli, dev bir sehpa ve gazlı şöminenin üzerinde asılı bir televizyon bulunan geniş bir oturma alanı vardı.

Solda, yemek odasıyla birleşen bir mutfak vardı.

Dolaplar siyahtı, mutfak adası ise siyah mermerden bir şelale gibiydi.

Her şey erkeksi bir havaya sahipti, ancak bol miktarda tavan, ayaklı ve masa aydınlatması, fırçalanmış bakır ve eskitilmiş bronz detaylar, sanat eserleri, halı ve ahşap kullanımı sayesinde soğuk bir hava yaratmadı.

İç mimarına ne kadar ödediyse ödesin, her kuruşuna değdi.

Orada dururken, domates, sarımsak ve fesleğen kokusu burnuma geldi ve neredeyse boş olan midem guruldadı.

Harrison'ın sesi "Layna" diye seslendi, dönüp baktığımda mutfağın yan tarafındaki kiler olması gereken bir kapıdan çıktığını gördüm.

O lanet olası kolları yine sıyrılmıştı. Ve elinde o küçük makarna halkalarından oluşan bir poşet vardı.

"Dairenizi beğendiğimden nefret ediyorum," diye itiraf ettim, bu da onun dudaklarında hafif bir gülümsemeye neden oldu.

"İltifatı kabul ediyorum," dedi ve mutfağa doğru ilerledi.

"Yemek mi pişiriyorsun?"

"Benim."

"Yemek yapmayı biliyor musun?"

"Evet."

"Hayır."

"Bana söylemiştin," dedi. "Hazır makarna ve peynir, tost veya peynirli omlet gibi harika işler çıkarabiliyorsun. Yemek yapma konusunda peynire çok önem veriyorsun."

"Kendimi savunmak gerekirse, mutfağı olan kendi evim hiç olmadı, bu yüzden öğrenme fırsatım olmadı."

"Ve kuzenlerinizin yanında kaldığınızda, dışarıdan yemek sipariş edersiniz."

"Ayrıca senin benim hakkımda bu kadar çok şey bilmen ve benim senin hakkında hiçbir şey bilmememden de nefret ediyorum."

"Bilmek istediğiniz her şeyi bana sorabilirsiniz."

"Sana yemek yapmayı kim öğretti?"

"Çocukluğumda evdeki hizmetçim vardı. Aslında yapmaması gerekiyordu ama ben yalnız bir çocuktum ve o yemek yaparken orada vakit geçirirdim. Sonunda bana yardım etmeme izin verdi."

"Yani zengin bir ailede büyüdün."

"Valentine Grubu büyükbabam tarafından kuruldu, babam tarafından geliştirildi ve onun vefatından sonra bana geçti."

Belki de saçmaydı ama onun hakkında edindiğim her yeni bilgi kırıntısıyla omuzlarımdaki gerginliğin azaldığını hissettim.

"Anneniz iş kadını mıydı?"

"Annem ben üç yaşındayken trafik kazasında öldü."

"Üzgünüm." Kalbim onun için acıdı. Böylesine harika annelerin olduğu bir aileden geldiğim için, büyürken hiç anne figürüne sahip olmamayı hayal

bile edemezdım.

Harrison dikkatini yeşil bir şeyi doğramaya çevirdi. Tekrar konuştuğunda sesi biraz daha temkinliydi. "Sekiz yaşıma kadar bir bakıcı tarafından bytldm. Sonra çoğunlukla evde sadece hizmeti vardı."

"Baban hayatta değil miydi?"

"HAYIR."

"Burada, şehirde mi bydnz?"

"Hayır. Çoğunlukla New Jersey'de büyüdüm."

"Olamaz," dedim, tekrar ona bakarak.

Yani, mantıklıydı. Onu görmek için şehre giden bir trene binmiştim. Jersey'de nerede yaşadığınızla bağlı olarak, trenle, feribotla veya arabayla sadece bir veya bir buçuk saat uzaklıktaydınız.

"Bekle... Çocukluğumuzda birbirimizi tanıyor muyduk?" diye sordum, bunun onun neden evliliğini sürdürmekte bu kadar ısrarcı olduğunu daha iyi açıklayabileceğini düşünerek. "Aynı okula mı gittik?"

Sorduğunda bile, bu pek olası görünmüyordu. Ben devlet okuluna gitmiştim. Valentine gibi, nesiller boyu zenginlik içinde yaşayan biri, birçok prestijli özel okuldan birine gitmiş olurdu.

"Hayır. Ben senden birkaç yaş büyüğüm, tatlım," dedi.

O takma ismin midemi heyecanlandırmadığını yok saymaya karar vermiştik.

"Birlikte vakit geçirdik mi? Aynı partilere gittik mi?"

"Hayır. Vegas'tan önce seninle hiç tanışmadım."

Szme başlamak üzereydim ki, evliliğin iptali ve bu sözde 'ilişkiyi' bitirme konusundaki inatçılığı hakkında konuşmaya başlayacaktım.

Ama sözümü kesti.

"Kendinize bir tur atmak ister misiniz?" diye sordu. "Akşam yemeği hazır olana kadar yaklaşık yarım saatim daha var."

Belki de biraz mesafeye ihtiyaım vardı. Israrcı olmak şimdiye kadar işe yaramamıştı. Kendimi sakinleştirmem gerekiyordu.

"Pekala," diye onayladım, çantamı yere bırakıp koridorda yürümeye başladım.

Oda, gömme dolaplarla dolu bir çalışma odasıydı, raflar kitaplarla doluydu.

Onları okudu mu?

Bunlar sadece dekorasyon amaçlı mıydı?

Çalışma odasının ötesinde, her biri titizlikle dekore edilmiş ancak kişisel eşyalardan arındırılmış iki misafir odası bulunuyordu.

Koridorun sonunda ana yatak odası bulunuyordu.

Yemin ederim ki, Las Vegas'taki o otelin çatı katından daha geniş bir alana sahipti.

Oda da oturma odasıyla aynı seksi koyu ahşaplara ve sıcak, altın rengi aydınlatmaya sahipti; yanlarında komodinler bulunan devasa bir yatak vardı. Karşısında ise televizyonlu uzun bir şifonyer duruyordu.

Şifonyerin her iki yanında da kapı girişleri vardı.

Merakım uyandı, en yakındakine girdim ve ortada küçük bir oturma alanı bulunan, kadın ve erkek için ayrı ayrı dolaplar buldum.

Harrison'ın yanında düzinelerce takım elbise, gömlek, günlük kıyafet, spor kıyafeti ve pijama vardı.

Onun tarafında mı?

Giysi çantaları.

Çok fazla değillerdi, belki beş kadar kıyafet için yeterliydi. Ayrıca Agent Provocateur'den iki çanta da vardı; Vegas'takinin daha büyük bir versiyonu.

“Elbette,” diye homurdandım, onlara doğru gidip elimi içeri uzattım.

Onun hayallerinde canlandırdığı şeyler olan sütyen ve külot bekliyordum.

İçeride ise birkaç pijama takımı vardı. Çoğu seksi türden bile değildi; sadece ipek şortlar ve askılı bluzlar, hatta bir tane uzun pantolon ve uzun kollu bir takım. Artı bir sabahlık.

Altta dört beş tane külot vardı ama daha çok bana pijamalarımı almaya odaklanmış gibiydi.

Derin bir nefes verdim, bulduğum şey hakkında ne düşüneceğimi bilemedim, bu yüzden onun yerine banyoya girmeyi tercih ettim.

Burası da oldukça geniş bir alandı. Her yeri mermer zemin ve duvarlarla kaplıydı ve duş alanı bir futbol takımının sığabileceği kadar büyüktü. Ama asıl dikkat çeken özellik, buzlu camların önünde bağımsız olarak duran ve adeta bir "göz kırpma" etkisi yaratan küvetti.

Her şey sizin de keyifli bir banyo yapmanız için hazırlanmıştı. Yanındaki küçük bir masanın üzerinde yumuşak havlular, birkaç banyo bombası ve bir lif kabağı bulunuyordu.

Duvara monte edilmiş çift lavabonun üzerinde, paketlenmiş yedek bir diş fırçası buldum.

Ona doğru uzanırken göğsümde garip bir batma hissi duydum.

Harrison sadece... yalnız mıydı?

O kadar yalnız mıydı ki, hayatını benim, ne diyeyim, bu ihtişama aşık olup onunla kalmayı kabul edeceğim umuduyla kuruyordu?

Ve yetiştirilme tarzım nedeniyle, bu yalnızlığın tehlikeli olup olmadığını da merak ettim.

İç çekerek ortak alana geri döndüm.

Başını kaldırıp beni orada görünce, "Sorun ne?" diye sordu.

"Bir eşe sahip olmak için ne kadar çaresizsin?"

"Çaresiz misin?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. "Hiç de değil."

"Hadi ama. Kıyafetler, banyo bombaları..."

"Bunu, elitist bir ukala gibi görünmeden nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi, "ama canım, sence de daha önce bir eş isteseydim, bir tane edinebilirdim?"

Tamam aşkım.

Bu mantıklı bir argümandı.

Lanet olsun, inanılmaz yakışıklıydı. Akıl almaz derecede zengindi. Düşünceli ve becerikliydi. Onun gibi adamlar, eğer amacı evlenmekse, evlenecek kadın bulmakta zorlanmazlardı.

"Yani sadece arkadaşlık arayan, üzgün ve yalnız bir adam değilsin, değil mi?"

"Üzgün, yalnız veya umutsuz mu görünüyorum?" diye sordu.

"Ugh!" diye çıkıştım, elimi havaya kaldırarak.

"Beklediğiniz cevap bu değildi, değil mi?"

"Eğer sadece yalnız olsaydın sana acıyabilirdim. Bu konuda neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlayabilirdim. Ama şimdi, şimdi tam bir baş belasısın."

"Az önce yemek hazırlayan, baş belası bir adam. Bana katılmak ister misin?" diye sordu, yemek masasına doğru el sallayarak.

Zihnimde alarm zilleri çalmaya başladı.

Ama belki bir yemek eşliğinde sakın, mantıklı bir tartışma yapabiliriz, sonra da o lanet olası evrakları imzalar.

Masaya oturduğum anda bile bunun sadece bir hayalden ibaret olduğunu biliyordum.

Sonra, işte o zaman işler kontrolümden çıktı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Çatalımı yere bırakıp ona dik dik baktığımda Harrison, "Ne?" diye sordu.

"Zengin, eğitilmiş, dünyayı gezmiş ve yakışıklı olmak yetmez; iyi yemek de yapmanız gerekir, değil mi?"

Bu söz üzerine hafifçe kıkırdadı.

"Sence yakışıklı mıyım, ha?"

O sözlere gözlerimi devirdim.

"Lütfen, eğer çekici bulmasaydım sizi odama davet etmezdim."

Söylenmemesi gereken şey buydu.

Anılar canlandıkça Harrison'ın gözleri ısındı.

İçimde bir sıcaklık dalgası yayıldı.

"Yani, sadece makarna mı yapıyorsunuz?" diye sordum, bir anda su bardağımın şarap olmasını diledim.

"Sadece makarna değil, hayır. Ama pişirmeyi bildiğim hemen hemen her şey İtalyan mutfağına ait. Ev hizmetçimiz İtalyandı. Yedi kardeşi ve altı çocuğu vardı. Yazın bütün aile bir araya gelip yıl boyunca yetecek kadar makarna sosu yapardı."

"Hâlâ onunla yakın mısınız?"

"İletişim halindeyiz. Ama o emekli oldu ve şimdi zamanını torunlarıyla geçiriyor."

"Eminim başardıklarınızla gurur duyuyordur."

"Eh, paraya hiç önem vermiyor. Sürekli kilo almam, evlenmem ve altı tane çocuk sahibi olmam konusunda beni sıkıştırıyor."

"Yarım düzine bebek ister misiniz?"

"Çocuk istiyorum. Ama bu aşırıya kaçmak gibi geliyor. Özellikle de şehirde yaşamaya devam edersem."

“Doğru. Çünkü burası çok küçük,” dedim, elimle genişçe işaret ederek.
“Buranın metrekaresi cinsinden alanı ne kadar?”

"Yaklaşık altı bin metrekaresi."

“Bekle... ne? Yok artık. Sadece üç yatak odasıyla mı?”

"Sanırım turun bir kısmını kaçırdınız," dedi.

Oturduğu yerden kalktı ve benim de aynısını yapmamı bekledi.

Merakıma yenik düştüm ve onun yanına yürümeye başladım.

Koridordaki kapılardan birine vardığında, "Bu," dedi, "sürgülü bir kapı."

Kapıyı çalışma odası ile birinci yatak odası arasındaki duvara doğru itti.

Sonra kısa bir koridordan geçerek başka bir yatak odasına, küçük bir oturma odasına ve arka balkona çıktık. İnanın bana, balkonda bir havuz vardı.

"Hadi canım," dedim ona başımı sallayarak. "Balkonda havuz mu? Bu gülünç bir lüks."

"Doğrusu, burayı satın aldığınızda zaten buradaydı."

"Bunu gerçekten hiç kullanıyor musunuz?"

"Evet, yapıyorum. Sonbahar ve kış aylarında kardiyo için koşuyorum. İlkbahar ve yaz aylarında ise yüzüyorum."

"Koşmaktan nefret ediyorum. Kuzenlerim ve teyzelerim beni koşturuyor ama gerçekten nefret ediyorum."

"Koşucu coşkusu yok mu?"

"Sanırım bende bunun tam tersi bir şey var. Belki de 'koşucu nefreti' gibi bir şey. Koşuyu bitirdiğimde, bal porsukları bile sevimli görünüyor."

"Birinin ağzını burnunu dağıtmayı tercih edersin, değil mi?"

"Sana bundan bahsetmiştim, değil mi?"

"Çocukluğunuzdan beri karma dövüş sanatları eğitimi aldığınızı biliyor muydunuz? Evet, bu konu gündeme geldi."

"Gerçek dövüş sanatlarıyla sadece memleketimde ilgileniyorum. Seyahat ederken ise kardiyo kickboks derslerine katılıyorum."

"Şey, artık dövüş sanatları pratiğine ihtiyacın yok, bundan eminim."

"Aman Tanrım. Birini omzumun üzerinden mi fırlattım?" diye sordum. Barlarda el şakası yapan erkeklerle bunu bir iki kez yapmıştım.

"Sen yaptın. Ben."

"Ne? Neden? Ne yaptın?"

"Bunu başarabileceğini sorgulamaya cüret ettin," dedi gülümseyerek.
"Sanırım o kadar sert düştüm ki, hâlâ kalçamda bir morluk var."

Bir anlık bir görüntüydü. Neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece Harrison'ın yerde, gözleri fal taşı gibi açılmış halinin kısa bir görüntüsü.

"Bu, törenden önce miydi yoksa sonra mıydı?"

"Bu, törenden sonra ama ıstakozdan önce oldu."

"Bu yüzden kumarhaneden atılmadık, değil mi?"

"Ellerine rüşvet verilmiş olabilir. Ayrıca, patron da senden gerçekten hoşlanıyor gibiydi."

"Yıllardır kumarhanelere gidiyorum," dedim omuz silkerek. Oysa kumarhanelerdeki çalışanlarla olan ilişkilerim benim için gerçekten çok önemliydi.

O kadar yüksekte rüzgar daha soğuk ve daha şiddetli hissediliyordu, bu da vücudumu ürpertti.

"Hadi ama. Seni ısıtalım," dedi Harrison, eli belimin alt kısmından aşağı doğru kayarken.

İçimden bir elektrik akımı geçti.

Nefesim kesildi.

Başım hızla yana döndü.

Ve o da tam oradaydı.

Anılarla dolu bir karıncalanma hissettim tenimde.

Değişikliği hissetmiş gibiydi, Harrison boşta kalan eliyle saçımı nazikçe kulağımın arkasına doğru itti.

Sonra, ben geri çekilmeyince, parmakları orada oyalandı, çeneme doğru kayd ve boynumun arkasına geçti.

Sıcak elinin soğuk tenime değmesi, içimde başka, farklı bir ürperti dalgası daha yarattı.

Bakışlarım onun gözlerine kilitlendi, başını yana eğip dudaklarımla buluşmadan hemen önce gözlerindeki niyeti izledim.

Beni öpüşü sanki o öpücükle damgalayacakmış gibiydi. Her şey tutku, arzu ve vaatlerle doluydu.

Sanki bir şey kanıtlaması gerekiyormuş gibi beni öptü.

Ona izin vermeye karar verdim.

Elim göğsüne doğru kayd, parmaklarım gömleğinin yakasının kumaşına dolandı. Kolu beni sardı, sırtımı sıkıca kavradı ve beni göğsüne iyice çekti.

Her şeyin içinde eridim: öpücüğün, arzusun, onun.

Dudaklarım iniltiyle aralandı ve dili içeri girip benimkini okşadı. Önce yavaşça, sonra inlerken daha da istekli bir şekilde.

Kollarım boynuna dolandı ve onu sıkıca kendime çektim.
Sonra hareket etmeye başladık.
Harrison beni geriye doğru yürüttü.
Dişleri alt dudağımı yakalayıp çekiştirirken, soğuk kapı camına doğru geriye doğru yaslandım ve boğazımdan boğuk bir inilti çıktı.
Öpüşmeyi kesti, başını eğerek dudaklarını boynuma bastırdı.
Cildimde minik kıvılcımlar patladı, her sinir ucu dokunmayı bekliyordu.
Memnuniyetle kabul etti.
Dudakları öptü, diliyle iz bıraktı ve dişleriyle sürtündü.
Ellerim açgözlüydü, kollarından aşağı, sırtından aşağı kaydı, kalçalarına kadar indi.

Harrison'ın eli enseme doğru kaydı, parmakları saçlarımin arasına girdi, kıvırdı ve çekiştirdi, ta ki kafa derimde acı/haz karışımı bir his oluşana kadar.

İnlemem üzerine Harrison bana daha da yaklaştı, sert baskısı karnıma doğru yöneldi.

Dudakları boynumu öperken elim aşağı doğru kaydı ve pantolonunun üzerinden sertleşmiş cinsel organını avuçladım.

Dudaklarıma doğru inledi, kalçaları elime sürtünerek her avucumun dokunuşunu kovaladı.

Sonra beni geriye itti, arkamdan kapıyı zorla açtı ve koridordaki duvara çarptı.

O zamanlar elleri her yerdeydi.

Sırtımdan aşağı kaydı, kalçalarıma girdi, sonra tişörtümün altına doğru ilerledi—sıcak tenimde serin parmaklar—ve sonunda eli göğsümü kavradı.

Elinin sütyenimin ön kısmını aşağı çekip, bariyeri ortadan kaldırarak beni tamamen örtmesiyle iniltim koridorda yankılandı.

Beni avuçladı, sıktı. Sonra parmaklarıyla daireler çizdi, dokundu, çimdikledi.

Elim yukarı kaydı, kemerinin tokasıyla uğraştıktan sonra onu çözüp, göğsümdeki tatlı işkenceye devam ederken onun düğmesi ve fermuarına odaklandım.

İhtiyaçtan zaten titriyordum, içimdeki baskı giderek artıyordu.

İçeri uzanıp onun uzunluğunu kavramaya fırsat bulamadan, tam da ulaşamayacağım bir mesafeye doğru çekiyordu.

Ceketimi çıkarıp ayaklarımızın dibine yere attı. Sonra parmakları gömleğimin etek ucuna uzandı, onu da yukarı doğru çekip yere düşürdü.

Sıradaki adım, neredeyse yok denecek kadar ince olan günlük sütyenimdi; ön tokasını tek bir hareketle açtım ve göğüslerim özgür kaldı.

Harrison'ın bakışları beni süzdükçe içinden kısık bir inilti yükseldi.

O kadar uzun süre baktı ki, ben de yerimden kıpırdamaya başladım.

Ama sonra başını eğdi, yumuşak saçları tenime hafifçe değdi ve ağzıyla meme ucumu emmeye başladı.

Elimle ensesine sertçe vurup onu kendime doğru bastırdım, o da emmeye devam etti, emmeye devam etti, ben de bu hissin içinde kıvrıldım.

Sonrasında ise tamamen dil ve diş kavgasına dönüştü, gerilim gittikçe arttı.

Başını yana çevirdi, dudakları, dili ve dişleri arzularımı daha da artırdı.

Sıcak nefesinin hafifçe dokunuşu bile çıplak tenin üzerinde ipek gibi sürünüyordu; yumuşak, yavaş ve fazlaca.

"Harrison," diye fısıldadım.

Ne istediğimden emin değildim ama o ihtiyacımı anladı; nasıl gidereceğini biliyordu.

Başını göğüslerimin arasına kaydırdı, dudakları gittikçe aşağı doğru inerek önümde diz çöktü.

Karnımın alt kısmında yoğun, sıvımsı bir sıcaklık birikti, o başını yukarı kaldırırken erimiş bakışları tepkimi izliyordu; elleri düğmemi ve fermuarımı açtı, sonra pantolonumu ve iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çekti.

Ayakkabılarımdan çıktığım anda, eli bacağımın arkasından yukarı doğru kaydıkten sonra dizimin arkasından kavrayıp bacağımı yerden kaldırdı.

Kalçalarım düşünmeden yukarı doğru kalktı, ona daha da yaklaştım, bacağımı omzunun üzerine koyarken sessizce daha fazlasını istedim.

Sonra en çok ona ihtiyaç duyduğum yerdeydi, dili içimin derinliklerine doğru ilerliyordu.

Nefesim kesildi ve adeta kendi ihtiyacına takılıp düştü, titrek bir inilti ağzımdan kaçtı.

Ellerim onun ensesine gitti, dili klitorisimi okşamaya başladı ve her dokunuşuyla beni adeta alt üst etti.

Nefesimin kesilmesi ona nereye dokunması gerektiğini gösterdi ve o da hiç tereddüt etmedi.

Nefes nefese kalmakla yalvarmak arasında bir yerde sıkışıp kalmıştım, zaman bükülüp, gerilip, askıda kalırken, adını koyamayacağım kadar keskin bir şeyin eşiğinde sallanıyordum, beni nefessiz bir ara durumda bırakıyordu.

Haz o kadar şiddetli bir şekilde çiçek açtı ki, düşüncelerimi çaldı, kendimi tamamen çıplak bıraktı; kalçalarım seğirdi, ayak parmaklarım kıvrıldı, bedenim bu coşkuya teslim oldu.

Sonrasında nefes nefese kalmıştım, kaslarım titriyordu; başı önce bacağımın iç kısmını, sonra da karnımı öpmeye başladı.

Dünya, yalnızca ondan ibaret bir hale gelince, kendimi tamamen dengesiz hissettim.

Harrison dudaklarımı tekrar ele geçirdi, öpüşü daha açgözlü, daha talepkardı. Ve ben de ona ne isterse vermekten mutluluk duydum.

Ellerim aramızda dolaştı, düğmelerini tek tek çözdüm. Sonra omuzlarındaki kumaşı kenara itip göğsüne doğru bastırdım.

Derimde karıncalanma hissettim.

Nefesim kesildi ve boğazım düğümlendi.

Hem çok fazlaydı, hem de kesinlikle yeterli değildi.

Sanki düşüncemi sezmiş gibi, Harrison bana doğru uzandı, beni çevirdi ve göğsünü sırtıma bastırdı.

Sonra elleri tekrar üzerimde gezinmeye başladı; okşuyor, sıkıyor, hafifçe vuruyordu.

Bir elim bacaklarımın arasına kaydı, başparmağım klitorisimi okşarken iki parmağım içime doğru ilerledi.

Çılgılığım göğsümde yankılanıp patlak verdi; muhtaç, çaresiz bir çılgılık.

Bana tam da ihtiyacım olanı verdi; parmakları sert, derin ve hızlı bir şekilde içeri girip çıktı.

Başım geriye doğru omzuna yaslandı, dudaklarım birbirine kenetlenerek seslerimi bastırdı.

"Hayır," dedi, sesi aynı anda hem pürüzlü hem de kadifemsiydi, "saklama. Sana ne yaptığımı duymak istiyorum."

Eskiden kısıtlamanın olduğu yerde hoş bir acı filizlendi.

Sonra da ona yaptıklarından ne kadar hoşlandığımı belli ettim; o parmaklarını içime sokmaya devam ederken, inlemelerim, feryatlarım ve sessiz yalvarışlarım koridoru doldurdu.

"Harrison, lütfen," diye bağırdım, geriye doğru uzanarak. Elim pantolonunun içine girdi, arzusunun sert kanıtını kavradı ve okşadı. "Lütfen," diye yalvardım.

Elini arkaya uzatıp cüzdanıyla uğraşırken boğazından hırıltılı bir inilti çıktı, sonunda bir şey bulana kadar aradı.

Parmaklarını kaybettim ama bu hayal kırıklığı, çok daha iyi bir şeye sahip olacağım bilgisiyle hafifledi.

Bizi koruma işini bitirdikten sonra, bana daha da yaklaştı. Kalınlığı beni tahrik etti. Sonra, çılgılımla boğulan alçak bir hırıltıyla içime girdi.

Her sinir daha fazlasını istiyordu.

O da memnuniyetle kabul etti, kalçaları aşağı indi, sonra tekrar bana doğru sallandı ve her kalın santimi hissetmemi sağladı.

Eli bacaklarımın arasına girdi, içimde hareket ederken klitorisimi okşadı ve hareketleri her geçen saniye daha da ısrarcı hale geldi.

O an düşünmek isteğe bağlı gibi geliyordu, ama içimden bir ses bu kadar çok şey istemenin, birine bu kadar tamamen ihtiyaç duymanın tehlikeli olduğunu haykırıyordu.

Ama içimden geçen hislere teslim olmaktan başka çarem yoktu.

"Harrison," diye fısıldadım, ne istediğimi bilmesem de.

"Adımı bir daha öyle söyle," diye emretti, dişlerini kulak mememe hafifçe vurarak.

"Harrison," diye bağırdım, o derin, sert ilk zevk dalgasıyla.

Vücudum onu sıkıca kavradı.

Sonra zevk sona erdi.

Duyguların ve ihtiyaçların seline kapılarak tamamen teslim oldum.

Her nefes alışım, adeta bir alev in dibinde nefes almak gibi, elektrik yüklüydü ama ısıya karşı koyamadım.

Ardından Harrison'ın kolları beni sardı, göğsüne çekti ve başını eğerek dudaklarıma yumuşak, arayış dolu bir öpücük kondurdu.

Onun hâlâ içimde kaskatı olduğunu anlamam uzun zaman aldı.

Bu gerçeği fark ettiğimde duvarlarım kasıldı ve Harrison'ın içinden derin bir homurtu geçti.

"Seninle işim henüz bitmedi," dedi ve beni daha sert öptü.

Dudaklarına doğru inledim.

Tekrar tırmanma ihtiyacını hissederek geriye doğru bir adım attı, beni duvardan uzaklaştırdı, sonra da üst bedenimi aşağı doğru bastırdı.

Ellerimi duvara bastırdım, kontrolünün aniden kesildiğini hissettim; kendimi hazırlamazsam yüzümün anında duvara çarpacağını biliyordum.

İki eli de kalçalarıma doğru kaydı.

Sonra geriye doğru kayıp derinden girdi, elleri kalçalarımı geriye doğru çekerek beni onun her santimini almaya zorladı.

Ve ben de bu gerilmeye, bu sıcaklığa, her geçen saniye daha da dağılıyor gibi görünmesine inledim.

Daha da aşağı doğru eğildim, bu açı onun içerideki o mükemmel noktaya sürtünmesine neden oldu ve bu his beni derinden, kısık bir iniltiyle inlettirdi.

Harrison beni daha sert ve hızlı bir şekilde alırken o uğultu tekrar vücudundan geçti; bedenlerimizin sesleri, hırıltılı nefeslerimiz ve derin inlemelerimiz birbirine karışırken ikimiz de gittikçe daha da yükseliyorduk.

Bana sıkıca sarıldı.

Duvara sıkıca tutundum.

Ama ne kadar önlem alırsak alalım, uçurumun kenarından kurtulamadık.

Sonra hep birlikte düşüyorduk, çarpıyorduk, paramparça oluyorduk.

Nefesim kesildi. Vücudum titredi. Bağırmaktan boğazım acıdı.

O bütün bu süre boyunca oradaydı, beni kendine doğru çekiyor, dağılıp giderken beni yeniden bir araya getiriyordu.

"İyisin," diye fısıldadı, sıcak nefesi kulağıma değerken. "Ben yanımdayım."

Bir anlığına ona izin verdim.

Beni al.

Sarıl bana.

Ancak gerçeklik, dağınık parçalar halinde geri döndü ve bir araya gelerek an be an daha da netleşen bir tablo oluşturdu.

Ta ki o his geçene kadar.

Geriye kalan tek şey, tam anlamıyla pişmanlık olmasa da, ona çok benzeyen bir duyguydu.

Çünkü seks, özellikle de gerçekten iyi bir seks, boşanma davamda bana kesinlikle yardımcı olmayacaktı. Ve bu gerçekten de çok iyi bir seksti.

"Seni çoktan kaybettim," dedi Harrison, dudakları boynuma tatlı bir öpücük kondurduktan sonra yavaşça beni bıraktı.

Tekrar giyinmek için hızla uzaklaşırken göğsümde bir ağırlık hissettim.

Arkamı döndüğümde yalnız olduğumu, Harrison'ın ben arkamı döndüğüm sırada uzaklaştığını fark ettim.

Bunun en iyisi olduğunu kendime telkin etmeye çalıştım, ama o kötü his giderek arttı ve sonunda duvara yaslanıp avuçlarımı gözlerime bastırdım.

Kuyu.

Durum kontrolden çıkmıştı.

Ama ikimiz de yetişkindik.
Bunun bu kadar büyük bir olay olmasına gerek yoktu.
Göğsümde bir boşluk hissi olsa bile.
Hâlâ bu günü tersine çevirebilirim.
Daireye geri dönmeden önce saçlarımı düzelttim.
Harrison tam bulaşık makinesinin düğmesine basıyordu ben mutfığa
geri döndüğümde, yüzüklerimi sessizce tezgahın üzerinde bıraktım ve
onlarsız hissettiğim ani çıplaklığı umursamadım.
“Harrison.”
Arkasını dönmeden önce derin bir nefes aldı.
“Evrakları imzalayın.”
Ona bu konuda başka bir şey söyleme şansı vermedim.
Arkamı dönüp daireden çıktım.
Ve en iyisini umdu.
Ama daha iyisini biliyordum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Otelden çıkıp şoför John'u SUV'una yaslanmış halde görünce, "Ciddi misin?" diye homurdandım. "Sen burada mısın?"

John'un dudakları seğirdi.

"Bu benim işim," diye hatırlattı bana.

"Üç gündür otelde mahsur kaldım."

"Öyle," diye onayladı başını sallayarak.

"Üç gündür burada mı oturuyorsun?"

"Her zaman değil, hayır."

Oh, ne güzel.

"Uyuyabileceğim bir odam vardı."

"Bu otelde bir odanız mı vardı?"

"Evet."

"Neden eve gitmedin?"

"Bana ihtiyacınız olursa diye."

"Sen... üç gündür normal hayatına dönmedin mi? Bu delilik."

"İşin tanımı bu."

"Tanrım, umarım bunun için sana inanılmaz derecede iyi bir ücret öder."

"Harcanan zamana değdi," dedi.

"Peki, ben öylece... yürüyerek kaçarsam ne yapardınız?"

"Sanırım bana ihtiyacınız olursa diye sizi takip etmem gerekecek."

"Ne? Beni takip etmeseydin sana kızar mıydı?" Harrison'a yaptığım her şeyi en ince ayrıntısına kadar mı anlatıyordu?

"Hayır. Ama bu benim işim."

"Sizinle iletişime geçiyor mu?"

"İsterseniz diye takvimini bana veriyor."

"Ondan boşanmaya çalıştığımı biliyor musun?"

"Bu beni pek ilgilendirmiyor."

"Evrakları imzalamayacak."

John bir an düşündükten sonra başını salladı. "Sanırım senin fikrini değiştireceğini umuyor."

"Yapmayacağım."

"Bu seni ilgilendirir," dedi omuz silkerek.

"Boşanma kesinleştğinde işsiz kalacaksınız."

"Başka bir yere atanacağım." O anki gülümsemesi biraz şakacıydı.

"Yani hayatını daha da zorlaştırmanın bir nedeni yok. Sadece bu durumu kabullen."

"Pekala," diye homurdanarak arabaya doğru yürüdüm.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Havalimanı."

"Havaalanı mı?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

"Evet."

Şaşkınlığını çabucak atlattı. Kapımı kapatıp sürücü koltuğuna oturduktan sonra, "JFK mi?" diye sordu.

"Newark. Geçtiğimiz herhangi bir büyük mağazaya kısa bir uğrama."

Yolculuk için birkaç kıyafet almam gerekiyordu. Normalde memleketime dönüp kıyafetlerimi değiştirir, seyahat çantamı alırdım. Ama 'evliliğim' haberi yayılmaya başlamışsa ailemle karşılaşmak istemedim.

Şehirdeki bir otelde mahsur kalmıştım, cebimdeki parayla geçiniyor, temel ihtiyaçlarımı dışarıdan sipariş vererek ve eve getirterek karşılıyordum.

Başlangıçta bir oda tutmuştum çünkü tüm bu ilişki meselesini fazla düşünmekten çok yorulmuştum ve kuzenimin evine geri dönüp bu konuda konuşmak istemiyordum.

Sonrasında ne yapacağıma karar vermeye çalışırken öylece kaldım.

Avukatımla konuştum.

İnternette araştırma yaptım.

Herkesin aynı şeyi söylediğini duyunca moralim bozuldu: Eğer ona imza attıramazsam, mahkemeyi beklemekten başka çarem kalmayacaktı.

Sonra, moralimi bozacak bir şey aradığım için, devam eden büyük maçlar hakkında bilgi edinmeye başladım.

O sırada herhangi bir turnuva yoktu, ancak birkaç telefon görüşmesi ve mesajlaşmadan sonra, gitmeye değer gibi görünen sağlam bir underground

oyun buldum. Başka bir sebep olmasa bile, aklımın hiç istemediğim yerlere gitmesinden bir nebze olsun uzaklaşmak için bile olsa.

"Gideceğiniz yere şoför ayarlamamı ister misiniz?"

"Büyük ihtimalle LAX'ten bir araç paylaşım hizmeti çağıracağım," dedim.

Havaalanından otelime ulaştıktan sonra Los Angeles, yürüyerek gezilebilecek bir yerdi. Maçın yeriyle ilgili detayları henüz bilmiyordum, sadece maç yaklaştıkça bana gönderecek bir kişiyle iletişimim vardı.

Bu muhtemelen birçok insanın tüylerini diken diken ederdi, ama ben bu tür garip, arka oda, gizli topluluk, sır saklama tarzı etkinliklere alışkındım.

Daha önce sadece iki veya üç tanesine gitmiştim, gerçek suçluların dahil olduğu olaylara.

Normalde bu tür katı protokollere yalnızca zengin ve ünlü kişiler ısrar ederdi. Ve Los Angeles'ta olduğumuz için, orada birkaç oyuncu, yönetmen veya sosyal medya fenomeni olacağını tahmin ettim.

Gerçek profesyonellere karşı oynamayı tercih ederdim, ama belki de oyunu daha az ciddiye alan kişiler o anki ihtiyaçlarım için daha uygun olurdu. Daha rahat bir sohbet, zihnimi birkaç gün meşgul edecek diğer eğlenceli aktiviteler için daha fazla davet.

O zaman olası mahkeme tarihine ve ailemle yüzleşmeye, tüm o tatsızlıklarla başa çıkmaya hazır olabilirdim.

Mağazaya ve ardından havaalanına gidiş yolu çoğunlukla sessizdi, ancak uçaktaki gürültü o kadar bunaltıcıydı ki, sonraki altı buçuk saat boyunca doğru düzgün düşünmeyi imkansız hale getirdi.

Havaalanında yürürken aklımdan geçen düşünce, birinci sınıf yükseltmesi alamamış olmanın biraz can sıkıcı olduğuydu.

Ama Harrison'la ilgili hiçbir şey düşünmemeye kararlıyım, bu düşünce tarzını bastırdım, taksi çağırdım, öğle yemeği yedim, otelime yerleştim ve ertesi geceki poker oyununa giyeceğim bir şeyler almak için yerel bir dükkan buldum.

Genellikle, arka odalarda oynanan oyunlar, Vegas gibi şehirlerdeki özel odalarda olduğu gibi takım elbise veya gece elbisesi giymeyi gerektirmezdi.

Birçok masada, sanki ödül töreninden yeni gelmiş gibi şık elbiseler giymiş kişilerle, karşısında yemek ve ter lekeleriyle kaplı tişörtler giymiş kişilerin oturduğunu görmüştüm.

Oyunların çekiciliği genellikle kimsenin bilmediği, sosyal medyada paylaşmadıkları veya paparazziler tarafından fotoğraflarının çekilmeyeceği

bir şey yapmakla ilgiliydi. Varlıklı ve ünlü kişiler için, bir şeyden "sıyrılıyorlarmış" gibi hissetmek veya kimsenin bilmediği sırları saklamak eğlenceliydi.

Oyunlar diğer profesyonellerle olanlara göre daha az zorlayıcıydı, ama aynı zamanda daha hafif ve eğlenceliydi.

Ertesi gün siyah bir kot pantolon ve siyah bir tişört giydiğimde tam da bunu umuyordum, çünkü bahar akşamı havası, başlangıçta planladığım elbiseyi giymek için çok soğuktu.

Dengeyi sağlamak için topuklu ayakkabı giydim, saçlarımı kabarttım ve her zamankinden biraz daha fazla makyaj yaptım.

Parayı çantamın dibine sıkıştırdım ve taksi çağırmak için lobiye indim. Kendimi iyi hissettim.

Hatta iyi.

Bir saat boyunca Harrison'ı hiç düşünmemiştim.

Kahretsin.

Sanırım saati tekrar sıfırlamam gerekti.

İlk talimatlarım belirsizdi.

Los Angeles şehir merkezi - Alameda'nın doğusu.

İletişim kurduğum kişiye yaklaştığımı mesajla bildirdikten sonra daha fazla talimat geldi.

"Emin misiniz?" diye sordu şoförüm, bölgenin görünümünden pek hoşlanmamış gibi görünen orta yaşlı bir kadın.

Evet, biraz ürkütücüydü doğrusu.

Gündüz ve erken akşam saatlerinde Sanat Bölgesi oldukça hareketliydi. Ama geç olmuştu. Güvenlik kapıları kapalıydı. İnsanlar etrafta dolaşıyordu, ama sayıları azdı.

"Evet," dedim, endişelenmesin diye sesime biraz neşe katarak. "Bu bir gece sergisi," dedim, söz konusu galeriye doğru başımı sallayarak.

Bina, tek bir büyük cam penceresi olan, sessiz, gösterişsiz bir tuğla yapıydı.

Ama perde çekiliydi ve dışarıdan bakıldığında karanlık görünüyordu.

"Emin olmak için beklememi ister misiniz?"

Belki de bir yanımda öyle düşündü.

Kollarımda hafif bir ürperti hissettim.

Ama ben ona gülümsedim ve uygulama üzerinden güzel bir bahşış verdim. "Hayır! İyiyim. Teşekkürler!"

Arabadan indim ve çantamı çok sıkı tutmamaya, eşyalarımı korumaya çalışıyormuş gibi görünmemeye dikkat ettim.

Omuzlarımı dikleştirerek, hızlı ama korkusuz bir şekilde galerinin ön kapısına doğru ilerledim ve kapıyı çaldım.

"Evet?"

Yaklaşan sesleri duyduğumda omzumu çevirip geriye bakarak, "Onomatopoeia," dedim. Ama kimseyi göremedim, sadece herkesi saklayabilecek uzun gölgeler vardı.

Ama kapı kilidi açıldı ve içeri çekildi.

Işık kaldırıma yayıldı.

Müzik havayı doldurdu.

Ve omuzlarımdaki gerginlik kayboldu.

İşte oradaydı.

Ülkenin en ünlü aktörlerinden biri. Dağınık kahverengi saçları, korkunç bir Hawaii gömleği, sarı şort ve terlikleriyle, herkesin onunla özdeşleştirdiği aksiyon filmi kahramanı görünümünden çok uzaktı.

"Profesyonel misiniz?"

"Bu duruma bağlı."

"Açık?"

"Eğer 'profesyonel' derken seks işçisini veya profesyonel poker oyuncusunu kastediyorsanız."

Bu durum onu hafifçe güldürdü ve galeriye girmem için kenara çekildi.

Bu yüzden.

Aslında bu, perde arkasında yürütülen bir oyun değil.

Galeri genelinde oyun alanımız olacaktı; bu da muhtemelen çalışanlardan birine, hatta belki de doğrudan sahibine verilen hatırı sayılır bir miktar para sayesinde gerçekleşmişti.

Duvarlar tuvallele kaplıydı. Solda, anlamayacak kadar zekâ veya havalı olmadığım modern, gösterişli bir tarz vardı. Sağda ise, parlak güzel insanları ve onların gölgeleri olarak karanlık, insan altı yaratıkları gösteren daha karanlık, neredeyse ürkütücü tuvaler vardı. Elbette en güzel insanların çirkin tarafıyla bir ilgisi vardı.

Odanın tam ortasında, son derece normal görünen, bej renkli katlanır masalar duruyordu.

Bu arka oda oyunlarıyla ilgili en sevdiğim şeylerden biri de buydu sanırım. Neredeyse hiç çaba sarf edilmiyordu. Katlanır sandalyeler ve

masalar standarttı. Filmlerde gördüğünüz gibi süslü poker masaları ve puro içen takım elbiseli adamlar yoktu.

Masada bir kadını tanıdım ama kim olduğunu hatırlayamadım. Belki bir şarkıcıydı? Bir reality şov yıldızı? Emin değildim.

Masadaki diğer adamlar benim için yabancıydı, ama ikisinde sadece çok zengin insanlarda bulunan bir hava vardı, üçüncüsü ise son derece komik ve zahmetsizdi.

Krupiye, Las Vegas veya Atlantic City'den emekli bir profesyonel gibi görünüyordu; sessiz, işini iyi yapan ve oyunun kurulumundan başka hiçbir şeyle ilgilenmeyen biriydi.

İyi bir masa gibi görünüyordu.

Herkes etrafta oyalanırken bana şampanya ve ucuz zincir restoran pizzası ikram edildi.

"Birini mi bekliyoruz?" diye sordum, kapıya doğru dönerek bir yere oturdum ve pizzamdan bir ısırık aldım.

"Sanırım bir kişiyi daha bekliyoruz," dedi film yıldızı, saati kontrol etmek için bileğini çevirerek akıllı saatine baktı.

"Kim olduğunu bilen var mı?" diye sordu kadın.

"Şehirde olan bir arkadaşım," dedi takım elbiseli adamlardan biri omuz silkerek. "İyi bir oyuncu."

Ve ben, aptalca bir şekilde, bunu hiç önemsemedim.

Ancak cipslerimle uğraşırken fark ettim.

Ardından ön kapı açıldı.

İşte son oyuncumuz da oradaydı.

Benim kahrolası kocam.

"Ciddi olamazsın."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bakışlar Harrison'dan bana kaydı, merak uyandı, kaşlar kalktı.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu kadın.

"O—"

"Kocas1," diye tamamladı Harrison, ben tereddüt edince.

"Kocam mı?" diye sordu kadın, bakışlarını özellikle sol elime dikerek.

"Evet, o konuyla ilgili," dedi Harrison, cebine uzanırken adeta teninden bir çekicilik fişkırıyordu. "Bunları mutfakta bırakmışsın."

Karşıma otururken yüzükleri masanın ortasına doğru bıraktı.

"Çünkü boşanmak istiyorum," dedim çenemi yukarı kaldırarak. Ve o yüzükleri tekrar görmekten mutlu olduğumu kendime bile itiraf etmeyi reddettim.

Masadaki adamlardan biri ıslık çaldı. Film yıldızı, bundan memnun olduğunu belli eden bir tonda, kendi kendine "drama" diye mırıldandı.

Harrison, özel hayatımızdaki sorunları kamuoyu önünde ortaya dökmemden hiç rahatsız olmadan, "Her halükarda onlar senin," dedi.

Kadın yüzükleri alıp bana yaklaştırdı. "Bir erkek pahalı mücevherleri saklamayı söylese, saklarsın," dedi, sesi sadece ikimiz için duyuluyordu.

Onları masadan kaptım ve parmağıma geçirdim, ağırlıklarının tekrar orada olmasıyla hissettiğim rahatlamaya sinirlenmişim.

"Hadi biraz oynayalım," dedim krupiyeye bakarak.

Eğer gidersem, peşimden geleceğini hayal ettim.

Bunun dışında, bu oyuncuların, bu yüzden gelecekteki maçlar hakkında bana bilgi vermeyecek olan irtibat kişiime şikayet etmelerini istemedim.

Bir gün, bu çile sona erecekti. Mahkeme süreci tamamlanacaktı. Evraklar imzalanacaktı. Ve bu saçma evlilik, partilerde anlatacağım bir hikaye olarak kalacaktı.

Hayatımı sevdiğim gibi sürdürmek istedim: turnuvalarla, kumarhanelerle, arka oda oyunlarıyla.

Harrison'a ilk eli kaybettiğimde şaşırmadım. Aklım oyunda değildi. Üstelik benden başka masadaki en iyi oyuncu oydu.

Ama saniye ibresi, sonra da üçüncü ibre onun tarafına geçince, kalbim göğsümde, kulaklarımda gümür gümür atmaya başladı.

Neler oluyordu?

Kısa bir ikram molası verildiğinde, Harrison ve ben yerimizde oturmaya devam ettik.

"Bir ipucun var," dedi ve bu sözler omurgamı kaskatı kesti.

"Hayır, bilmiyorum." Eğer bir ipucum olsaydı, profesyonel bir turnuvada her eli kaybederdim.

"Öyle yapmadınız," diye açıkladı. "Ama şimdi yapıyorsunuz."

Başka bir şey sormama fırsat bulamadan herkes yerlerine geri döndü, kartlar karıştırılırken fısıltılar duyuldu, sonra da hepimiz ellerimize uzandık.

Kartlarımı kontrol etmeden önce diğer herkesi izledim.

Tam bunu yaparken, Harrison'ın bakışlarının yüzümden elime kaydığını gördüm.

Benimki de onu takip etti.

Ve, kahretsin, haklıydı.

Baş parmağımla alyansımı yüzük parmağımda çeviriyordum.

Sinirsel bir tik.

Elim berbattı. Hepsini atmak isteyecek kadar kötü değildi ama küçük bir mucize olmazsa kazanma ihtimalim de yoktu.

Yüzükleri geri vermeseydi, gelmeseydi, bunların hiçbirisi gerçekleşmezdi.

Las Vegas'tan beri aklımı karıştırması yetmiyordu; şimdi de geçim kaynağımla oynuyordu.

Tamam, kabul, bu sadece eğlence amaçlı bir oyundu. Ama işin içinde gerçek para vardı.

Tam da olması gereken buydu.

Sinirlenerek, sıra bana geldiğinde yüzüğümü parmağımdan çıkardım... ve tencereye attım.

Harrison, masadaki diğerlerinin yorumlar yapmasına veya sesler çıkarmasına rağmen, bu hamleye hiçbir tepki göstermedi; bu da takdire şayan.

İkimiz de elimi kaybedeceğimi biliyorduk.

O yüzüğü kaybedecektim.

Ama yine de midemde bir burkulma hissi ve göğsümde garip bir ağrıyla kötü kartlarımı oynamaya devam ettim.

Sonunda, elimi çevirmeyi denedikten ve başaramadıktan sonra, tek seçeneğim pes etmek oldu.

Peki ya Harrison?

Oynamaya devam etti.

Herkesin kartlarını gösterme zamanı gelene kadar, elinde kartlar olup olmadığını veya blöf mü yaptığını hiç bilmiyordum.

Ve o şerefsiz kazandı.

"Ben gidiyorum," dedim, patates kızartmalarımı, yarım kalmış pizzamı, dokunmadığım şampanyamı masada bırakıp çantamı kaptım ve kapıdan dışarı fırladım.

Dışarı çıktığımda "Ugh," diye homurdandım.

Sadece bu aptalca, kazara gerçekleşen evliliği, uzun süren iptal sürecini ve tüm bunlara rağmen hâlâ dayanılmaz bir şekilde çekici bulduğum adamı düşünmediğim, eğlenceli bir gece geçirmek istiyordum.

Gece, ayak seslerimi neredeyse anında yuttu; sokaklar çok geniş, çok boştu, huzurlu olmaktan çok ilgisiz bir sessizlik hakimdi. Sanki şehir başka yöne bakmıştı.

Derin bir nefes verip omuzlarımdaki gerginliği attım ve yürümeye başladım.

Hızlıca, ama koşarak değil.

Önümde uzun ve kesintisiz bir depo bloğu uzanıyordu. Metal kapılar sıkıca kapalıydı. Belirli bir yere gitmesi gerekmedikçe kimsenin orada bulunmasının bir nedeni yoktu. Ve benim bir nedenim vardı. Sadece oraya ulaşmam gerekiyordu.

Telefonumu bulmak için elimi uzattım, bir şoför aramaya hazırlandım.

Köşeye yaklaştığımda, hafifçe vızıldayan, düzensiz ve sarımsı bir ışık yayan sokak lambasının altında yavaşladım. Karanlık değildi ama yeterince aydınlık da değildi. Her şeyin ne kadar güvenli olduğu konusunda yalan söyleyen türden bir ışıktı.

Uygulama beş dakika dedi.

Bu sorun değildi.

Beş dakika dayanabilirim.

Ağırlığımı kaydurdum, sırtım yarı duvara dönüktü. Beklerken sokağın sonunu net bir şekilde görebiliyordum.

Telefonumu cebime koydum, çünkü kötü bir durumla karşılaşma ihtimaline karşı ellerimin serbest olmasının her zaman en iyisi olduğunu biliyordum.

Derin bir nefes aldım.

Sonra duydum.

Ayak sesleri.

İlk düşüncem, lanet olası kocamın beni takip edip o aptal yüzüğü tekrar geri vermem için zorlamaya çalıştığıydı.

Ama hayır.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Çok yavaşlardı.

Sayıları çok fazlaydı.

Hemen dönmedim. Burası terk edilmiş bir yer değildi. Birkaç blok ötede bir bar vardı. İnsanlar girip çıkıyor olabilirdi.

Ama gerildim.

Dinledim.

Sarhoş adamların rahatsız edeceği sabit bir hedef gibi görünmek istemediğim için ara sokakta birkaç adım attım.

Ama benimkiler yavaşlayınca onların ayak sesleri de yavaşladı.

Saati gördüm.

Gergin.

Ama önce durumu tırmandırmadı.

Hâlâ hiçbir şey olmayabilir.

Kaldırımın ucunda dururken, sanki karşıya geçmeden önce trafiği kontrol ediyormuş gibi, omuzumun üzerinden şöyle bir göz attım.

İşte oradaydılar.

İki adam.

Hayır, üç.

Biri daha gerideydi, binalar arasındaki gölgeler yüzünden silueti belirsizdi.

Ayrıntıları görebilecek kadar yakın değildi.

Ama yine de önemli olacak kadar yakın.

Biri bir şey söyledi ama kelimeleri anlayamadım. Ancak ses tonu, o ses tonu beni diken diken etti.

"Geri çekilin," dedim. Sakin, net bir şekilde. Yüksek sesle konuşmadan, histerik olmadan. Kontrol altında.

En yakındaki adam güldü.

Midem kasıldı. Bu tam anlamıyla korku değildi. Henüz değildi. Bu, bana hazırlanmam gerektiğini, yıllarca edindiğim eğitimi gözden geçirmem gerektiğini, en iyi hamlelerimi hesaplamam gerektiğini söyleyen bir irkilmeydi.

Yaklaşmaya devam ettiler.

Koşamadım.

Koşu, bu gibi yırtıcı erkeklerde avcılık içgüdüsünü ortaya çıkarıyordu.

Benim tercihim yerimde durmak ve lanet olası araç paylaşım hizmetini beklemek oldu.

Üç dakika mı?

Buna benzer bir şey.

Ayaklarımın üzerinde daha geniş bir duruş sergiledim, ağırlığımı dengelemek için topuğumu çatlak kaldırımında kaydurdum, dizlerimi gevşettim.

Bedenimin eski ve tanıdık bir şeye, sınırlarımdan daha derinlerde yaşayan bir şeye yerleştiğini hissettim.

Bir el koluma uzandı.

Ve ben taşındım.

Hızlı.

Keskin.

Aşağıdan yukarıya, dön, vur.

Darbenin etkisiyle kemik kırıldı.

Geriye doğru sendelerken, eliyle burnunu tutarken ve parmaklarının arasından kırmızı kan akarken, sessiz havayı yüksek bir küfür kapladı.

"Şu kaltakı yakalayın!" diye hırladı, kan akışını durdurmaya çalışırken.

İkinci adam daha iriydi. Çok yukarıdan geldi.

Başımı eğdim, sonra omzumu öne doğru ittim. Sarsıntıyı tüm omurgam boyunca hissettim.

Kanım kaynadı, adrenalin alev alev yanıyordu.

Kendimi zor durumlardan kurtarmak için sayısız saat eğitim almıştım.

Ama ne kadar eğitim alırsanız alın, olasılıkları yenemezsiniz.

Peki ya üçe karşı bir?

Bu hiç de iyi bir ihtimal değildi.

Ama üçüncüsü... nereye kaybolmuştu Allah aşkına?

Tam bunu düşünürken, arkamdan bir nefes sesi duydum.

Çok yakın.

Yakalanmamak için yeterince hızlı döndüm, ama parmaklar bunun yerine tişörtümü yakalayıp sıkıca çekti.

Hızla döndüm, bu da onun malzemeyi zayıf kavrayışının gevşemesine ve sonunda kırılmasına neden oldu.

Artık kimse gülmüyordu.

Sessizlik daha da kötüydü.

İkinci adam beklediğimden daha hızlı iyileşti.

Ani bir hamle yaptı.

Silahı kurdum ve ateş ettim.

Tam çenesine isabet etti ama momentum beni dengemden çıkardı. Bir adım geriye sendeledim.

Topuğum kaldırımdaki bir çatlağa takıldı.

Kahretsin.

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu, düşüncelerim en temel noktalara indirgeniyordu.

Panik yapamazdım.

Henüz her şey bitmemişti.

Henüz değil.

Topuğumu kurtarmam gerekiyordu.

Üçüncü adam yine bana doğru hamle yaptı.

Ayakkabıları boş ver.

Topuklu ayakkabılarımdan ayağımı çıkardım ve ağırlık merkezimi aşağıya indirdim, sonra bir, iki, üç kez vurdum.

İlk adam, kırık burnundan kurtulmuş gibi görünse de, şimdi gerçek bir öfkeyle doluydu ve bana doğru koştu.

Ama hemen yanımda bir hareket oldu ve dikkatimi dağıttı. Hareket havayı yarıp geçerken, havanın nasıl hareket ettiğini hissettim.

Eğilmeye vakit yoktu.

Darbe indi; dudak ve çenemden yukarı doğru patlayan bir acı hissettim, yüzümün yarısı darbenin etkisini hissetmiş gibiydi.

Gözlerim sulandı, görüşüm bulanıklaştı ama içgüdüsel olarak hareket edip saldırdım.

Ama savuşturmaya çalıştığım adamın arkasında bir yerlerden bir çatırtı, bir küfür, yüksek bir gürültü geldi.

Ardından bir ses.

Bir hırıltı.

Alçak, vahşi.

Bir çatlak daha.

"Koşun!" diye bir ses bağırdı.

Önümdeki adam bir anlığına donakaldı, önce yarı döndü, sonra tekrar bana döndü.

Beni tüm gücüyle itti, geriye doğru savrulup metal bir çöp kutusunu devirdim, o kadar sert düştüm ki ciğerlerimden hava çıktı.

Ancak o konumdan yerde yatan ilk adamı gördüm, yine kanıyordu ve bu sefer daha da kötü durumdaydı.

İri yapılı adam onu kollarının altından yakalayıp sürüklemeye başladı.

Bakışlarım gömleğinin üzerinde gezindi ve dudağından ve burnundan fışkıran, koyu kırmızı kan lekelerini gördüm.

Önümde bacaklar görmeden bir saniye önce üzerime bir gölge düştü.

"Benim," dedi Harrison, beynim parçaları bir araya getirirken.

Bakışlarım yanlışlıkla yukarıya kaydı.

Gömleği yamuk duruyordu.

Bir düğme kopmuştu.

Ancak parmak boğumları kan içinde görünüyordu.

Bana baktığımı fark edince, "Benim değil," dedi.

"Üstesinden gelebilirdim," diye ısrar ettim, o da elini uzattığında.

"Biliyorum," diye onayladı, elimi tuttuğumda elini benimkinin üzerine kapatıp beni ayağa kaldırdı. "Ama haksız bir mücadeleden nefret ederim."

Ayağa kalkar kalkmaz eli çeneme gitti ve hasarı değerlendirebilmek için nazikçe çenemi ışığa doğru çevirdi.

"Yaşayacağım," dedim, omuz silkerek.

Ancak adrenalin etkisi geçtikçe, acı yerleşti. Daha keskin, görmezden gelmek daha zor.

Harrison yere çömeldi ve ben bir anlığına kafasının tepesine o kadar odaklanmışım ki, diğer eliyle ayakkabımı tutarken, elinin nazikçe baldırımın arkasına dokunup yukarı doğru çektiğini hissedene kadar ne yaptığını fark etmedim.

Ben araya girdim ve aynı işlemi diğeri için de tekrarladık.

Tam o sırada bir arabanın yavaşladığını ve sürücünün bize bakmak için boynunu uzattığını fark ettim.

Harrison kaskatı kesildi.

"Bu benim araç paylaşım hizmetim," dedim ona, uygulamanın verdiği modelle eşleşen marka ve modeli inceleyerek. Sonra biraz yumuşayarak, "Sizi de götüreyim mi?" diye sordum.

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı, tam bir gülümseme değildi bu, ve arka yolcu tarafındaki kapıyı benim için açmak üzere elini uzattı.

Şoföre bir şey söylemek için ağzımı açtığımda, şoför Harrison'a sanki dudağımı kanatan oymuş gibi bakıyordu; Harrison da ona para uzatırken otelimin adresiyle alakası olmayan bir adres verdi.

"Merak etmeyin," dedim şoför parayı alırken ama dikiz aynasından bana endişeli bakışlar atmaya devam ederken, "yüzümü bu hale getiren o değildi. Beni araba beklerken gören birkaç ahmak yaptı."

Harrison'ın oteline kısa bir yolculuktu ve tahmin edebileceğiniz gibi, benimkinden çok daha güzeldi.

"Ne?" diye sordum, bana doğru dönüp baktığında.

"Benimle gelir misin, seni temizleyeyim?"

O uyarı alarmları mı?

Evet, yine gidiyorlardı.

Ama kötü bir gecenin ardından biraz teselliye özlem duyan diğer yanım da onunla birlikte kaldırırma çıktı.

"Pekala, ama yine de evliliğin iptalini istiyorum," dedim.

Gülümsemesi yumuşaktı, neredeyse elini belimin alt kısmına götürürken gözlerindeki bakış kadar yumuşaktı.

"Evet, tatlım, biliyorum."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Harrison beni lobiden geçirdi, sadece resepsiyon görevlisinden bir ilk yardım çantası bulup yukarı göndermesini rica etmek için durdu, sonra da asansördeki diğer yolcuların bana bakmasını engellemek için vücuduyla kendini korudu.

Kısa yolculuk sırasında eğildi, nazikçe bileğimi kavrayıp kolumu kaldırarak çevirdi, böylece avuç içlerimi inceleyebildi.

Düşüşümü engellemeye çalışırken onları sıyırdığımı gösteren o belirgin yanma hissini duymuştum, ama o ana kadar kendim bakmamıştım.

Oldukça kötü görünüyorlardı: farklı derinliklerde, kaldırım kesikleri gibi pürüzlü, yaklaşık bir düzine çizik ve bu kesiklerin içi kum ve kir parçalarıyla doluydu.

Harrison'ın başparmağı, kata ulaştığımızda bileğimi hafifçe sıkmadan önce, bileğim üzerinde nazikçe bir yandan diğer yana hareket etti.

"Ne? Başkanlık süiti yok mu?" diye takıldım, nispeten normal bir otel koridoruna adımımızı attığımızda, gerçi oda sayısı daha azdı.

"Bu otelde öyle bir oda yok," diye itiraf etti. "Şehir manzaralı bir kral süitiyle yetinmek zorundayız."

Biz.

O kelimeyi duyunca kalbimin birden bire hızla çarpmasının mantıklı bir sebebi yoktu.

Neyse ki, yüzümde herhangi bir belirti varsa da, Harrison anahtar kartıyla o kadar meşguldü ki fark etmedi.

Süitin içi Las Vegas'takine hiç benzemiyordu ama kendine özgü bir güzelliği vardı.

Halı koyu maviydi ve pencereler çok sayıdaydı.

Doğrudan bir salona girdik. Mutfak veya ofis alanı yoktu, sadece oturmak için birkaç güzel sandalye, bir televizyon ve güzel bir manzara vardı.

Harrison beni önce kral yataklı ve gri çarşafly yatak odasına, ardından gri ahşap görünümünde fayanslarla döşenmiş, küvetli ve cam duş nişli banyoya götürdü.

Beni lavaboya götürdü, musluğu açtı, parmak boğumlarındaki kanı yıkadı, sonra ellerimi akan suyun altına tuttu.

Kapı çalınca "Bir saniye," dedi.

Tek başıma aynada kendime baktım; dağılmış saçlarımı, dudağımdaki ve çenemdeki kurumuş kanı, hareket ettikçe hala taze kan akıtan dudağımdaki yarığı ve kavgadan kalma vahşi bakışları inceledim.

Başımı çevirdim ve yaraları temizlemek için ellerime dikkatlice biraz sabun sürdüm.

Harrison hızla geri döndü, ilk yardım çantasını yere bıraktı, sonra ellerime bir havlu sarıp beni küvetin kenarına itti.

Musluğu açtım ve ayakkabılarımdan çıktıktan sonra ayaklarımdaki kiri temizlemek için ayaklarımı birbirine sürdüm, sonra Harrison'ın yanına döndüm.

Önce ellerimle ilgilendi, çömelerek cımbızla küçük çakıl parçalarını çıkardı, yaralara biraz serum fizyolojik sıktı, üçlü antibiyotik sürdü ve ardından yapışmayan gazlı bezle gevşekçe sardı.

Bakışları benimkine kaydığında, bakışın etkisi büyük oldu, adeta nefesimi kesen küçük bir yumruk gibiydi.

"Fena değil," dedim gözlerindeki şefkatli bakışa. "Kuzenlerimle daha kötü kavgalarım oldu. Kız kuzenlerimle," diye ekledim, bu da dudaklarının hafifçe kıvrılmasına neden oldu.

Bir miktar gazlı bezi serum fizyolojik ile ıslattı ve derimdeki kanı sildi, ardından yeni ve ıslak bir gazlı bezi nazikçe dudağıma bastırdı ve ıslaklığı geçene kadar orada tuttu.

"Bunun üzerine hiçbir şey koyamam," dedi, "yoksa sen yersin."

"Çok fazla gülümsemezsem çabuk iyileşir."

"Sanırım şanslıyız ki benim yanımda pek gülümsemediyorsun."

Bunu düşünürken, alaycı ve geçiştirici bir yorum olarak söylediğinden emindim. Ama ağzından çıktığında, sesindeki ağırlık benim de göğsümde bir ağırlık hissetmeme neden oldu.

"John beni ele mi verdi?" diye sordum, o da malzemeleri toplamaya başlarken.

"Seni ihbar mı edeceğim?"

"Nereye gittiğimi size anlatayım," diye açıkladım.

"Evet. Ama bence kasıtlı değildi. Ona kızmayın. Sadece Los Angeles'ta size bir şoför ayarlamayı teklif ettiğini, ama sizin reddettiğinizi söyledi."

"Ona kızgın değilim. İyi bir adam. Ama beni beklemek için üç gün otelde kalmasını sağlamanız çok saçma."

"Bunu yapmak zorunda değildi. Eve gidebilmesi için şoförümü vardiyalı çalışmaya göndermeyi teklif ettim. Çok özverili biri."

"Yani, çok motive olmuş durumda," diye açıkladım.

"Öyle," diye onayladı, ilk yardım çantasını kapatırken. "Kahve ister misin?" diye sordu.

"Elbette."

"Buzlu mu?" diye sordu. "O dudağa bakınca pipetle içmek daha kolay olabilir."

"Evet."

"Hemen geri döneceğim," dedi ve ayağa kalkmadan önce dizimi hafifçe sıktı.

Yalnız başıma, onun kahvemi getirmesini bekleyeceğimi, sonra da bir taksi çağırıp otelime döneceğimi kendi kendime söyledim.

Ama, neyse, biraz zaman aldı.

Ve kanepe tahmin ettiğimden çok daha rahattı.

Farkına bile varmadan uykuya dalmıştım.

Uyandığımda ise karnımda bir ağırlık hissettim ve yukarı kaldırıldım.

"İyisin," dedi Harrison beni sıkıca göğsüne bastırarak. "Seni yatağa taşıyorum sadece."

İtiraz etmem gerektiğini, beni susturmasını sağlamam gerektiğini, kendi lanet otelime geri dönmem gerektiğini biliyordum.

Ama, neyse, kucaklanmak iyi geldi. Sadece bir anlığına da olsa.

Böylece kendimi o duyguya, ona bıraktım.

"Yatağı sen al," dedi beni yatağa indirip üzerimi örterken.

"Büyük bir yatak," dedim ona bakarak. Ve eninde sonunda kalkıp otel odama geri dönecektim, lanet olsun.

"Emin misin?" diye sordu, saçımı yanağımdan çekerek.

Ona hafifçe başımı salladım.

Odaya sadece ay ışığının girmesine izin vererek, ışığı vurmak için kapı girişine doğru geri çekildi.

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardıktan sonra, kol düğmelerini ve saatini çıkarmak için şifonyere doğru yöneldi.

Sıradaki adım kravatını takmaktı.

Ceketi.

Nefesim kesilirken göğsüm sıkıştı. Ve o gömleğinin düğmelerini çözmeye başladığında, nabzım çılgın bir ritimle göğsümde, boğazımda ve bileklerimde gümbür gümbür atmaya başladı.

Ancak gömleğini çıkardığında, bambaşka bir yerde de benzer bir titreşim hissi oluştu.

Neden bu kadar çekici olmak zorundaydı ki?

Sıkıcı, itici, kaba bir adamla evlenemez miydim?

Kemerinin halkalarından kurtulmasının çıkardığı hışırtılı ses, aralarındaki giderek artan ağrıyı hafifletmek için bacaklarımı birbirine bastırmama neden oldu.

Ellerinin pantolonunun düğmesine ve fermuarına uzanmasını izlerken nefesim hızlandı ve sıkıştı.

Bakışları bana dikildi, bu da beni gözlerimi sıkıca kapatmaya zorladı, yakalanmamayı umuyordum.

Pantolonunun yere düşme sesini duydum ve yatağın diğer tarafına geçip üzerine çıkmadan önce tekrar bakamadığım için içimde bir hayal kırıklığı hissettim.

O yerleştikten sonra konuştum.

"Harrison?"

"Öyle mi?" diye sordu.

"Beni burada nasıl buldunuz?"

"Uçakla yurt dışına gitmeniz tek bir sebebi olabileceğini düşündüm."

"Bir poker oyunu."

"Evet. Burada çok iş yaptığım bir arkadaşım var, oldukça ciddi bir amatör oyuncu. Onu aradım."

Sırtım ona dönüktü ama aramızdaki sessizlik uzadıkça yine de başımı salladım.

"Harrison?" diye tekrar seslendim.

"Evet?"

"Neden beni buraya kadar takip ettin?"

Cevabı o kadar geç geldi ki, hiç cevap vereceğini düşünmedim bile.

Sonunda, sesi alçalarak, "Başka bir şans daha umuyordum," dedi.

"Ne için bir şans?"

Yine uzun bir sessizlik oldu.

"Size Las Vegas'ta neler bulduğumuzu göstermek için."

O an göğsümde bir sızı hissettim. Bunun sebebi aklıma gelen herhangi bir anı değil, sesindeki belirgin umuttu.

"Ben... sadece birkaç günlüğüne her şeyden uzaklaşmak istedim," diye itiraf ettim.

"Buna saygı duymalıydım."

"Öyle olsaydı, sokak kavgasının zevkini yaşayamazdın," diye takıldım ona dönüp gülümseyerek.

"Aslında kurtarılmaya ihtiyacın yoktu," dedi.

"Kesinlikle."

Uzun bir süre onu izledim, zihnim ve bedenim tamamen zıt bir haldeydi.

"Vegas'la ilgili iyi hatırladığım tek bir şey var," dedim.

"Öyle mi?" diye sordu, sesi kayıtsızdı, tenimin her zerresinden yayılan sıcaklığı fark etmemişti.

"Evet," dedim, dizlerimin üzerinde doğrulup onun üzerine oturarak.

Ben onun üzerine doğru çökerken elleri otomatik olarak kalktı ve kalçalarımın yerleşti.

Anlaşılan, yatağa girdikten beri arzularıyla boğuşan sadece ben değildim.

Altımda, Harrison'ın penisi çoktan sertleşmişti, boxer şortunun içinde geriliyordu.

Kendimi aşağıya doğru inmekten, onun uzunluğu içimin derinliklerine kadar bastırana kadar hareket etmekten alıkoyamadım.

Kalçaları içgüdüsel olarak yukarı doğru kalktı ve benden hafif bir inilti çıkmasına neden oldu.

Fikrimi değiştirmemiştin.

Ona sonsuza dek birlikte olma fırsatı vermek istemedim.

Ama bunu elde edebilirdik.

Sadece son bir kez.

Kalçalarım sallandı ve bu çok ihtiyaç duyulan sürtünmeyle ikimiz de nefes nefese kaldık.

Harrison'ın parmakları kalçalarımı sıkıca kavradı, kendi kalçaları da bana doğru hareket etti ve dudaklarımdan boğuk bir inilti koptu.

"Vegas'ta da bunun güzel olduğunu hatırlıyorum," diye onayladı, parmakları tişörtümün altından yukarı doğru uzanarak. "Ve şehirde de."

O anılar aklıma gelince kanım ısındı, heyecanla bekliyordum; o doğrulup tişörtümü çıkardı, sonra da aradaki engeli kaldırarak bana dokundu.

Yemin ederim ki her dokunuş, kendi bedenim hakkındaki farkındalığımı yeniden yazdı.

İçimde bir arzu uyandı, tenimin altında tembel bir kıvrım oluştu ve elleri kaburgalarımın üzerinde gezinirken, sütyenimin kenarını okşarken, sonunda da tokasını çözüp kenara fırlatırken yayıldı ve büyüdü.

Sırtımı kamburlaştırdım.

Öne doğru eğildi.

O sırada ağız üzerimdeydi, emiyordu, daireler çiziyordu, hafifçe dokunuyordu.

Bu sırada kalçalarım onun uzunluğu boyunca sallanıp duruyordu, ikimize de ihtiyacımız olan şeyin tadını veriyor, ama aynı zamanda hayal kırıklığının da bir o kadar artmasına izin veriyordu.

Elleri yanlarımdan aşağı, karnımın üzerinden kaydı, sonra da düğmemi ve fermuarımı açtı.

Her iki dizimin arkasından kavrayıp beni yatağa sırt üstü çevirene kadar çektiğinde, sinir uçlarımda bir heyecan dalgası yükseldi.

Dizlerinin üzerine kalktı, elini pantolonuma uzattı ve pantolonumu ve iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı doğru çekti.

Sonra ona karşı tamamen çıplak kaldım.

Bakışları uzun süre orada kaldı.

Parmakları vücudumun her yerine dokundu, sanki bunun son kez olduğunu biliyormuş gibi, sanki beni hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi.

Bakışlarındaki saygı, göğsümde bir şeyleri kırıp geçirdi, beni paramparça ve savunmasız bıraktı.

Gözlerim yaşlarla dolduğunda, onu durdurmam gerektiğini, bu hisleri daha ateşli bir şeye, ısıtmak yerine yakan bir şeye dönüştürmem gerektiğini anladım.

Tekrar yukarı doğru hareket ettim, onu tekrar düz olana kadar ittim, üzerine oturup kontrolü ele aldım.

Elimi aramızdan geçirerek iç çamaşırlarını aşağı çektim ve sertleşmiş penisi serbest kaldı.

Önce yukarı doğru hareket ettim, sonra aşağı doğru bastırdım ve onun bana sürtünmesini hissettim.

Benim kaygan dokunuşum karşısında, dudaklarımdan dökülen muhtaç inilti karşısında Harrison'ın ağzından hafif bir küfür döküldü.

Harrison'ın eli hızla uzandı, komodinin çekmecelerinde arama yaptı ve küçük kare folyoyu bulup geri geldi.

Onun dokunuşuna duyduğum özlemle kendimi yukarı kaldırdım ve bize bir saniye koruma fırsatı verdim.

Vücudundaki her kas gerilmişti, zorlukla bastırdığı ihtiyaçtan titriyordu.

Elleri tekrar kalçalarımın altına gittiğinde, morarmış bir şekilde, iyice içeri saplandı.

"Üzerime bin, Layna," diye emretti, sesi boğuk bir tonda tenime değdi ve kemiklerime kadar işledi.

Yukarı kalktım, pozisyon aldım ve tekrar aşağı indim.

Kalın vücudunun gerginliği karşısında dudaklarımdan bir çığlık kaçtı.

Kontrolünü kaybeden Harrison'ın kalçaları yukarı doğru, bana doğru itildi ve penisi derine yerleşti.

O zamanlar tamamen içgüdüsel oldu.

Harika bir performans sergiledim.

Harrison bana doğru hamle yaptı.

Her geçen an hareketlerimiz daha da zorlaştı, daha da sertleşti.

Arzu giderek arttı, keskinleşti, acı verdi, yine de daha fazlasını kovaladım, daha sert ve daha hızlı sürdüm.

Sonunda gerilim koptu ve bedenim hızlandı.

Her şey kasıldı.

Her şey yayınlandı.

Harrison inledi, vücudu gerilirken kalçaları derinden yukarı doğru hareket etti ve benimle birlikte boşaldı.

Sonrasında öne doğru yığıldım, tüm kemiklerim eridi, tüm kaslarım köreldi.

Nefesimi düzeltmeye çalışırken başımı onun boynuna gömdüm.

Harrison'ın kolları beni sardı; biri kalçalarımın alt kısmına, diğeri kürek kemiklerimin arasına yerleşerek beni kendine doğru çekti.

Yavaş yavaş ama emin adımlarla bedenlerimize sakinlik geri döndü. Kulağımın altında, kalp atışı yavaşladı. Ama kendimi ondan uzaklaştırmayı başaramadım. Denesem bile izin vereceğinden emin değildim.

Ben de yapmadım.

Kendimi kucaklanmasına izin verdim.

Göğsümdeki o sıcak hissin büyümesine ve tüm vücuduma yayılmasına izin verdim.

Bir ara kalçalarım ağrımaya başlayınca, hâlâ ona yakın bir şekilde, yanına doğru kaydım.

Sonunda, hâlâ onun kollarında sarılı halde uykuya daldım.

—

Gece yarısı bir ara uyandım, içim sıcaktı, huzurluydum, yüzüm Harrison'ın omzuna yaslanmış, kolu da gelişigüzel kalçalarımın etrafındaydı.

Sonsuza dek öyle kalmak istedim.

İşte bu yüzden yavaş yavaş, santim santim uzaklaştım ve yataktan inerken Harrison'ı uyandırmamaya özen gösterdim.

Karanlıkta el yordamıyla kıyafetlerimi topladım, sonra giyinmek için oturma odasına gittim.

Çantamı buldum, telefonumun içinde olduğundan emin oldum, sonra dikkatlice koridora geçtim ve kapıyı olabildiğince sessiz bir şekilde kapattım.

Tık sesi kalbimi yerinden oynattı.

Ve ben bunun Harrison'ı uyandırmış olmaktan endişelendiğim için olduğuna inanmayı seçtim, yoksa sahte evliliğimize tamamen son veriyormuş gibi hissettiğim için değil.

Otele dönüş yolculuğu boyunca gözlerim yanıyordu. Uzuvlarım ağırılaşıyordu. Giysilerim çok dar geliyordu. Her şey ters gidiyordu.

Arabadan inerken şoföre "Teşekkürler," dedim ve otele doğru ilerledim.

Asansörde elim çantamın ön cebine kayd, anahtar kartımı arıyordum.

İşte o zaman buldum.

Elmas yüzük.

Onu parmağıma geri takarken acı dolu bir inilti ağzımdan kaçtı.

Biliyorsunuz, güvenli bir yerde saklamak için.

Ta ki mahkemede Harrison'a geri verene kadar.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Eğer içimden bir ses Harrison'ı Doğu Yakası'na dönüş uçuşunda görmeyi bekliyorsa (belki de umuyorsa?), fena halde yanılmışım.

Belki de beni kurtardıktan, bana baktıktan ve benimle yakınlaştıktan sonra gece yarısı gizlice onu terk etmem, onun için bardağı taşıran son damla olmuştu.

Belki de benimle işi bitmişti.

Başından beri istediğim şey bu olduğundan, memleketime döndüğümde ve ailemin sorularıyla (ve erkek kuzenlerimin durumunda alaylarıyla) karşılaştığımda göğsümde oluşan o boşluk hissinin hiçbir nedeni yoktu.

"Pekala," dedi kuzenlerimden bir diğeri olan Kit, önümdeki masaya bir fincan kahve bırakırken. "Dök bakalım."

"Ne anlatayım?" diye sordum, lavanta rengi saçları ve gotik kıyafetleriyle göz kamaştıran Kit'e bakarak.

"Bir haftadır benim kanepemde yatıyorsun."

"Bu yüzden?"

"Yani, Willa'nın küçük malikanesinde kalabilirdin. Ya da eski çocukluk odanda. Ya da, bilmiyorum, motosikletçi kulübünde. Ama buradasın. Benim kanepemde."

"Bunda bu kadar önemli olan ne?"

"Buradan nefret ediyorsun."

"Hayır!"

Bunun üzerine Kit gözlerini devirdi. "Senin vücudunda kırsal yaşama dair zerre kadar iz yok."

"Bu adil değil. Buradaki tüm hayvanları seviyorum."

Yaptım.

Kit ve diğer kuzenim Ariaah, bir zamanlar gerçekten başarılı karavan hayatı influencer'larıydı. Ama yollardan sıkılınca, başka bir alana yönelmeye karar verdiler. Memleketimizin eteklerinde nadir bulunan bir tarım arazisi satın aldılar. Ardından, çiftçi olarak yeni yaşam yollarını çizmek için büyük bir gayret gösterdiler.

Onların videolarını izlemeyi, bu yerin gelişimini görmeyi çok sevdim. İşlenmemiş bir arazi parçasından, şebekeden bağımsız iki ayrı minik eve, geniş bahçelere, meyve bahçelerine ve sayısız hayvan ağılına dönüşmüş bir yer.

Ama haksız da değildi.

Ben şehirli bir kızdım.

Kaosu, maceraları, ertesi günün nasıl olacağını tahmin edememe durumunu sevdim.

Kit ve Ariaah'ın hayallerini gerçekleştirmelerine ne kadar sevinsem de, çiftlik hayatının rutinleri bana pek çekici gelmedi.

"Dün domuzlardan birine bağırıp çağırdın."

"Pantolonumu yemeye çalışıyordu."

"Tavuklara üzüm yedirdikten sonra ellerini onlara silmiştin."

"Böyle bir burnu olduğunu fark etmemiştim," dedim, üzerime yarı uzanmış olan devasa Büyük Pirene köpeğinin başını okşayarak. Beyaz tüyleri hiç şüphesiz her yerime bulaşmıştı. Ama iyi bir arkadaşı.

"Hadi ama Layna. Sana ne oluyor?"

"Bağlantıyı kesmem gerekiyordu," diye itiraf ettim. Kelimenin tam anlamıyla. Çiftlikte çok kötü bir internet bağlantısı vardı. "Bu bir sıfırlama gibi geliyor."

"Bu tesadüfi evlilik olayından sonra..."

Gözlerimi sıkıca kapattım.

"Evet, aynen öyle."

"Rahat ol. Bu konuda seninle dalga geçmeyeceğim. Ama konuşmak istersen..."

"Aslında pek değil. Gracie ile bu konuda defalarca konuştuk. Ama bu sadece durumu daha da kötüleştiriyormuş gibi geldi."

"Pekala. Ben de bu konuda konuşmayabilirim. Bu akşamki buluşmaya gelecek misin?"

Bunu planlamamıştım. Amcalarım ve erkek kuzenlerim durumum hakkında yine çok şey söyleyeceklerdi. Ama evde sessizce oturmak sadece zihnimin dağılmasına neden oluyordu.

Ve her zaman bir şekilde ona geri dönmenin bir yolunu buldu.

Belki de diğer herkesle neler olup bittiği hakkında konuşmak yardımcı olabilir.

Ayrıca, bu durum ne kadar sürerse sürsün, önümüzdeki birkaç hafta, ay, yıl boyunca ailemden uzak kalamazdım.

Avukatımdan en son duyduğuma göre, Harrison'ın avukatları onu oyalayıp duruyor, toplantılardan, seyahatlerden ve her türlü program çakışmasından bahsediyorlarmış. Anlaşılan bu dava mahkemeye gitmeden önce epey zaman geçecekmiş.

Bu yüzden o günü beklerken yoluma devam etmek zorundaydım.

"Sanırım öyle," diye onayladım.

"Bunun bir işkence olacağını düşünmene gerek yok. Her zaman iyi vakit geçiriyoruz. Sonra buraya geri dönebiliriz ve sen benim rahatsız koltuğumda uyuyup her sabah horozlara homurdanabilirsin."

"Bakın, onların her sabah dört kırk beşte uyanmaları benim suçum değil."

"Saat ikisine kadar uyumamanız onların suçu değil."

"Doğru."

"Sürekli seyahat halinde olmaktan mı kaynaklanıyor, yoksa uyku sorunlarınız mı var?"

"Sanırım ikisi de."

"Sana biraz papatya çayı demleyebilirim, o suratını yapma!"

Evet, tam bir surat ifadesi yapıyordum.

"Siyah çaya olan sevgimi biliyorsunuz. Bitki çaylarına olan sevgimi hayal edebiliyor musunuz?"

"Biraz balla daha güzel oluyor."

"Bahse girerim tadı haşlanmış ot gibidir."

"Sen inanılmazsın. Şey, çay istersen demliğin üzerindeki dolapta. Duş alıp bu geceye hazırlanmadan önce bütün hayvanları uzaklaştırmam gerek. Önce sen temizlenebilirsin," dedi, muhtemelen sönük ve yağlı görünen saçlarına anlamlı bir bakış atarak.

"Giyecek bir şey ödünç alabilir miyim?" diye sordum. Kuzenlerim arasında, beden olarak Kit'e en yakın olan kişiydi, tarzlarımız tam olarak örtüşmese de, ikimizin de siyah rengi sevmesi dışında.

"Kesinlikle. Sadece dantelli hırkamı almayın. Bu akşam onu giyeceğim."

"Bir 'toz bezi'nin ne olduğunu tam olarak bilmediğim için, onu ödünç alma ihtimalim çok düşük," dedim, o da giderken komik derecede geniş kenarlı güneş şapkasını alarak kapıya doğru ilerlerken.

"Pekala dostum," dedim, köpeğin kocaman kafasını okşayarak. "Beni yukarı çıkarman gerek. Annen iğrenç olduğumu ve duş almam gerektiğini düşünüyor." Köpek argümanımdan etkilenmemiş gibiydi. "İğrenç olmam umurunda değil, değil mi?" diye sordum, kulaklarını iyice ovuşturarak. "Gerçi sen popoları eğlence olsun diye kokluyorsun, o yüzden koku konusunda iyi bir yargıç olup olmadığını bilmiyorum."

Eğilip başımı onun kabarık beyaz tüylerine yasladım.

"Belki de bir köpeğe ihtiyacım var," dedim ve sözlerime karşılık olarak kuyruğunu yere vurdu.

"Yani, sanırım çok fazla seyahat ediyorum. Ama senin gibi arkadaş canlısı bir çocuk bulursam, ben şehir dışındayken çiftlikte takılabilir. Ya da belki de beni bu kadar çok yer değiştirmekten kurtarır."

Eve döndüğümde beri bir tür varoluşsal kriz yaşıyordum diyebilirim.

Çünkü birdenbire, seyahat etmeyi düşündüğümde, iyi bir oyun bulmayı düşündüğümde, hiçbir şey hissetmedim. Heyecan yoktu. Coşku yoktu. Motivasyon yoktu. Sadece... hiçbir şey.

Ama farklı bir şey yapmayı, mesela sonunda kendime bir yuva edinmeyi hayal etmeye çalıştığımda—ki bu yeni ve heyecan verici olmalıydı—yine de hiçbir şey olmadı.

Belki de depresyona giriyorum diye endişelenmeye başlamıştım. Hayatımda kişisel olarak hiç deneyimlemediğim bir şeydi, ama birkaç yıl önce kuzenlerimden biri bana kendi deneyimini anlattığında, bunun ona keyif veren şeylere olan ilgisini kaybetmekle başladığını söylemişti. Ve yavaş yavaş, artık hiçbir şey yapmak istemez hale gelmişti, hatta yataktan bile kalkmak istemiyordu.

Onun, bu zorluğun üstesinden gelme yolunun egzersiz yapmak, ona keyif veren şeylere yönelmek, sevdikleriyle daha fazla zaman geçirmek ve kısa bir süre için de ilaç kullanmakla döşendiğini söylediğini belirsiz bir şekilde hatırlıyorum.

Önceki yöntemleri uygularsam, sonraki yöntemlere ihtiyaç duymayacağımı düşündüm. Gerekirse hiç tereddüt etmeden, ama önce diğer tüm yöntemleri denemek istedim.

Yani, önce duş alıp kendimi güzelleştirmeyi planlıyordum. Sonra da ailemi ziyaret edecektim.

Belki de sabahları yeni bir egzersiz rutinine başlardım. Gerçekten yorucu bir şey. Mesela koşmak gibi. Koşmaya başlayacaktım.

Bütün bunları birkaç hafta deneyebilirim, işe yarayıp yaramadıklarına bakabilirim. Eğer işe yaramazlarsa, randevu almayı düşünebilirim.

"Pekala dostum, banyo zamanı," dedim.

İşte sihirli cümle buydu.

Kucağımdan fırladı ve dışarı çıkmak için mızımızlandı.

Sonraki bir saati Kit'in ev yapımı sabun ve losyonlarıyla kendimi ovmağa geçirdim, ardından siyah mini eteğini ve güzel, dantelli siyah askılı bluzunu aldım.

Üzerimi temizlemek iyi geldi ama Kit ve Arian ile birlikte kasabaya doğru giderken içimde pek bir coşku yoktu.

Redemption, anne babamızın üyesi olduğu bisiklet kulübünün birkaç yıl önce orayı satın almasından beri bizim için yerel bir buluşma yeri olmuştu.

Her yer koyu renk ahşaptandı, tanıdık ve sıcak bir havası vardı ve biz oraya vardığımızda ailemizin tüm üyeleriyle dolup taşmıştı.

Annem beni görünce, "İşte orada," dedi; gözlerindeki tuhaf ifadeye güvenmedim.

"Bu nedir?" diye sordum, gözlerimi ona dikerek.

Evlilik durumumla ilgili yapılacak tüm alaylara hazırlanıyordum.

Onun kolunu bana dolayacağını beklemiyordum, bu yüzden beni çevirdiğinde kaçamadım.

"Babanız ve ben, eşinizi yeni tanımaya başlamıştık."

Sonra babam kenara çekildi.

Ve işte oradaydı.

Harrison.

Akıllıca bir karar vererek takım elbise ceketini ve kravatını giymemişti, ama yine de siyah pantolonu ve düğmeli gömleğiyle kot pantolon ve deri motosiklet yeleklerinden oluşan bir kalabalığın içinde son derece yersiz görünüyordu.

Ve elbette, o lanet olası kolları tekrar sıvamak zorunda kaldı.

"Burada ne işin var?" diye sordum annemden uzaklaşmaya çalışarak, ama o bundan çok keyif alıyordu ve tutuşunu daha da sıkılaştırdı.

"Davet edildim."

"Davet edildin." Annemle babama baktım ama yüzlerinde hiçbir suçluluk belirtisi göremedim. "Kim tarafından?"

Harrison omuz silkti ve bana, 'Onları ihbar ederek onaylarını kazanma şansımı mahvetmeyeceğim' der gibi baktı.

"Willa mı?" diye sordum, çünkü ikisinin daha önce iş ilişkisi olduğunu biliyordum. Arkamdan bir şeyler yapmış olması beni mahvedecek olsa bile.

"Hayır," dedi Harrison, bakışlarını odanın karşısındaki Willa'nın diğer kız kuzenleriyle birlikte durduğu yere kaydırarak.

Hiçbiri bize dikkat ediyormuş gibi görünmüyordu. Sanki onun burada olduğunu bile bilmiyorlardı.

"Adamlardan biriydi, değil mi?" diye sordum, kalabalıkta çok fazla gülümseme görünce. "Tabii ki oydu," diye mırıldandım kendi kendime. "Kim olursa olsun, bulacağım. Sonra da kışını tekmeleyeceğim," diye bara seslendim. "Neden geldin?"

Harrison, "Davet edildiğim halde gitmemek kabalık olurdu," dedi.

Sadece bana mı öyle geldi, yoksa sesinde bir nebze de olsa umut var mıydı? Sanki onu gördüğüme sevinebileceğimi düşünüyordu?

Ona, aniden onun tarafına geçme isteği duyduğumu itiraf edecek değildim.

Annem, benim rahatsızlığımdan keyif alarak, "İyi huylu bir çocuk," dedi. "Bize onun hakkında söylemediğin birçok şeyden biri bu."

"Çünkü o aslında benim kocam değil!"

"Sanırım bunun aksini söyleyen evraklar var, tatlım," dedi babam. Ağzımdan hırıltıya benzer bir ses çıkınca bana alaycı bir gülümseme attı.

"Uzun sürmeyecek. Avukatıma engel olan biri çıksa keşke."

Annem, "Harrison aslında bize önümüzdeki birkaç haftanın yoğun programından bahsediyordu," dedi. "Bu hafta sonu bir yardım galası da var."

"Evet. Eminim ki benimle mahkemeye gelmek için tek bir saati bile yok. Ya da, biliyorsunuz, ofisinde zaten bulunan evraklara adını karalamak için on saniyesi bile yok."

Annem bunun üzerine beni bıraktı. "Babanla birlikte sana birer içki almaya gidelim mi?"

"Artık içki içmiyorum."

"Neden olmasın?" diye sordu babam, alaycı bir gülümsemeyle. "Zaten yeniden evlenemezsin ki."

İkisi uzaklaşırken birlikte güldüler.

"Anne babanı seviyorum."

"Normalde, onların çok sevimli olduklarına katılırdım. Ama bu gece bunu destekleyecek kanıt bulmakta zorlanıyorum."

"Çocukken buz dansçısı olmak istediğini bana söylemedin."

Barda karşımda oturan anne ve babama ters ters baktım, ama onlar benim tepkilerimden fazlasıyla keyif alıyorlardı.

"O zamanlar on yaşındaydım."

"Neden yapmadın?"

"Buz dansçısı mı olacaksın? Çünkü buzun üzerine ilk çıktığımda bacağımı iki yerden kırdım ve beyin sarsıntısı geçirdim." Harrison, buna gülmemek için büyük çaba sarf ediyordu. "Sorun değil. Buna gülebilirsin."

"Yani, kırık bacağın yüzünden yatağa bağlı kaldığın sırada mı şair olmaya karar verdin? Ne yapıyorsun şimdi?" diye sordu telefonumu ararken.

"Toprak sıcaklığının ne olduğunu görmek."

"Neden?"

"Çünkü anne babamı öldüreceğim. Ve bunun için hapse girmek istemiyorum, bu yüzden mezar kazmanın ne kadar zor olacağını bilmem gerekiyor."

"Benimle sadece bir şiir paylaştılar."

Aman Tanrım.

"Pekala, iki tane."

"Bana kendinle ilgili utanç verici bir şey söylemek için beş saniyen var."

"Yoksa ben de senin anne babanın yanındaki üçüncü mezarda mıyım?"

"Üç mü? Bir katliam için kim üç ayrı mezar kazar? Tek bir toplu mezar."

"On altı yaşına gelene kadar oral seksin aslında... üflemeği içermediğini öğrenmemiştim."

O anda ağzımdan kaçan kahkahayı durdurmanın imkanı yoktu.

"On altı mı? Hadi canım."

"Hey, hepimizin seks oynacağı dükkkanı sahibi teyzesi yok."

"Sana bunu söylemişim, değil mi?"

"Clitonia hakkında bir hikaye vardı..."

O homurtulardan bir diğeri daha geldi. "Clitonia ve Lil' Dicky," diye onayladım, o anıyı hatırlayınca başımı sallayarak. "O ders hem utanç vericiydi hem de son derece bilgilendiriciydi."

"Hâlâ ders veriyorlar mı?"

"Derslere ihtiyacınız yok."

Lanet etmek.

Bunu söylememeliydim.

Gözleri kızardı.

Ve o gülümseme biraz şeytani bir hal aldı.

"Peki, hangileriydiler?" diye sordum.

"Hangi ne?"

"Şiirler." Çünkü o zamanlar hoşlandığım bir çocuk hakkında son derece utanç verici şiirler yazmıştım.

"Biri haiku idi. Diğer kuşlar hakkındaydı."

Şiir çalışmalarımı ciddiye almıştım. Ne yazık ki, yaratıcılık konusunda en ufak bir yeteneğim yoktu.

"Peki, poker oynamaya karar vermenizin sebebi neydi?"

"Babam bana çalmayı öğretti. Ve ben de öğrendikten iki gün içinde onu yendim. O günden beri peşinden koştuğum bir heyecan bu."

"Yani mesele para değil mi?"

"Yani, elbette, para artık bunun bir parçası, çünkü geçimimi böyle sağlıyorum. Ama para sadece eğlenceli bir yan etkiydi, tüm sebebi değildi. Her zaman kazanmanın heyecanıydı. Ve belki biraz da seyahatle ilgiliydi. Her zaman iyileşmez bir seyahat tutkum oldu."

"Kendine ait bir yer edinmemenin sebebi bu."

"Evet, aşağı yukarı öyle."

Neden onunla konuşuyordum?

Onun varlığından keyif mi alıyorsunuz?

Ona gitmesini, şehre geri dönmesini, şu lanet olası evrakları imzalamasını söylemeliydim.

Kit, Willa'yla birlikte yan yana yürürken, "Küçük bir kuş bana bunun senin kocan olduğunu söyledi!" dedi.

Willa yüzünü buruşturarak, "Kendimi savunmak için söylüyorum, onun bildiğini sanıyordum," dedi.

"Seni tekrar görmek güzel, Willa," dedi Harrison, tüm cazibesıyla.

"Sen de. Kuzenimin özgürlüğünü rehin almış olsan bile."

Hainlerle dolu bu odada bir müttefike sahip olmak güzeldi.

"Yine de, onu Los Angeles'ta kurtardığınız için hepimizin size minnettar olduğunu düşünüyorum."

"Beni kurtarmadı!" diye cıyıkladım.

Harrison, "Layna'nın durumu kendi başına halledebileceğinden eminim," diye onayladı. "Ama ben kenarda durup hiçbir şey yapamazdım."

"Az önce 'ah' mı dedin?" diye homurdandım Willa'ya.

"Çok hoştu," dedi ve özür dilercesine omuz silkti.

"Ondan hoşlanmamanız gerekiyor."

"Bak, Harrison Valentine gibi çekici biriyle evlenmen bizim suçumuz değil," dedi.

Yanılmıyordu.

Belki de boşanmayı reddettiği gerekçesiyle ondan hoşlanmamaya kararlıydım. Ama onu bir insan olarak gerçekten nefret etmem için tek bir neden bile bulamamıştım. Ve gerçekten de arıyordum.

Sonraki bir saati orada ayakta durup kuzenlerimin, teyzelerimin ve amcalarımın her birinin Harrison'a yarı aşık olmasını dinleyerek geçirdim.

"Dikkatli ol," dedi elini uzatıp kaşlarımın arasını ovarken, "bana bu kadar sert bakarsan kırışıklıkların oluşacak."

"Bu bir sorun mu? Cilt bakımımı bırakabilirim. Kendimi çok çirkin hale getirebilirim."

"Hayır," dedi Harrison hafifçe gülerek. "Gerçekten yapamazsın."

"Bunu sadece benim çirkinliğimi görmediğin için söylüyorsun."

"Sevgilim, seni tereyağıyla kaplı bir elbiseyle, rimelin akmış halde, akşamdan kalma ve yeni kusmuşken gördüm. İnan bana, çirkin olamazsın."

Kalbim o kadar hızlı çarpmaya başlamışken, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar verdik.

Lanet olsun, ailemin geri kalanı gibi onun cazibesine kapılmayacaktım.

Las Vegas'ta kendilerinden boşanmak istemeyen bir adamla evli olarak uyananlar onlar değildi. Onlar bunu anlamazlardı.

"Neden onu sevmekten vazgeçmiyorlar?" diye homurdandım, içki almak için bara giderken.

"Sana öyle bakan birinden nefret etmek zor evlat," dedi annem.

"Bana hiç de öyle bakmıyor."

"Hayır mı?" diye sordu, çenesini arkamda sallayarak.

Omzumu çevirip baktığımda, Harrison'ın amcalarımdan biriyle konuşurken bana doğru baktığını gördüm.

"Anne, bu konuda Harrison'ın tarafında olma, tamam mı?"

"Ben her zaman senin tarafındayım. Ne yapmaya karar verirsen ver, seni destekliyorum. Sadece belki de kendi takımında olmadığını merak ediyorum, hepsi bu."

İlişkiler söz konusu olduğunda mantıklı sesler söz konusu olduğunda, annemin bu iş için belki de en uygun kişi olduğunu düşünüyordum.

Teyzelerimin birçoğu gibi umutsuz bir romantik değildi. Babama delicesine aşıktı, ama ona gerçekten aşık olmayı amaçlamadığını itiraf ediyordu.

Annem ayakları yere basan, alaycı ve kolay kolay etkilenmeyen bir kadındı.

"Zorla evlendirilmek istemiyorum."

"Pekala," diye onayladı. "Sadece şunu söylüyorum... yıllar içinde Vegas'a kaç kere gittin? Eminim erkeklerle tanıştın ve onların arkadaşlığından keyif aldın. Ve eminim içki de içtin. Ama daha önce hiç evli olarak uyanmadın."

Yanılmıyordu.

"Harrison'la neden evlendiğinizi öğrenmeye çalışmanın faydalı olup olmayacağını merak ediyorum."

"Tekila, işte bu yüzden."

"Pekala. Olur. Ne derseniz," dedi, koluma hafifçe vurdu, bana bir içecek uzattı ve sonra babamın yanına geri döndü.

İçecek ne?

Lanet olası bir margarita.

"Ah, şakalarımız var," diye homurdandım.

Onu geri itmek için uzandım ve o geceden bir anı daha zihnimde belirdi.

Barda Harrison'ın kucağında oturuyorum, elimde bir margarita.

Ama oluştuğu anda yok oldu.

Ama o kısacık an için, neredeyse ezici bir sevinç anı yaşandı.

Başımı hızla Harrison'a çevirdim.

Yüzümdeki ifadeyi görünce, o sırada devam eden konuşmasından izin isteyerek yanıma geldi.

"İyi misin?" diye sordu yanıma gelerek. "Solgun görünüyorsun."

İçimden bir iç çekiş çıktı.

"Tekila," dedim, ona doğru el sallayarak.

"Sanırım çilekli margarita tadını hep seninle ilişkilendireceğim," dedi bardağı iterek. "Gitmemi istiyorsun, değil mi?"

"Halkımın sana aşık olmasına engel olmanı istiyorum."

"Eğer bu seni rahatlatacaksa, Willa bana karşı gerçekten soğuk davranmaya çalışıyor."

"Gruptaki müttefiklerden biri."

"Amcalarınızdan ikisi bana ters ters baktı."

"Evet, ta ki seninle konuşmaya başlayana kadar."

Sorun da buydu, değil mi?

Oraya uymaması gerekiyordu. Ailemle, halkımla birlikte olmaması gerekiyordu.

Birbirinden neredeyse komik derecede farklı dünyalardan geldik.

Ben, kanunsuz motosiklet ilerin kızı, yeğeni ve kuzeniyim. O ise, beyaz yakalı, miras zengini bir çocuktan hedge fon yöneticisine dönüşmüş biri... ya da her neyse i te.

Onlarla kaynaşabilmesi, kolayca sohbet edebilmesi, onları kazanabilmesi mümkün olmamalıydı.

Doğru, belki ailemdeki herkes en iyi davranışlarını sergiliyordu. Ama en iyi hallerinde bile, kaba saba tiplerdi. Yardım galalarına katılan veya özel şoför tutan tiplerden değillerdi.

Ama bir şekilde onları kendi tarafına çekmeyi başarmıştı.

Onun buraya uymadığını neden anlayamadılar?

Belki de daha önemlisi, Harrison neden buraya ait olmadığını, birlikte olmamızın uygun olmadığını anlamadı?

Kuyu.

Sanırım ona göstermekten başka çarem yoktu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Kuaföre verilen talimatlar hiç de kolay değildi.

"Hem aşırı seksi, hem de şık bir yardım galasının kapısından geri çevrilmeme neden olmayacak bir elbiseye ihtiyacım var."

Ve bakın, kadın sözünü tuttu.

Oteldeki aynanın karşısında durdum ve elimi elbisenin ön kısmından aşağı doğru düzelttim.

Resmi bir davette göğüslerini neredeyse tamamen açıkta bırakmış ünlülerden birine benziyordum.

Elbise siyah, yere kadar uzanan ve uzun kolluydu. Ama şıklık burada sona eriyordu.

Yaka kısmı oldukça derindi. Eğer göğüs bölgem biraz büyük olsaydı, bu neredeyse edep kurallarını ihlal ederdi. Ama o konuda ortalama bir vücut yapısına sahip olduğum için, sadece biraz abartılı durmuş gibi geldi.

Yaka kısmının üstünde yırtmaçlar vardı. Sadece bir tane değil. Birden fazla. Her bacağımda birer yırtmaç. Bu yüzden hareketsiz dururken, orada olduklarını bile fark etmiyordunuz. Ama hareket etmeye başlar başlamaz, her iki uyluğum da neredeyse tamamen açıkta kalıyordu.

Çok fazlaydı.

Normalde skandal kıyafetler içinde rahatsız hissetmeyen biri olsam da, sırf Harrison'ı utandırmak bahanesiyle o kıyafetle bir yardım balosuna sızma düşüncesi bile midemi bulandırdı.

Derin bir nefes alarak nişan yüzüğümü tekrar parmağıma taktım, küçük çantamı kaptım ve aşağı kata indim.

Harrison ve John'un şehirde olduğumu bilmemeleri için çok dikkatli davrandım. Gelişimin sürpriz olmasını istedim.

Hoş olmayan türden.

Kapıda Harrison'ın adını anmanın içeri girmemi sağlayacağını umdum sadece.

Taksiye binip köşe başında indim, böylece kimse inerken görmedi. Sonra da eski zenginliğin bir kalıntısı gibi duran binanın merdivenlerinden yukarı çıktım; soluk renkli taşlar, yükselen kemerler ve başka bir yüzyıldan kalma gibi hissettiren yaldızlı detaylar.

"Hanımefendi?" diye sordu elinde not defteri olan siyah takım elbiseli adam, kapılara vardığımda. Bir yandan merdivenlerde kaymamaya çalışıyormuş gibi yaparken, diğer yandan da yırtıklarını dikkatlice kapatıyordum.

"Valentine. Layna Valentine. Sanırım kocam çoktan burada."

Elindeki not defterine bile bakmadı. Sadece yüzüme, sonra yüzük taktığım elime baktı ve kapıya doğru el salladı.

İçeride, tavan yüksekçe uzanıyordu, boyanmış ve süslenmişti, devasa avizelerden yansıyan altın sarısı ışığı yakalıyordu. Topuklarımın altında mermer zemin parıltıyor, adımlarım geniş mekânda yankılanıyordu.

Müziğin uğultusu ve seslerin fısıltısı beni mekanın daha derinlerine doğru çekti.

Ana etkinlik alanı genişçe açıldı ve tavana doğru yükselen sütunlar ve kemerli pencereler ortaya çıktı.

Her yer sıcak bir ışıkla yıkanmış gibiydi ve bu ışık, mimariye işlenmiş tüm yaldızlardan yansıyor.

Yuvarlak masalar, ince keten örtülerle, alçak çiçek aranjmanlarıyla ve mum ışığıyla süslenmişti.

Mekânın bir ucunda, konuşmalar veya gösteriler için zarif bir şekilde örtülmüş, yükseltilmiş bir sahne yer alıyordu.

Mekanın tamamı özenle tasarlanmış ve törensel bir havaya sahipti; içerideki herkese paranın, cömertliğin ve gösterişin bir arada eğlendiğini hatırlatmak için tasarlanmış bir yerdi.

Beklendiği gibi, erkekler ve kadınlar en şık kıyafetleriyle oradaydı. Tek bir mekânda sergilenen zenginlik miktarı, kendi görünüşümden şüphe duymama yetecek kadar fazlaydı.

Ama hayır.

Mesele buydu.

Ne kadar yersiz olduğumu vurgulamak için. Bu dünyaya, bu insanlara uyum sağlayamadığımı açıkça belirtmek için.

Bu yüzden rahatsızlığımı bastırdım, bu insanları bundan sonra bir daha asla görmeyeceğimi kendime hatırlattım ve odaya girdim.

Onu fark etmem uzun sürmedi. Sanki içimdeki bir parça ona duyarlıydı, nereye döneceğimi tam olarak biliyordu.

Baştan aşağı siyah giyinmişti, gömleği ve kravatı da siyahtı; konuştuğu bir grup adama gülümserken şeytani derecede yakışıklı görünüyordu.

Masaların arkasına saklandım, yanındaki adamların beni tüm rezil halimle görmelerine izin verdikten sonra onun arkasından yaklaşmak istiyordum.

Beklendiği gibi, bakışları tüm teni gördü ve hemen bana kilitlendi; Harrison'ın yanına gidip elimi sırtına doğru kaydırırken beni takip ettiler.

"Ben—" diyordu ama yanındaki baskım yüzünden kelimeler boğazından döküldü.

Şöyle bir baktı, ilk başta sadece yüzümü gördü.

Yüzündeki şaşkınlık ve içten gelen mutluluk ifadesini görünce içimde küçük bir pişmanlık hissi uyandı.

"Layna." Adımı fısıldadı. Sesin tenime dokunuşu ürperti verdi.

Bakışları aşağıya doğru kayıp, tüm kıyafetimi incelerken, yüzündeki neşenin kaybolmasını bekledim.

Ama kaydığını görmedim.

"Çok iyi bir yalancı," diye kendi kendime hatırlattım. "Hiçbir ipucu vermiyor."

Adamlardan biri, iri yapılı, küçük gözlü ve sinsi gülüşlü olanı, "Valentine," dedi. "Buradaki arkadaşın kim?"

'Arkadaş' kelimesini söyleme şekli, sanki beni bir seks işçisi, hatta parti yapmaya meyilli, hem de hepsiyle birden birlikte olan biri olarak hayal ettiğini düşündürdü.

Harrison'ın kolu kalçamın etrafına dolandı ve beni yanına çekti. Bunun arkadaşının ses tonuna ve önerisine bir yanıt olduğunu düşünmemeye çalıştım. Sanki aynı anda hem koruyucu hem de sahiplenici davranıyordu.

"Charles, Dan, Mitch, bu da eşim Layna."

Yemin ederim, Charles'ın bu bilgiyi duyunca nasıl çöktüğünü görebiliyordunuz. Sanki gerçekten benimle yatmam için yeterince yüksek bir meblağ olduğunu düşünüyordu. Belki de onun dünyasında öyleydi.

"Karıınız mı?" diye sordu Harrison'ın yaşlarında, son derece zayıf bir adam olan Dan. "Bu yeni bir haber."

"Bekarlığa veda partisine davet edilmedim, sen edildin mi?" diye sordu Mitch, sevimli, tombul yanaklarıyla orta yaşlı bir adam. Her şeyiyle neşeli ve eğlenceli bir izlenim bırakıyordu.

"Doğru. Sanki karın gitmene izin verecekmiş gibi," diye takıldı Charles.

"Gidebilirim. Yeter ki striptizciler olmasın," dedi Mitch. "Kendimden başka çıplak kadınlara ihtiyacım yok."

Charles'ın yaptığı yüz ifadesini Mitch görmedi ama bu ifade beni hemen Charles'ın karısı için üzüntüye boğdu.

"Bu duyguyu biliyorum," dedi Harrison, beni biraz daha kendine çekerek. Bu da elbisenin göğüslerimi açıkta bırakmasını engelleyen bandın sağlamlığı konusunda endişelenmeme neden oldu. Belki de göğüs ucumun görünmesi buradaki tüm amacımı gerçekleştirmeme yardımcı olurdu.

"Belki de tüm eşlerimiz seninki gibi olsaydı..." dedi Charles.

"Bunu nasıl duymadım?" diye sordu Mitch. Bana kalırsa Mitch ve Harrison uzun zamandır tanışıyorlardı. Belki de okul veya üniversite yıllarından beri. Zengin çocuklar, daha da zengin yetişkinler olmuşlardı.

"Şey, çok yeni değil mi tatlım?" diye sordum, aşırı tatlı bir tonda.

Harrison'ın dudakları seğirdi. Sanki bir şeyler çevirdiğimi biliyormuş gibiydi. Ama beni bu konuda uyarmadı.

"Haklı. Daha birkaç hafta oldu. Ve biz de... çok meşguldük."

"Bahse girerim öyledir," diye kıkırdadı Charles. Yüzünü buruşturmamak için gerçekten çaba sarf etmesi gerekti.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Valentine," dedi Mitch, bana tatlı, babacan bir gülümsemeyle. "Umarım müsait olduğunuzda sizi akşam yemeği için evime davet edebilirim. Marg harika bir aşçı."

Bunun üzerine Charles, diğerlerinin görmezden geliyormuş gibi yaptığı bir şeyler mırıldandı. Mitch'in karısı hakkında, özellikle de kilosuna hakkında. Kuyu.

Ben dilini ısırıklardan değildim.

Bu da dünyaya uyum sağlayamadığımın bir başka göstergesiydi.

"Özür dilerim, neydi o?" diye sordum, gözlerim Charles'ın gözlerine dikilmişken bile ses tonumu yumuşatarak.

"Hiçbir şey," dedi ve yüzü anında kızardı.

"Marg hakkında bir şeyler söylemiş olabileceğini düşündüm," dedim. Karşımda Dan yakasını çekiştiriyordu. Mitch'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama gözlerimi Charles'tan ayırmadan gözlerindeki ifadeyi seçemiyordum.

"Sanırım beni yanlış anladın," dedi Charles. Sa çizgisinden itibaren terlemeye başlamıştı bile.

"Biliyor musun, gerçekten yaptığımı sanmıyorum," dedim, ses tonum bir anda tatlılıktan ekşiliğe dönüştü. "Bu oldukça... ironik bir şey," dedim, bakışlarımı vücudunda aşağı doğru kaydırarak.

Normalde vücut şekliyle ilgili aşağılayıcı yorumlardan nefret ederdim. Ama bu, camdan eve taş atmak gibi bir durumdu. Ve onun benim yanımda bir kadına hakaret etmesine izin vermeyecektim.

Harrison'ın parmakları kalçamı daha sıkı kavradı. Bunun istemsiz mi yoksa davranışlarım hakkında sessiz bir uyarı mı olduğundan emin değildim.

"Mitch, bir davetiye almayı çok isterim," dedim, ona bakarken yeniden tatlı bir ses tonuyla.

Harrison, "Marg, hayatımda yediğim en iyi çikolatalı keki yapıyor," dedi.

"ikolatayı çok seviyorum," dedim ve Charles'tan yüzümü çevirip tamamen Mitch'e odaklandım.

Kabalık olduğunu biliyordum.

Umurumda değildi.

Sonraki on dakika boyunca Mitch'le eşıyle nasıl tanıştığı, çocuklarının neler yaptığı ve bu yaz tatilde nereye gidecekleri hakkında konuştum.

Charles, sert bir ses tonuyla, "Valentine," diye araya girdi. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, söylemek istediği şeyin benimle ilgili olduğunu biliyordum.

Mitch, "Güzel eşinize bir içki ısmarlayayım mı?" diye teklif etti.

"Bunu çok isterim," dedi Harrison, beni bırakmadan önce yanağıma hızlı bir öpücük kondurarak.

Mitch bana kolunu uzattı. Ben de kabul edip kolunu tuttum ve kendimi götürülmesine izin verdim.

"Bunu ne kadar takdir ettiğimi bilemezsiniz, ama bunu yapmamanız gerekirdi."

"Zorbalardan nefret ederim," diye itiraf ettim. "Ama neden nefret etmeyeyim ki?"

"Charles ve Harrison yaklaşık bir yıldır bir anlaşmaya varmaya çalışıyorlar. Bu... zorlu bir süreç oldu."

Ve ben de Charles'a hakaret ettim.

İçimde bir anlık pişmanlık hissettim, ancak kendime bunun amacının buraya ait olmadığımı kanıtlamak olduğunu hatırlattım. Ve evet, anlaşma gerçekleşme bile Harrison'ın yine de inanılmaz derecede zengin olacağını da biliyordum.

"Aralarında ne tür bir anlaşma olduğu umurumda değil; karınız hakkında hiçbir şey söylememeliydi."

"Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama bu alışılmadık bir durum değil," dedi Mitch bara doğru yaklaşırken. "Fark etmediysen, burada kadınlar için çok belirli güzellik standartları var."

Yanılmıyordu. Etkinlikteki kadınların çoğu sadece zayıf değil, neredeyse endişe verici derecede zayıftı.

"Ama ben? Ben sevgilimi tüm kıvrımlarıyla seviyorum. O kıvrımları bebeklerimiz yarattı. Onlar özel."

"Evet," diye onayladım, ona içten bir gülümsemeyle, "öyleler. Sanırım sen de çok özel birisin," diye ekledim, ondan bir kadeh şampanya alırken. İstemedenden de olsa, omzumu çevirip Harrison ve Charles'a baktım. İkisinin de beden dili gergindi.

Charles işaret parmağını uzatmış, Harrison'a birkaç kez saplıyor ve sesini yükseltiyormuş gibi görünüyordu.

Harrison durumu iyi idare etti, vücudu gevşekti, yemeğe atlamadı.

Ama sonra Charles'ın bana doğru döndüğünü gördüm. Ve onu izlediğim için, dudaklarında kelimelerin nasıl şekillendiğini de gördüm.

O sürtük.

Evet, Harrison bundan sonra sakinliğini koruyamadı.

İleriye doğru tehditkar bir adım attı, yaşlı adamın üzerinde yükseldi, çenesi o kadar sıkıydı ki odanın öbür ucundan bile kaslarının seğirdiğini görebiliyordum.

"İşte orada!" dedi Mitch, dikkatimi Harrison'dan uzaklaştırarak.

Sonra da Marg vardı, tüm o neşeli, tatlı, anaç cazibesıyla.

Peki ya Marg?

Marg herkesi tanıyordu.

Ve ben de herkesi tanımam gerektiğini düşündüm. Ya da en azından herkes hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmem gerektiğini.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Ve şampanya.

Ve isimler.

Ama Marg'ın coşkusundan keyif almamak zordu. Ve tabii ki, mekanın atmosferinden de. Her ne kadar tüm süre boyunca kendimi bir yabancı gibi hissetsem de.

"Ah, kendini yabancı gibi hissettiğini mi sanıyorsun?" dedi Marg, bunu ona itiraf ettiğimde. Koluma hafifçe vurdu. "Karbonhidratlardan hoşlanan biri olmayı dene bakalım."

"Karbonhidratları çok seviyorum," dedim ona.

"Ah, yakışıklı delikanlınız buraya doğru hızla, aceleyle geliyor," dedi Marg.

Gerildim ama ikimiz de Harrison'a dönerken yüzüme masum bir ifade takınmaya çalıştım.

"Marg, seni tekrar görmek ne güzel," dedi kadına sıcak bir gülümsemeye. Yüzündeki öfkenin tüm izleri kaybolmuştu.

"Sen de öyle, Harrison. Bu güzel hanımla daha yeni tanışıyordum. Ama sanırım kocam o pastırma sarılı deniz tarağı çeşitlerinden daha fazla yemeye çalışıyor. Ve kolesterolünün sorun olduğunu biliyor!"

Bunun üzerine aceleyle uzaklaştı ve beni Harrison'la yalnız başıma yüzleşmek konusunda şaşırtıcı derecede endişeli bıraktı.

Şampanyamı yudumlarken umursamaz bir tavır takınmaya kendimi zorladım.

O hiçbir şey söylemeyince, benim söylemem gerektiğine karar verdim.

"Özür dilemeyeceğim."

"Bunu beklemiyordum."

"O tam bir pislik."

"Öyle," diye onayladı Harrison.

"Ve bence hiçbirinizin bir şey söylememesi çok kötü."

"Haklısın. Öyleydi."

"Onunla bir iş anlaşmanız olması umurumda değil. Yanlış yanlıştır."

"Katılmıyorum diyemem."

"Marg çok hoş bir insan."

"O."

"Neden bu kadar nazıksın?" diye çıkıştım, gözlerimi ona dikerek.

"Sana kızmam mı gerekiyor?"

"İş ortağınıza hakaret ettim."

"Bunu hak etmişti."

"Bana 'sürtük' dedi," dedim yüzüne bakarak.

"Öyle yaptı. Ve artık onunla bu iş girişimine devam etmeyeceğim."

"Çünkü beni cadı sanıyor?"

"Çünkü sana öyle seslenebileceğini düşündü."

Tanrım, neden her konuda iyi bir adam olmaya devam etti de benim evliliğimin iptal belgelerini imzalamadı?

"Sinirlenmen normal."

"Benim."

"Bana doğru."

"Bu olmayacak."

"Elbette öyle. İnsanları sinirlendirmekte gerçekten çok iyiyim."

"İyi bir insan olarak mı?" diye sordu, ağzımdan hırlamaya tehlikeli derecede yakın bir ses çıktı. "Yemek yemeyi mi unuttun?" diye sordu.

"Evet, ama aç olduğum için sinirlenmiyorum."

"Bahse girerim ki bu hiç yardımcı olmuyor."

"Beni tanı mıyorsun," dedim, gözlerimi kısarak ona baktım.

"Seni yeterince tanıyorum, yemek yemediğinde huysuzlaştığını biliyorum."

Bunu görmezden gelmeyi tercih ettim.

"Utan mıyor musun?"

"Sesini çıkarmadığı için mi? Evet."

"Benim hakkımda," diye açıkladım. Kaşlarını çatıldığını görünce iç çektim ve vücudumu işaret ettim. "Kıyafetim hakkında."

Bakışları tembelce vücudumu taradı. Yemin ederim baktığı her santimetre derim ısınıyordu.

"Senin görünüşün beni neden utandıracak ki?"

"Bu, gereğinden fazla seksi," diye ısrar ettim.

"Çok seksi," diye onayladı, kolunu kaldırıp kalçamın etrafına dolayarak beni kendine daha da yaklaştırdı.

"Göğüslerim neredeyse tamamen açıkta."

"Benim zevkime yetmedi," dedi, gözleri göğsüme doğru kayarken.

"Bu yırtıklar tamamen edepsiz," dedim ona.

"Bacaklarınıza bayılıyorum."

Tanrım, beni kendine daha fazla çekmeyi bırakmalıydı. Onun yanında zihnim ve bedenim sürekli çatıştıyordu. Ve nabzım çoktan hızlanmış, tenim ısınıyordu.

"Pekala. Ama tüm iş ortaklarınızın bunları görmesini istemezsiniz, değil mi?"

"Neden?"

"Çünkü yanlış bir şey düşünebilirler."

"Ne gibi? Güzel bacakların var ve onları görmek hoşuma gidiyor mu?"

"Buraya uyum sağlayamıyorum."

Bu, onun derin bir iç çekmesine neden oldu.

"Demek mesele buymuş."

"Sence bu neydi?"

"Hoş bir sürpriz."

Ani bir suçluluk duygusu hissettim.

Bu açıdan hiç düşünmemiştim. Oraya gitmemin, yumuşadığımın, tüm durum hakkındaki duygularımı yeniden gözden geçirdiğimin bir işareti olduğunu düşünmüş olabileceğini.

Onun dünyasına ait olmadığımı ona göstermeye o kadar odaklanmıştım ki, bunun gerçekten incitici olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Buraya ait olmadığını düşünmene ne sebep oldu?" diye sordu.

"Biz farklı dünyalardan geliyoruz."

"Öyle mi? Çünkü ben sizin ailenizle oldukça iyi anlaştım. Ve Mitch ve Marg ile de iyi anlaştığınızı görüyorum."

"Mitch ve Marg belki. Ama buradaki diğer herkes değil."

"Sana küçük bir sır vereyim tatlım," dedi beni biraz daha kendine çekerek. "Buraya kimse uymuyor. Herkes uyuyormuş gibi yapıyor. Ama kimse uymuyor. Her şey incelikle kurgulanmış bir oyun."

"Buraya uyum sağlıyorsun."

"Bana rolümü nasıl oynayacağım beşiğinden beri öğretildi."

Tamam aşkım.

Bu biraz üzücüydü.

"Şunu da vurgulamak istiyorum ki," dedi etrafına bakarak, "bu benim dünyam değil."

"Bu da işin bir parçası."

"Bunun son derece küçük bir kısmı. Bu insanların seni sevip sevmemesi umurunda değil. Çoğu kendilerinden bile hoşlanmıyor."

"Yani bu gezi boşa gitti," diye homurdandım, şampanyamın kalanını yudumlarken.

Harrison boş flütü parmaklarımın arasından alıp en yakın masaya koydu.

"Neden israf olmak zorunda? Bu etkinlikteki yemekler şaşırtıcı derecede lezzetli."

"Pastırma sarılı deniz tarağı kulağa hiç de kötü gelmiyor."

Bunun üzerine beni etrafta gezdirdi ve açlıktan ölmek üzere olmadığım ana kadar tepsilerden yemekler yedirdi.

En az on iki kez durdurulduk. 'Evliliğimiz' haberinin yayıldığı ve ülkenin en gözde bekarlarından birini kapmış olan kadınla herkesin konuşmak istediği anlaşıyordu. Şaka değil. Birden fazla kişi gerçekten de bu terimi kullandı.

Harrison her zamanki gibi büyüleyici kalmayı başardı.

Sonunda haklı olduğuma olan inancım giderek daha da arttı.

Çünkü her etkileşimde onun dünyasına dair yeni şeyler öğrendim. Uluslararası yaz kampları, üniversite ve özel kulüpler hakkında bitmek bilmeyen sohbetler oldu. Evet, çoğul olarak.

Sosyal kulüpler, beyefendi kulüpleri, kır kulüpleri, yat kulüpleri, polo kulüpleri. Evet, polo.

Sonra da hayırseverlik faaliyetleri vardı.

Müze kurulları, vakıflar, destekçi dernekleri, tarihi koruma dernekleri.

Yani, adam bir ara sıradan bir sohbette Fransızca bile kullandı.

Başka bir grup yanımdan uzaklaşınca Harrison, "İyi misiniz?" diye sordu.

"Sanırım biraz hava almaya ihtiyacım var."

Onun cevap vermesini beklemedim, hemen uzaklaştım ve etkinlik salonundan çıktım.

Tavanının son derece yüksek olması ve kalabalığın olmaması nedeniyle giriş holünde hava anında daha seyrek hissedildi.

Ön kapılara doğru ilerlerken topuklarımın zeminde çıkardığı tıkırtı sesi duyuluyordu.

Bu bir hataydı.

Ben sadece Harrison'la birlikte olmamam gerektiğine kendimi giderek daha fazla inandırdım, o ise bu durumdan tamamen habersizdi.

Ama bu evliliği bitirmem gerektiği bana hiç bu kadar açık olmamıştı.

"Layna," diye seslendi Harrison, bu da beni başımı gökyüzüne doğru kaldırıp iç çekmeye itti.

Tabii ki iyi adam rolünü oynayıp beni kontrol etmeye gelmek zorundaydı.

Kalbim bana kaçmam için yalvarıyordu.

Ama ayaklarımda buz kıracağı gibi topuklu ayakkabılarla onu geçmemin imkanı yoktu.

Ben de onun bana doğru koşmasına izin verdim.

"Sizi nereye gidiyorsanız oraya geri götüreyim."

Elini belime götürdü. Diğer koluyla da bir SUV'yi işaret etti.

Bunu çok büyütecekti, bu yüzden ben de kabul ettim.

Bu SUV'nin içi, bana kullandığı araçtan biraz daha gelişmişti; iki ayrı televizyon ekranı ve ön ile arka koltuklar arasında bir bölme vardı.

Otelin adını şoföre verdikten sonra, mahremiyet için bölmeyi kapattı.

"Konuşmak istemiyorum," diye homurdandım, kapağın kapanmasını izlerken.

"Güzel," dedi Harrison, eliyle uyluğumdaki yarığı okşayarak. "Ben de konuşmak istemiyorum."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Bütün gece doğru düzgün düşünemedim çünkü bacakların bu elbisenin altından sürekli görünüyordu," diye fısıldadı kulağıma, parmakları yukarı, yukarı, yukarı doğru hareket ederken.

Yaklaştı, sıcak nefesi boynumu gıdıkladı, dudakları tam temas etmese de bu arzuyu daha da artırdı.

"Ve bu yaka," dedi, eli bacağımdan tam tepe noktasına ulaşmak üzereyken kayıp, göğüslerimin arasındaki çıplak teni okşamaya başladı.

Tüm vücudum ürperdi.

Ona durmasını söylemem, onu uzaklaştırmam gerektiğini biliyordum.

Ama parmakları elbisenin üzerinden meme ucumu bulduğunda ağzım hafif bir inilti çıkarmakla meşguldü. Ve ellerim de beni tahrik ederken kolunu kavramakla meşguldü.

Başını yana çevirdi, dudakları boynuma bastırdı ve bunun önüne geçmenin mümkün olmadığını anladım.

Elimi bileğine uzattım, onu vücuduma doğru, sonra da bacaklarımın arasına doğru bastırdım.

"Bunu mu istiyorsun?" diye sordu, parmakları tam da ihtiyacım olan yere kayarken. "Söyle bana neresi olduğunu," dedi, zaten biliyordu, zaten oradaydı.

Dudaklarımı ısırarak inlememi bastırmaya çalıştım, parmağı iç çamaşırımın üzerinden klitorisimi okşadı, ta ki titremeye, inlemeye başlayana kadar.

Ancak o zaman eli kumaşın altına kaydı ve nefes nefese kalana, her kasım boşalmanın heyecanıyla titreyene kadar klitorisimi okşadı.

Ama bana vermedi.

Henüz değil.

“Hayır,” dedi, eli kayıp dizimin arkasından yakaladı. “Eğer boşalacaksan, bu benim ağzımla olacak.”

Sonra beni yere yatırdı ve oradaydı, eliyle külotumu yana çekti, dudakları ve diliyle beni okşadı.

Ve ben de onun içine, onun bedenine gömüldüm.

Vücudumda sıcaklık yayıldı. Damarlarımda zevk dalgaları belirdi.

Ve parmakları içime kayıp, dönüp üst duvarımı okşarken, dili de klitorisimi tahrik ediyordu.

Ve ben nefes nefese, tırnaklarımla tırmalayıp, ağlayarak, gittim.

Nefesimi düzenlemeye çalışırken bacağımanın iç kısmına bir öpücük kondurarak, "Bütün gece aklımdan başka hiçbir şey geçmiyordu," dedi.

Geriye doğru kaydı, aç gözlü bakışları üzerimdeydi ve beni tamamen mahvettikten sonra tekrar oturmam için elini uzattı.

Elini tuttum.

Ama doğrulur doğrulmaz, yana doğru kaydım, aşağı doğru indim ve sonunda ayak boşluğunda dizlerimin üzerine çöktüm.

Harrison beni orada görünce bakışları alev alev yandı.

Ellerim uyluklarında yukarı doğru hareket edince nefesi kesildi.

Elimle pantolonunun üzerinden onu yokladım ve kalçaları, tıpkı birkaç dakika önce benim gibi, ihtiyaç duyarcasına elimde kıpırdandı.

Şaka yapma havasında değildim.

Kemerini, düğmesini ve fermuarını açtım, elimi içeri uzattım ve onu serbest bıraktım.

Elim onu kavradığında çıkardığı hafif nefes sesi, bacaklarımdan arasında yeniden yoğun bir arzu hissetmeme neden oldu.

Onu kökünden okşarken nefesi kesik kesik geliyordu.

Eli omzuma indi, parmakları omzuma iyice yerleşti.

Sonra bakışlarımı ona çevirdim, eğildim ve dilimi ucunun etrafında gezdirdim.

Kalçaları yukarı doğru fırladı.

Ağzından hafif bir inilti çıktı.

İçimdeki tüm şaka yapma yeteneği bu kadardı.

Onu ağzıma aldım ve acımasızca emdim, homurtularını, inlemelerini, düzensiz nefes alışını, parmaklarının enseme morartmasını ve kalçalarının ağzımın içine daha da derinlere doğru hareket etmesini çok sevdim.

Onun kontrolü de benimki kadar yetersizdi.

“Layna, ben...”

Ama uyarıya ihtiyacım yoktu.

Daha da derine kaydım, o boşalırken daha da derine doğru kasıldıkça hafif bir inilti çıkardım.

Ben doğrulup pencereden dışarı baktığımda adam hâlâ nefes nefese ve güçsüzdü.

Otelim bir blok ötedeydi.

Ama zevk ve duyguların dorukta olduğu bir anda Harrison'la arabada bir an daha oturmaya kendime güvenip güvenmediğimden emin değildim.

Bu yüzden araba ışıktaki durana kadar bekledim, kapıyı açtım ve hızla dışarı fırladım.

"Layna!" diye seslendi Harrison.

Ama ben çoktan sokakta hızla koşmaya başlamıştım. Ondan uzaklaşıyordum. İçimde yayılan karmaşık duygulardan uzaklaşıyordum.

Peşimden koşmadı.

Asansörle katıma çıkarken, ayakkabılarımı çıkarıp odamda volta atarken, bunun beni daha çok rahatlattığını mı yoksa üzdüğünü mü bilemedim.

Onun dünyasına uygun olmadığımı ona ikna edememekle kalmadım, aynı zamanda onun SUV'unun arka koltuğunda ona oral seks yapacak türden bir kadın olduğum gerçeğinin tadını çıkarmasına da izin verdim.

Benim açımdan harika bir işti.

Geçtiğimiz hafta gösterdiği aynı rahatlığı bana göstermeyeceğini hissediyordum. Özellikle de beni koluna alıp, dizlerimin üzerine çöktürdükten sonra.

"Ugh," diye homurdandım, başımı geriye atarak aptal elbisemi çekiştirmeye başladım, ta ki elbise ayaklarıma kadar gelene kadar. Sonra da belimdeki tüm moda bandını söktüm.

İşimi bitirdikten sonra banyoya girdim ve Harrison'ın hissini ve kokusunu üzerimden atmaya çalışırken, özgürlüğüme kavuşmadan önce ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım; haftalarca veya aylarca sürecektir bir bekleme sürecini de kabullenmeliydim.

Bornozumu bağlarken ve banyoya şöyle bir göz atarken aklıma bir fikir geldi.

Çünkü orada, otelin banyosunun her yerine yayılmış halde, yani sadece birkaç gündür kaldığım yerde, kuzenlerimin birçoğunun benim onların evinde kalmama zar zor tahammül etmesinin sebebi vardı.

Benim dağınıklığım.

Makyaj malzemelerim her yere dağılmıştı. Allığım taşıma sırasında kırılmıştı ve bir kısmı mermere bulaşmıştı. Maskara fırçasını tütün içine tamamen sokmayı unutmuştum, bu yüzden bir kısmı lavaboya düşmüştü.

Sonra iki saç fırçası, saç köpüğü, kuru şampuan, yüz temizleyici, serumlar, losyon ve sekiz tane -evet, sekiz tane- saç tokası vardı.

Yerde, giydiğim son iki kıyafet üst üste yığılmış halde duruyordu.

Düzensiz, kaotik ve dağınık bir insandım. Birkaç saat sonra tekrar kullanacağım bir eşyayı kaldırmak için genellikle bir neden görmezdim. Çamaşır sepetim yoktu, bu yüzden mevcut olduğunda bile kullanmak aklıma nadiren gelirdi. Gittiğim her yere iz bırakırdım.

Dağınıklığı sevenler için bu hiç de büyük bir sorun değildi.

Peki ya düzenli bir evi sevenler? Tam bir cehennem. Kesinlikle cehennem.

Peki kimin evi çok düzenliydi?

Kocam.

Eğer onun hayatının çok küçük bir parçası olan balo arkadaşlarıyla uyum sağlayamamam onun için sorun değilse, belki de onun günlük hayatıyla ne kadar uyumsuz olduğumu göstermek işe yarayabilir.

Elbette, bu onun kişisel alanında bulunmak anlamına geliyordu. Ve bu da kendi sorunlarını beraberinde getiriyordu. Özellikle de birbirimizden ellerimizi çekemiyor gibiydik.

Ancak onun alanını paylaşmak, illa da yatağını paylaşmak anlamına gelmiyordu.

Kalabileceğim birkaç misafir odası vardı.

Sonra da oradan yayılmaya başlayın.

Asansörün anahtarı bende idi. Ve güvenlik sistemi beni tanıdı.

O isteyken içeri girip ortalığı dağıtmaya başlayabilirdim. Lavaboda bardaklar, her yerde saç tokaları, duşta asılı ıslak sütyenler, etrafta uçuşan kıyafetler...

Belki ilk başta bundan hoşlanırdı çünkü bu, benim boyun eğdiğim, onun alanına girdiğim ve istediğini sandığı şeyi elde ettiği anlamına geliyordu.

Ama ayakkabılarıma takılıp düşmesinden, onun artıklarını yememden, el sabununu veya kağıt havluları doldurmayı unutmamdan kısa sürede bıkacaktı.

Bu durum zamanla onu yavaş yavaş rahatsız edecekti. Sonunda dayanamayacak hale gelecek, benimle sonsuza kadar yaşayamayacağını anlayacak ve o lanet olası evrakları imzalayacaktı.

Ama bunu yapacaksam, sadece o küçük spor antamla yetinmemem gerekiyordu.

Eve geri dönme, anne babamın evinde veya bir depoda bıraktığım tüm ıvır zıvır ı yükleme ve yeni evlilik evime getirme zamanı gelmişti.

Sonra bütün bir günü onun evini kendime aitmiş gibi dekore ederek geirebilirdim.

Sanırım kendime sormam gereken tek soru, kocamı bir daha asla geri dönmemesi için uzaklaştırmaya çalışırken hangi yedek odayı kullanacağımıdı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Saçmaydı ama her adımda durdurulmayı yarı yarıya bekliyordum.

Kapıcı.

Resepsiyondaki adam.

Güvenlik sistemi.

Birisi.

Bir şey.

Ama herkes bana sadece yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu, ben de kiralık arabadan özel asansöre defalarca gidip geldim, sonunda asansörde neredeyse sadece eşyalarımın yanına sıkışacak yer kaldı.

Sonra kapıya vardığımda, sistem beni adeta içeriye davet etti.

İçeriye defalarca girip çıktıkça çatı katı ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü.

Harrison olmadan içeride olmak yanlış hissettirdi. Beklemediğim bir şekilde samimi bir ortam oluştu.

Etrafta onun izleri hâlâ ufak tefek şekillerde kalmıştı.

Bulaşık makinesi, yıkama programını çalıştırırken sessizce vızıldadı.

New Yorker dergisi sehpanın üzerindeydi. Yemek masasının üzerinde de katlanmış bir gazete duruyordu; sanki sabah kahvesini içerken orada oturup haberleri okumuş gibiydi.

Ana banyoda, ıslak siyah bir mayo, muhtemelen çamaşır sepetine atılmadan önce kuruması için küvetin içinde duruyordu.

Boş dairede dolaşırken Harrison hakkında ufak tefek şeyler öğrendim.

Kapıya en yakın yatak tarafında uyuyordu. Komodinin üzerinde sabah içecekleri için bir sürahi ve bir bardak vardı. Televizyon kumandaları da oradaydı. Cep telefonunu hızlı şarj etmek için küçük bir disk de orada duruyordu.

Diğer komodinin üzerinde hiçbir şey yoktu.

Komodinin diğer çekmecelerinde bile hiçbir şey yoktu.

Merakıma yenik düştüm ve Harrison'ın yatağının tarafına gidip üst çekmeceyi karıştırmaya başladım.

Ne beklediğimi bilmiyorum ama bir kutu prezervatif, dudak kremi, bir e-kitap okuyucu ve dört tane birbirine uymayan kol düğmesi buldum. Sanki eşleşenlerini bulursa diye orada saklıyordu.

Vakit kaybettiğime karar verip yatağından kalktım ve eşyalarımı etrafa yaymaya başladım.

Havuza en yakın odayı seçtim. Birincisi, manzarası güzeldi. İkincisi (ve en önemlisi), Harrison'ın odasına en uzak odaydı.

Bununla birlikte, en iyi sonucu almak için tüm makyaj malzemelerimi, saç ürünlerimi, serumlarımı, losyonlarımı ve kıyafetlerimi tüm banyolara dağıttım.

Teyzelerimden, kuzenimden ve kız kuzenlerimle birlikte üyesi olduğumuz kitap kulübünden okuduğum kitaplarda geride kalmıştım. Bu yüzden kitaplar ortak alanlara dağılmıştı.

Seyahatlerimden getirdiğim farklı kupalar, Harrison'ın uyumlu kupa takımının yanında dolapta duruyordu.

Kanepelerin arkalarına yumuşak battaniyeler serilmişti.

Kapının arkasında birkaç çift ayakkabım sıralanmıştı.

Saç tokaları ve klipsler her yerde yeni yerlerini buldu. Kazaklar, kapüşonlu sweatshirtler ve terlikler yemek odasına ve oturma odasına yerleşti. Hatta Harrison'ın ofisine bile.

Ve son olarak, daha da eğlenceli olması için, tüm dizi ve filmlerimi Harrison'ın yayın hizmetlerine kaydettim. Termostatı değiştirdim. Girmedığım odalardaki ışıkları açtım. Dolapların hepsini "eşyaları daha kolay bulmak için" yeniden düzenledim. Kilerimi, benzer ürünlerin bir arada kümelenmesi yerine alfabetik sıraya göre yeniden düzenledim. (Doğrusu) melek saçlı makarnanın yanında olmak yerine, linguine mercimeklerin hemen yanına yerleştirildi. Esmer şeker artık beyaz şekerin yanında değil, fasulyelerin yanında duruyordu.

Tam bir kaos vardı.

Oluşan hasarı düzeltmesi saatler sürecekti.

Kanepede uzanıp gülmemeye çalışırken onun kendi kendine homurdanmasını ve söylenmesini dinlemek çok keyifli olacaktı.

İş gününün sonuna doğru, ana yatak odasında uzun ve sıcak bir duş aldım, tüm odayı ve yatak odasını buharla doldurdum, ardından en çirkin kıyafetimi giydim: bol erkek eşofmanı ve devasa pembe batık desenli bir kapüşonlu sweatshirt.

Sonra kendime onun pahalı kahvesinden yaptım, absürt bir reality şov açtım ve bekledim.

Ve bekledi.

Ve bekledi.

Yarı uyukluyordum ki güvenlik sisteminin bip sesini duydum.

İşte oradaydı.

Gerçekten bitkin görünüyordu. Yüzü solgun, gözlerinin altında mor halkalar, omuzları düşük.

Onu o soğukkanlı, sakın, kendinden emin, çekici maskesi olmadan hiç görmemiştim.

Bu, şaşırtıcı derecede insaniydi.

Ve onun kutsal alanına zarar verdiğim için hemen kendimi kötü hissetmeye başladım.

Bir şey dikkatini çekti.

Belki ayakkabılarımdan biri?

Anlamak zordu.

Ama sonra kaşları çatıldı.

Sonunda başını kaldırdı.

Ve beni buldu.

"Ve?"

Şükürler olsun ki, her zamanki gibi adımı söylemedi. Vücudum buna dayanamayacak gibiydi. Ama basit bir soru mu? İşte onu yapabilirdim.

"Eve geç geldin," dedim, daha önce hazırladığım patlamış mısırdan biraz alıp, kaseden ağzıma götürürken bir iki parçayı yere düşürmeye özen göstererek.

Bakışları düşüşlerini takip ettiğinde neredeyse gülümsedim.

Belki de bu, hayal ettiğimden bile daha kolay olur.

"Uzun bir gündü," diye onayladı, bir adım öne atıp hemen ayakkabılarımdan birine takılıp düştü. "Sen... buradasın."

"Sonuçta burası bizim evlilik yuvamız, değil mi?" diye sordum.

Bu ifadeyi duyunca dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı. "Geldiğinize sevindim," dedi. Ve bakışlarının etraftaki battaniyeleri, kazakları, kitapları ve çeşitli ıvır zıvırları

nasıl incelediğini izledim. “Ne zamandır buradasınız?”

"Birkaç saat," dedim, daha fazla patlamış mısır atarak.

Hâlâ her şeyi anlamaya çalışırken başını salladı.

"Hiç yedin mi?"

"Patlamış mısır."

"Hayır," dedi ceketini çıkarırken.

"Yemek yapacak mısın?"

Bu ihtimal beni olması gerekenden daha çok heyecanlandırdı.

Ve, kahretsin, beni o kadar kolay anladı ki fark etti.

"Herhangi bir isteğiniz var mı?"

"Hayır. Sadece son yemeğin üstüne çıkıp çıkamayacağınızı merak ediyorum." Ve o kilerde malzemeleri bulmaya çalışırken ne kadar sinirleneceğinizi de düşünün.

"Meydan okumayı kabul ediyorum," dedi ve o lanet olası kolları tekrar sıvadı.

Bir gün, teyzelerime ve kuzenlerime sorup, bir erkek kollarını sıvadığında onların da vahşileşip vahşileşmediklerini, yoksa bunun sadece bana özgü bir şey olup olmadığını sormam gerekiyordu.

"Sizi makarna, balık ve yaklaşık beş galon kahve içerken gördüm. Peki herhangi bir diyet kısıtlamanız veya alerjiniz var mı?"

"Hayır. Ama mavi peynirden nefret ediyorum. Hem de çok."

"Anladım," dedi buzdolabına giderken.

Orada fazla bir değişiklik yapmamıştım, bu yüzden her şey onun bıraktığı gibiydi.

Onu görmezden gelmeye ve saçma sapan programımı izlemeye çalıştım. Ama merakım beni koltuktan kalkmaya ve mutfığa doğru yönlendirdi.

"Kırmızı, yemeğe yakışır," dedi, rafa doğru işaret ederek. "Birini seçmek ister misin?"

Onun yanında ihtiyacım olan son şey alkoldü. Ama akşam yemeğinde bir kadeh şarap, onunla tekrar yatağa girmemi sağlayacak değildi.

Ben de bir şarap seçtim.

Ve kiler bölümüne girip sessizce "Bu da ne?" diye mırıldandığında neredeyse kahkaha atacaktı.

Kendime bir kadeh şarap doldurdum.

"Belki de... bazı şeylerin yerini değiştirmiş olabilirim," diye itiraf ettim, gülümsememi gizlemek için bir yudum alarak.

"Anlıyorum," dedi, sesi daha önce duyduğumdan biraz daha gergindi.

Ancak ihtiyaç duyduğu malzemeleri ararken başka hiçbir yorum yapmadı.

Gece yarısı uyandığımda, ortalığın ne kadar dağınık olduğunu bildiği için uyuyamayan adamın uyanık olup her şeyi düzeltmeye çalıştığını görececek miydim diye merak ettim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, o sessizlikten benden daha rahat görünüyordu.

"Braciole."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"İtalyan usul bir rulo." Kaşlarını kaldırdığımda bana hafifçe gülümsedi. "İçi doldurulmuş ve sarılmış bir et. Bu, jambon, panko, parmesan ve pecorino peyniriyle doldurulmuş domuz eti, sarımsaklı domates soslu. Ve yanında makarna," dedi, orzo makarna kutusunu işaret ederek. "Madem karbonhidratlara bu kadar dşknsnz."

"Karbonhidratlarla asla yanlış yapamazsınız."

"Yardım etmek ister misin?" diye sordu.

"Sanırım izlemeyi tercih ederim," dedim.

"Biraz taze fesleğen alabilir misiniz?"

"şu istiridye kabuğu şeklindeki kaplardan mı?" diye sordum buzdolabına doğru giderken.

"n balkondaki gibi," dedi, kapıyı işaret ederek.

"Ot yetiştiriyor musunuz?"

"Bir kaç."

"Ne kadar fesleğen istersiniz?" diye sordum, n balkonu incelemek için biraz heyecanlıydım. Henüz incelemediğim birkaç yerden biriydi orası.

"Avucunuzu kaplayacak kadar."

"Pekala. Ama bitki ölürse, benim suçum değil. Kuzenim, sadece bakışımla bile bahçesinin solmasına neden olabileceğimi iddia ediyor."

"Bunu sana karşı bir kusur olarak görmeyeceğim," diye onayladı, gözleri sıcaktı.

Balkona doğru ilerledim, kapıyı yavaşça açtım, eşofmanlarım serin havanın beni ştmesini engelliyordu.

Harrison'ın mobilyası oldukça azdı; balkonun en geniş kısmına yerleştirilmiş sadece iki şezlong vardı.

Ancak sürgülü kapıdan birkaç adım ötede, her biri çeşitli şıfalı bitkilerle dolu üç katlı ahşap bir bitki standı duruyordu.

Ailemdeki birkaç bahçe meraklısı sayesinde biberiye, kekik, maydanoz, kişniş, adaçayı, mercanköşk, frenk soğanı ve birkaç büyük fesleğen bitkisini tanıdım.

Bitki yetiştirip hayatta tutabilen insanlara her zaman hayranlık duymuşumdur.

Hayır, bu, çiftlikteki kızların bahçeleri ya da ailemdeki bazı arka bahçeler kadar büyük ölçekli değildi. Yine de, şehirde, hem de bir balkonda böyle bir şey yetiştirebilmek güzeldi.

Kit'in bana öğrettiği şekilde biraz fesleğen kopardım ve mutfığa geri getirdim.

"Hepiniz bahçıvan mıydınız?"

"Bunun bahçe olup olmadığını bilmiyorum. Ama aslında evet. Babamın evinde büyük bir mutfak bahçesi vardı. Hizmetçiler ve aşçılar her zaman taze malzemelerden hoşlanırdı. Bahçıvanlar da bu isteği memnuniyetle yerine getirirdi."

"Ve gerçek dostunuz olmadığı için yardım ettiniz."

"Evet. Hatta geceleri kafa lambasıyla dışarı çıkıp bitkilerden domates tırtıllarını topladım."

"Gerçek bir bahçeye sahip olmayı özleyiyor musun?"

"Evet ve hayır."

"Hem öyle hem de böyle nasıl olabilir?"

"Bundan keyif alıyorum. Ama şu anda gerçek bir bahçe için vaktim yok. Belki önümüzdeki beş yıl içinde."

"Ah, beş yıllık bir planınız var. Willa bu tür planlarıyla ünlüdür. Sanırım planınız şehir dışında bir ev almayı da içeriyor."

Bu kadar dikkatli izlemeseydim, duruşunun ne kadar az da olsa gerildiğini fark etmezdim.

"Çocukluğumun geçtiği ev."

"Bu sizin mi?"

"Belirli bir gecikmeli teslimat maddesi içeren bir vakıf senedidir."

"Ne gibi?"

"Otuz beş yaşından büyük, evli olmam ve işletmenin yılda belirli bir gelir elde etmesi gerekiyordu."

"Cidden mi? Neden?"

"Babam... kontrolcüydü. Titizdi. Her şeyin kendi istediği gibi olmasını isterdi. Ve hiç kimse ve hiçbir şey asla yeterince iyi değildi. Babasının babası da aynıydı."

"Boşanmamıza izin vermemenin sebebi bu mu? Güven meselesi mi?"

"HAYIR."

"Buna neden inanmalıyım?"

"Çünkü davayı sonuna kadar götürseniz bile, önümüzdeki beş yıl içinde boşanmış oluruz. Ve daha önce de söylediğim gibi, amaç sadece 'bir eş' bulmak olsaydı, eminim daha az çekincesi olan birini bulabilirdim."

Tamam aşkım.

İyi.

Sanırım bu mantıklıydı.

"Yani ev öylece bomboş mu duruyor?"

"Binanın bakımını sağlamak için bir fon var: personel, onarımlar, vergiler. Vakfın belirlediği sınırlara ulaştığımda, tüm bunlar benim üzerime kalacak. Ayrıca tadilatlar için de hatırı sayılır bir miktar."

"Beğenmedin mi?"

"Babam evi büyük ölçüde büyükanne ve büyükbabamın dekore ettiği gibi bıraktı. Yani bolca pirinç ve altın, koyu renk ahşaplar, ağır perdeler ve berbat halılar vardı."

"Kulağa... gösterişli geliyor."

"Bu belki de durumu kibarca ifade etmek olur."

"Koyu renk ahşabı sevmediğimi söyleyemem. Her yerde gördüğüm bembeyaz dekorasyona kıyasla koyu rengi tercih ederim bence."

"Katılıyorum. Gürcü Kolonyal tarzı bir konak, bu yüzden koyu renk ahşaplar orijinal stile uyuyor. Sadece çok fazla olmaması gerekiyor."

"Çocukken orada bu kadar mutsuzken neden orada yaşamak istiyorsun?"

Bıçağı durdu ve bakışları benimkine dikildi.

"Kulağa aptalca gelecek."

"Beni dene."

"Orada mutlu bir aile yetiştirmek istiyorum. İki nesildir mutsuz çocuklar var."

Lanet etmek.

Bu gerçekten hoştu.

"İş için seyahat etmeniz gerekecek."

"O zamana kadar şirket benim her gün orada bulunmama ihtiyaç duymayacak bir konuma gelir. Ve daireden de vazgeçmem. Çocukların büyük bir şehirde zaman geçirmesinin faydaları olduğunu düşünüyorum: sanat, kültür, daha fazla bağımsızlık sağlayan yürüme kolaylığı."

"Evet, şehirleri çok severim."

"Görünüşe göre banliyölerle ilgili de güzel anılarınız var."

"Evet, yaptım. Doğduğum şehri seviyorum. Sadece bir çiftlikte ya da kırsal kesimde yaşamayı planlamıyorum. Ailemi ziyaret etmek zaten yeterince hoşuma gidiyor. Yani, çocuk sahibi olmak istiyor musun?"

Bunu neden soruyordum ki?

"Evet. Belki ailenizin bazı üyelerinin sahip olduğu kadar çok yavru değil ama birden fazla. İki yavru doğru sayı gibi görünüyor."

"O zaman sayıca senden üstün değiller." Duraksadım, sonra ona baktım. "Ama yalnız da kalmazlardı."

"Tek çocuksun."

"Doğru, ama ailem... alışılmadık bir aile. Hepimiz o kadar yakındık ki, neredeyse yirmi dört kardeşim varmış gibiydi.

Harrison uzanıp farkında olmadan bitirdiğim şarabı doldurdu, sonra da yemeğini pişirmeye geri döndü.

Koltuğa geri döndüm ve okumam gereken kitaplardan birini açtım; çılgın teyzemin tavsiye ettiği bir slasher erotik romanıydı bu; ama kelimelere odaklanamadım.

Anlaşılan, bunu umduğum kadar iyi düşünmemiştim.

Çünkü evet, varlığım zamanla Harrison'ı rahatsız etmeye başlayabilir.

Ama ona yakın olmak, onu daha iyi tanımamı ve muhtemelen daha çok sevmemi de sağlayacaktı.

Bu durumun iyileşmesine yardımcı olmayacaktı.

Karnımı doyurduktan sonra, sürekli onun benim için yemek pişirmesinin de bir faydası olmayacağına karar verdim. Çünkü yemekleri, şimdiye kadar yediğim çoğu şeyden daha iyiydi. Bu da, dünyayı gezip birçok yemeği tattığımı düşünürsek, oldukça önemli bir şeydi.

"Sen de kek yapıyor musun?" diye sordum, oysa denesem bile bir lokma daha yiyemeyecektim.

"Hayır."

"Neden?"

"Yemek pişirmek bir sanattır. Pasta yapmak ise bir bilimdir. Ben doğaçlama yapabilmeyi ve şeyleri ayarlayabilmeyi tercih ederim."

"Ayrıca, bir sürü harika pastanenin bulunduğu bir şehirde yaşıyorsunuz, o yüzden neden uğraşsınız ki?"

"Hiç öğrenmek istemedin mi?"

“Kurabiye mi? Hayır. Yani, gençken kurabiye süslerdim falan. Anneler veya kuzenler bayramlar için kurabiye yaparken ben de gider, şarap içerdim. Ama bu beni hiç cezbetmedi.”

“Ne yapardım? Kart oyunları, buz pateni ve şiir dışında...”

Yüzümü buruşturdum.

“Yemek pişirmek, pasta yapmak veya bahçecilik gibi ev işleriyle hiç ilgilenmedim. Kitap okumayı severim. Ama bunun dışında, sevdiğim şeylerin çoğu seyahatle ilgili. Yeni yerler, yeni yemekler, yeni deneyimler. Ben her zaman... huzursuz oldum.”

"Rahatlayabileceğiniz bir yuvanız olmadığı için huzursuz olduğunuzu hiç düşündünüz mü?"

“Belki,” diye onayladım. Kendi ailem de yıllardır bu argümanı öne sürüyordu. “Ama işim aynı zamanda... hareket etmeyi de gerektiriyor.”

"Sadece kartlar mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yüksek risk içeren diğer faaliyetlere de ilgi duyuyor musunuz, yoksa sadece oyun mu sizi cezbediyor?"

"Mesela ne? Paraşütle atlama mı?"

“Daha çok hisse senetleri ve yatırımlar hakkında düşünüyordum.”

“Ah, yani... Yatırım yaptım. Ama aslında bunu ben yönetmiyorum. Bir adamım var ve o benim için çoğunlukla düşük riskli yatırımlar yapıyor. Emeklilik birikimi gibi bir şey.”

Tabakları alıp mutfağa doğru yönelirken, "Bir denemeye açık olur muydunuz?" diye sordu.

“Ne tür bir deney?”

“Sana yüz veriyorum—”

“Senin parana ihtiyacım yok.”

Bunun üzerine bana kaşlarını çatarak baktı. "Karar vermeden önce beni bir dinlesen nasıl olur?"

"İyi."

"Eğer sana oynaman için yüz bin dolar verirsem..."

"Oynamak mı?"

“Piyasada.”

"Piyasa hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Öğrenebilirsin. Her şey sadece olasılıklar ve araştırma meselesi. Sağlıklı bir dozda iyi içgüdüyle birleşince. Tıpkı pokerde iyi olmanı sağlayan türden şeyler."

“Yüz bin dolar kaybedebileceğinizin farkındasınız, değil mi?”

“Hayat risktir.”

"Sanki hiç para derdi çekmemiş biri söylüyor bunu."

"Çok farklı dünyalardan gelmiş gibi davranmayalım. Doğru, çok farklı yetiştirilme tarzlarımız oldu, ama sen de parayla büyüdün."

Yanılmıyordu.

Bu, nesilden nesile aktarılan eski bir servet değildi. Ama hiçbir zaman zorluk çekmedik. Para her zaman vardı.

“Bunu para israfı olarak görmüyorum. Bunu, ailem öldükten sonra işi bana devrettiğinde nasıl baktılarsa öyle görüyorum: Bir kumar. Güven. Kendini kanıtlama şansı.”

"Neden?"

"Beni memnun etmek için."

“Bunun bana ne faydası var?”

Bulaşık makinesini boşaltmaya başlarken, "Kazandığınız parayı bir kenara bırakırsak?" diye sordu.

"Evet."

Elinde bir kupa ile duraksadı, düşünüyordu.

"Eğer başlangıç yatırımınızı altmış günden kısa bir sürede yüzde on beş ila yirmi oranında büyütebilerseniz, sözleşmenizi imzalayacağım."

Alım satım konusunda pek bilgim yoktu. Ama yüzde on beş ila yirmi arası bir oran aşırı iddialı görünüyordu.

Ama poker beynim öne eğilmiş, çoktan fişleri yığmaya başlamıştı bile. Çünkü yüzde on beş imkansız değildi. Ve olasılıkları alt etmede gerçekten iyiydim.

"Tamam."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Sanki final sınavına hazırlanıyormuş gibiydi.

Sehpanın tüm yüzeyi, yerel kitapçıdan aldığım çeşitli yatırım kitaplarıyla kaplıydı. Dizüstü bilgisayarım, tabletim ve telefonumun her birinde, yatırım yapmayı düşündüğüm çeşitli hisse senetlerini inceleyen farklı araştırma sayfaları açıktı ve televizyonda altta hisse senedi grafiği bulunan haber kanalı açıktı.

Eğer bu kelime oyununu mazur görürseniz, olaya kendimi tamamen kaptırmıştım.

Ben her zaman zorlukları sevmişimdir.

Ve, kahretsin, Harrison haklıydı; yatırım yapmak kumar oynamaya çok benziyordu: risk, ödül, dikkatli planlama ve içgüdü bir araya geliyordu.

Son iki günde öğrendiklerim beni hemen işe koyulmaya teşvik ediyordu.

Kazanmak istiyorsam, işe koyulmam gerekiyordu. Araştırma yapmak için kendime gün sonuna kadar süre vermiştim.

O zaman, öğrendiklerime güvenmenin, yatırım yapmanın ve her şeyi dikkatle izlemenin zamanı gelmişti.

En iyi seçeneğin, yatırımımın yüzde altmış ila yetmişini S&P 500 gibi istikrarlı bir şeye yatırmak olduğunu düşündüm. Geri kalan yüzde yirmi ila otuzunu ise stratejik büyüme için ayıracaktım: değerinin altında işlem gören şirketler, ivme kazanan hisseler, kısa vadeli katalizörler.

Yüzde beş ila onunu bir nevi basınç tahliye vanası olarak tutardım. Bunların hepsi içgüdüsel ve kısa vadeli, yüksek riskli işlemlerdi. Buna "Aptal Fonum" diyordum.

En büyük zafer veya yenilgiyi orada yaşadım.

Doğal olarak, benim de en çok heyecanlandığım şey buydu.

Öğrenmeye o kadar odaklanmışım ki Harrison'la uğraşmayı neredeyse tamamen unutmuştum.

Önceki gecenin neredeyse tamamını termostatla uğraşarak geçirdim. Her kalktığımda termostatu kısmaaya çalışırken ben daha da yükseltiyordum. Çok sıcak olduğu için havalandırmayı kapatıp, iç çamaşırlarımla, pencereyi açık bırakarak odamdaydım. Ama her seferinde termostatu tekrar kısmak için ortak alana geri dönerken homurdanmasını duymak eğlenceliydi.

Yaratmak istediğim kaosa gelince, ders çalışmakla ne kadar meşgul olduğumu düşünürsek, doğal olarak küçük dağınıklıklar yaratıyordum: lavaboda bulaşıklar, her yerde kitaplar ve defterler, dairenin her yerinde giyip çıkardığım kıyafetler.

O isteyken buzdolabındaki ve dondurucudaki hemen hemen her şeyi yedim.

Elbette, derslerime o kadar dalmışım ki, önümüzdeki sınavı unutmuştum.

Haftasonu.

Peki ya Harrison? Cuma günleri yarım gün izin almayı seviyor gibiydi.

Çünkü o içeri girdiğinde ve beni gördüğünde, hâlâ yerde, sehpanın yanında oturuyordum, üzerimde sadece yoga pantolonum ve rahat sütyenim vardı, saçlarım karmakarışık ve dudaklarımın arasında bir kalem tutuyordum.

"Eğleniyor musun?" diye sordu, gözleri anında ısındı.

"Eve erken geldin."

"Tatlım, anlaşılan metabolizman on beş yaşında bir çocuğunki gibi. Pazara gitmek için erken çıkmaya karar verdim. Ama eve uğrayıp senin de gelmek isteyip istemediğini sordum. Biraz atıştırmalık seçebilirsin."

Normalde onunla daha fazla vakit geçirmenin berbat bir fikir olduğunu söyledim. Ama markette yanlışlıkla seks yapacak değildik. Ve gerçekten de biraz atıştırmalık almam gerekiyordu. Harrison benim zevkime göre fazlasıyla sağlıklıydı. Adam tuzsuz kuruyemiş yiyordu.

"Duş almak için bana biraz zaman verebilir misiniz?" diye sordum.

"Elbette. Belki yüzmeye giderim."

Hazırlanmak için bu kadar zamana ihtiyacım olduğunu düşünmesi çok tatlıydı. Ama itiraz etmedim, sadece odama gidip temizlendim.

Sorun, odamın konumuydu.

Biliyorsunuz... havuz manzaralı büyük pencerelerden bahsediyorum.

Odamda duruyordum, göğsüme bir havlu tutmuş, onun havuzdan çıkışını izliyordum.

Gözyaşları göğsünden ve karnından aşağı doğru akıyordu, bu da midemde ağır bir ihtiyaç hissi yaratıyordu.

Sanki düşüncelerimin yönünü sezmiş gibi, Harrison başını hızla çevirdi.

Sonra o da bana aynı şekilde göz kırpmaya başladı.

Ve, Tanrı şahit, o lanet havluyu düşürdüm.

Harrison'ın bakışları çaresizce vücudumda gezindi ve gözlerinin nasıl eridiğini izledim.

Onun bana karşı çaresiz tepkisinden cesaret alarak, elimi vücudumda aşağı doğru kaydurdum, göğsümle, karnımla oynadım.

Harrison'ın göğsü hızla inip kalkıyordu. Kalbinin boğazında attığını neredeyse görebiliyordum.

Yavaşça geriye doğru yürüdüm, yatağa kadar geldim, sonra yukarı tırmandım ve tekrar geriye doğru kaydım.

Gözlerimi onun gözlerine diktim ve elimi bacaklarımın arasına soktum.

Pencereye yaslandı ve uzun süre beni izledi.

Sonra kendini iterek uzaklaştı ve gözden kayboldu.

Ama bu sadece bir an içindi.

Sonra kapı eşiğinde belirdi, nefesi telaşlıydı, açlığı ise apaçık ortadaydı.

Islak şortunu bacaklarından aşağı indirmek için sadece bir an durakladı.

Sonra buz gibi bedeni benimkine yaslandı, kalçaları benimkilerin arasına girdi, sert uzuv acıyan ihtiyacıma değdi.

Dudakları, içimde atan ihtiyaç kadar sert ve aç bir şekilde dudaklarımı ele geçirdi.

Bacaklarım onu sardı.

Kalçalarım yukarı kalktı ve sallandı.

"Harrison, lütfen," diye inledim, ihtiyacım keskin bir acıya dönüşmüştü.

"Sahip değilim-"

"Senin için de sorun yoksa benim için de sorun yok," dedim ona. "Ve ben de doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Daha önce hiç korunmayı göz ardı etmemiştim. Belki de duygusal bağ kurmamaya çalıştığım biriyle bu kadar yakınlaşmak aptalcaydı.

Ama o kadar çaresizdim ki umursayacak halim yoktu.

Ve, evet, evlendik. Eğer bir zaman varsa, o da o zamandı.

"Her şey yolunda," diye beni temin etti.

Sonra yukarı doğru bastırdı.

"Emin misin?"

"Evet."

Harrison inledi.

Sonra pozisyon değiştirdi, yerleşti ve içime doğru derinden ilerledi.

Sıcaklık bizi sarıp sarmaladıka nefeslerimiz birbirine karıştı.

Sonrasında geriye sadece sürtünme, ısı, hareket ve inlemeler kaldı.

Akla gelebilecek en yıkıcı şekilde, tam ve mutlak bir zevk.

Sonra, doruk noktasına ulaşıldığında, güneş ışığında cam gibi paramparça oldum, her bir parça ışıkla titreşiyordu.

Harrison, benim onu sıkıca kavradığımı hissederek, "Kahretsin, Layna," diye inledi.

Sonra derinlere gömüldü ve benimle birlikte boşalıırken titredi.

Uzun süre öyle kaldık, bedenlerimiz zevkle titriyordu, nabzımız ve nefesimiz senkronize olmuştu.

Sonunda benden uzaklaşmaya çalıştığında, içimde bir panik hissi oluştu ve onu daha sıkı kavradım.

"Gitmiyorum," dedi bana, sesi yumuşaktı.

Bu sefer, hareket ettiğinde beni de yanında götürdü, ikimiz de yan yana, bedenlerimiz birbirine yakın.

Kendimi biraz uzaklaştırmam, temizlenmem, giyinmem ve biraz yalnız kalmam gerektiğini biliyordum.

Ama Harrison'ın parmakları vücudumda nazikçe gezinirken, kendimi ondan uzaklaşmaya zorlayamadım.

Dokunuşuna karşılık vererek kendimi ona bıraktım.

Onun sıcaklığına kendimi bıraktım.

Ta ki birdenbire midem guruldayana kadar.

Harrison kıkırdadı.

"Sanırım markete gitmeden önce seni doyurmam gerekiyor."

By anlık olarak bozuldu, ben de geri çekildim.

"Evet," diye onayladım ve yatağın kenarına oturmak için hareket ettim.

Harrison arkamda diz çöktü ve dudaklarını arkadan boynuma değdirdi.

Göğsümde bir çatlak oluştu.

Ve biliyordum ki, eğer o anda hareket etmezsem, o da içine batacaktı.

Hemen kalkıp banyoya koştum, tekrar duşa girdim ve cildim kızarana ve acıyana kadar kendimi ovdum.

Dışarı ıktığında Harrison, mayosuyla birlikte gitmişti.

Derin bir nefes verdim, kot pantolon ve tişörtümü giydim, sonra da ortak alana doğru ilerledim.

Harrison beni bekliyordu, şortunu çıkarmıştı ama her zamanki takım elbiselerinden birini giymemişti. Hayır, bu Harrison'ın rahat giyim tarzıydı. Üzerinde bol paçalı chino pantolon, kahverengi bir kemer ve içine sokulmuş siyah bir polo tişört vardı.

Kollarını sıyırıp beni işkenceye maruz bırakacak bir şeyi olmasa bile, bir şekilde onun takım elbiseleri kadar sıcaktı.

Ancak Harrison'la ilgili farklı olan tek şey bu değildi.

Onda bir tür ketumluk vardı.

"Akşam yemeğinde ne yemek istediğinize dair bir fikriniz var mı?" diye sordu.

Sesinde bir soğukluk vardı.

Kollarımı kavuşturmuş, ellerimle tüylerimin diken diken olduğu yerleri okşuyordum.

"Seçici değilim," dedim, ayağımı kıpırdatma isteğine zar zor karşı koyarak. "Yolda bir şeyler alabiliriz."

"Pekala," diye onayladı, cüzdanını almak için döndü ve ardından kapıya doğru yöneldi.

Kapının arkasında ayaklarımı ayakkabılarıma geçirirken, onun benden uzaklaşıp antreye girmesini izledim.

Bir şeyler değişmişti.

Değişmişti.

Ve bu değişiklik kalbimin göğsümde sönmüş gibi hissetmesine neden oldu.

Belki de geçici bir ruh halidir diye düşündüm. Hepimizin böyle anları oluyordu. Ama sonra bir sandviç dükkanına girdiğimizde benimle neredeyse hiç konuşmadı, sadece benim yemeğimi sipariş etmemi bekledi, kendi yemeğini sipariş etti ve ikimizin de parasını ödedi.

Yemek yedik ve yürüdük, bu yüzden konuşmamamızın rahatsız edici olmaması gerekirdi belki de, ama dükkana kadar midem sürekli kasıldı. O kadar ki, sandviçimin ilk yarısını yedikten sonra iştahım kaçtı ve geri kalanını geçtiğimiz evsiz bir adama verdim.

Pazar yeri de aynı derecede garipti. Oradan geçen herkese, korkunç bir tartışmaya girmiş ve birbirlerinin yanında olmak istemeyen bir çift gibi görünüyorduk.

Yemek yeme düşüncesi bile midemi bulandırıyor, ama Harrison arabayı doldururken bir iki atıştırmalık atıştırdım.

Daireye döndüğümüzde, çok garip, neredeyse dayanılmaz bir ağlama isteği duydum.

Derslerime odaklanmaya çalıştım ama kelimeler birbirine karıştı. Odam çok bunaltıcıydı. Televizyonda hiçbir şey dikkatimi çekmedi.

Harrison da sessizce kilerdeki eşyaları yeniden düzenliyordu.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için spor kıyafetlerimi giydim, spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim ve odamdan çıktım.

"Koşuya çıkıyorum."

Harrison omzunun üzerinden bana baktı.

"Koşmaktan nefret ediyorsun."

"Evet."

Onunla aynı dairede olmaktan nefret ettiğimi ve aramızda gelişen tuhaf, karmaşık duyguların da giderek daha çok işe yaradığını fark ettim.

Ben de olgunca bir davranış sergiledim.

Ve fiziksel olarak sorunlarımdan kaçtım.

Dizlerim titreyene kadar.

Susuzluktan başım zonklamaya başlayana kadar.

Eve gidip hızlıca duş alıp eşofmanlarımı giyecek enerjim bile kalmamıştı.

Ama yatağıma girmeye çalıştığımda çarşaflarda onun kokusunu aldım.

Yorganı hırıldayarak üzerimden çekip, gece Harrison'ın kıyafetlerinin dolapta hışırdadığını duyduğum koridora taşıdım.

Duygusal olarak yıpranmış ve bitkin bir halde, televizyonda saçma bir komedi dizisi açıp koltuğa kıvrıldım ve uykuya dalmaya başladım.

Dünya ayaklarımın altından kayarken birden irkilerek uyandım.

"İyisin," dedi Harrison. "Neden yatakta değilsin?" diye sordu beni göğsüne çekerken.

"Çarşaflar senin kokunla doluydu," diye itiraf ettim, hâlâ çok uykulu olduğum için ona böyle şeyleri itiraf etmek istemediğimi hatırlamıyordum.

Bu itiraf onu gerginleştirdi.

"Seni diğer odaya alacağım."

Sonra döndü, yürümeye başladı ve beni kucağına alıp götürdü.

"Neden umurunda?" diye sordum, yüzümü onun çıplak omzuna yaslayarak.

"Ben de kendime aynı soruyu soruyordum," diye itiraf etti beni yatağa bırakmadan önce.

Sonra arkasını dönüp odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Tamamen uyanık bir şekilde doğrudum, göğsümde bir batma hissi vardı.

Neden?

Çünkü sonunda bana olan saplantısı geçmişti, değil mi?

Tam da istediğim gibi mi?

Tam da beklediğim gibi mi?

"Aman Tanrım," diye homurdandım, yanaklarımdan aşağı süzülen ıslaklığı hissederek.

Bunun durması gerekiyordu.

Ertesi günü planlama yaparak geçirmem, sonra da o lanet parayı yatırmam gerekiyordu. Hisse senetlerini takip edip, gerektiği gibi ayarlamalar yapıp, Harrison'ın benden istediği yüzde on beşi ona vermem gerekiyordu.

Sonra da evrakları imzalardı.

Ve onu bir daha hiç görmek zorunda kalmadım.

Bu düşüncenin kalbimi paramparça ettiğini hissetmediğimi göstermeye çalışmaktan başka çarem yoktu.

Blöf yapma sanatında deneyimli olmam iyi bir şeydi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Sonraki beş gün, şok edici derecede rahatsız edici bir sessizlik içinde geçti.

O işe hazırlanırken ben uyumaya devam ettim.

Eve geldiğinde yemek yapardı veya dışarıdan sipariş verirdi, bana birkaç kelimedenden fazla konuşmazdı. Sonra genellikle koşuya, yüzmeye veya spor salonuna giderdi, sadece ayrılacağını söylemek için benimle konuşurdu.

Gerçekten evcilik oynamaktan daha iyi olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım. Özellikle "Aptal Fonum"da neler olup bittiğini takıntılı bir şekilde izleyerek kendimi meşgul tutmaya çalıştım.

Uzaklaşmanın altıncı gününden sonra, ortak alana her girdiğimde midemde garip bir kasılma hissetmeye başladım; bir yanımda (ve açıklanamaz bir şekilde) Harrison'a iki kez verdiğim, bu sefer imzalı olan belgelerle dolu tanıdık bir klasör görmeyi bekliyordu.

Ama ortaya çıkmadı.

Günümü nasıl geçireceğime karar vermeye çalışırken, apartmanın bir yerinden zil sesi geldi.

Merak edip sesi takip ederek çalışma odasına girdim ve masanın üzerinde gerçek bir sabit hatlı telefon olduğunu gördüm.

Telefon çalmayı bırakınca "Merhaba?" diye cevap verdim, ama hemen tekrar çalmaya başladı.

"Ah, Bayan Valentine," Madison'ın sesi kulağıma geldi. "Güzel. Bay Valentine sizden aramamı istedi."

"Gerçekten mi? Neden?"

Artık aracı mı kullanıyorduk? Ne kadar olgunca!

"Telefonunu bulamıyor. Evde bırakmış ve şarjı bitmiş olmalı diye düşünüyor. Toplantıda olduğu için eve gelemiyor. Telefonunu bulup ofise

getirebilir misiniz diye merak ediyordu.”

“Ah, evet, tabii ki. Gidip etrafa bakayım.”

“Harika. Daha erken olsa daha iyi olurdu. Sanırım hepimiz telefonlarımız olmadan kendimizi bir nevi çıplak hissediyoruz.”

"Evet. Hemen gidip bakacağım."

"Teşekkürler, Bayan Valentine."

Bunun üzerine, ana yatak odasına, giyinme odasına ve banyoya bakmaya başladım. Ama hiçbir şey bulamadım. Mutfak, oturma odası ve kilerde de durum aynıydı.

Tam umudumu kaybetmek üzereydim ki, onu, hiç beklemediğim bir yerde, ön kapının yanındaki ayakkabılarımdan birinin içinde gördüm. Sanki cebini iskalamış ve o kadar sessizce içine düşmüş ki fark etmemiş bile. Çünkü ben kalkmadan önce daireden çıkmak için çok acele ediyordu.

Beklendiği gibi, John beni sokakta bekliyordu. Hatta telefonu benim için Harrison'ın ofisine getirmeyi bile teklif etti.

Onu neden reddettiğime dair mantıklı bir sebep veremem.

Asansörden indiğimde Madison rahatlamış bir şekilde, "Buldun!" dedi.

"Evet, yaptım. Bir ayakkabının içinde," dedim ona, gülümsemesini izlerken.

"Benimkini bir keresinde buzdolabımda bulmuştum."

"Ben onun için fişe takarım," dedim ofise doğru el sallayarak.

“Elbette. Tekrar teşekkürler.”

Derin bir nefes alıp, ondan sinen o rahatlatıcı, baharatlı deri kokusunu içime çekerek camlı ofisine doğru ilerledim.

Masasının arkasına geçtim ve hemen bir telefon kablosu göremediğim için oturdum.

Anlaşılan, şık bir masanız olduğunda, prizleri üst çekmecenin içine saklıyorlarmış.

Tam fişe takmayı bitirmiştım ki Madison'ın derin bir nefes verip çantasını kaptığını gördüm.

Öğle arası mı?

Bu yüzden bir an daha orada kalsam bile fark etmezdi.

Üst çekmeceyi kapatırken parmağım bir düğmeye çarptı ve ofisin cam duvarlarının buzlandığını görünce irkildim.

“Tamam. Bu harika,” diye düşündüm, düğmeye tekrar dokunup camın berraklaşmasını izledim.

Ama, işte, başka bir düğme daha vardı. Yani ona da basmam gerekiyordu, değil mi?

Bu sefer cam sadece buzlanmadı; tamamen beyazlaştı.

Tam o anda, ben bunu geri almadan önce, Harrison kapı aralığına girdi.

"Yakalandın," diye itiraf ettim, ona suçlu bir gülümseme fırlatarak.

"Bak, masa çekmecende garip gizli düğmeler bulundurup da insanların onlara basmasını beklememek olmaz."

Günler sonra ilk kez dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

"Normalde insanların benim masa sandalyeme oturmasını beklemiyorum."

"Telefon kablonuzu arıyordum," diye itiraf ettim. "Madison, evde bırakıp bırakmadığınıza bakmamı istedi. Bırakmışsınız."

"Nerede?"

"Ayakkabım."

"Şu lanet ayakkabılar," dedi başını sallayarak, ama sinirli görünmüyordu, sadece onların can sıkıcı varlığına boyun eğmişti.

"Getirdiğin için teşekkürler. John'a da getirtebilirdim."

"Teklif etti."

"Öyle mi?" diye sordu, başını yana eğerek.

İçindeki bir şey hafiflemiş gibiydi. Etrafına tamamen çökmüş gibi hissettiğim savunma mekanizması çok az da olsa gevşemişti.

"Evet. Ama yine de getirmem gerektiğini düşündüm."

"Neden?"

Onu görmek istediğim için, belki de bana "Yemek hazır" veya "Spor salonuna gidiyorum" dışında bir şey söylemesini duymak istediğim için böyle davrandığımı itiraf edecek değildim.

Omuz silktim.

"Bilmiyorum."

Harrison derin bir nefes aldı, takım elbise ceketini astıktan sonra kapıyı kapattı.

"Bir haftadır benimle iki kelimedenden fazla konuşmadın ama telefonumu ofisime getirmek istedin mi?" diye sordu.

"Benimle konuşmuyorsun."

"Konuşma karşılıklı olmalı, sevgilim."

İsim, her zamanki gibi yumuşak ve tatlı gelmiyordu; hüzünlü, yorgun geliyordu.

"Evet, ama sen bu konuda daha iyisin."

"Şimdi bu konuda daha iyiyim çünkü bana kızgınsın. Las Vegas'tayken benimle konuşmakta hiç sorun yaşamadın."

Bunu inkar etmek mümkün değildi. Ona nadiren başka birine anlattığım şeyleri anlatmıştım. Hatta bunları pek hatırlamasam bile.

"Hisselerim iyi gidiyor," dedim ona.

Gülümsemesi gözlerine bile ulaşmadı.

"Eğer bu işe gönül verirsen, başarılı olacağını biliyordum."

Konuşurken masaya daha da yaklaştı, bu da onun yerinde oturduğumu hatırlamama neden oldu.

"Gitmemi mi istiyorsunuz?" diye sordum ayağa kalkarak.

"Birçok şey istiyorum," dedi ve beni masanın arkasında sıkıştırarak öne doğru hamle yaptı. "Bu onlardan biri değil."

Karnım alt üst oldu.

Aramızdaki hava ağırdı, nefes almak zordu.

"Madison..." diye başladım.

"Ögle yemeğine gittim," diye sözümü tamamladı, üzerime doğru eğilerek, bana doğru yaklaştı. Göz teması kurabilmek için arkamı dönüp masaya yaslanmak zorunda kaldım. "Ben de çok açım."

Elleri kalçalarımın gitti ve beni masanın kenarından aşağıya doğru itti.

Sandalyesine oturup bana doğru yaklaştığında, sinir uçlarımda bir beklenti kıvılcımı çaktı.

Elleri dizlerime gitti ve bacaklarımı iyice açtı.

Sonra elini şortumun içine soktu, paçasını ve külotumu yana çekti, başını eğdi ve dilini vajinamın arasına soktu.

Hayatımda hiçbir kıyafet seçiminden bu kadar memnun olmamıştım; elimi başının arkasına götürüp onu kendime doğru çekerken o da beni yaladı, emdi ve doruk noktasına ulaştırdı.

"Harrison." Adını fısıldadım, içimdeki acı bana tam olarak neye ihtiyacım olduğunu söylüyordu.

Başını yukarı kaldırmış, göz bebekleri kocaman açılmıştı; ihtiyacı benimki kadar açık ve netti.

Önüne doğru kayarak tam karşısına geçtim. Sonra şortumu ve iç çamaşırlarımı indirdim.

Elini pantolonuna götürüp kemerini çekiştirirken, düğmesini iliklerken ve fermuarını indirirken içinden hafif bir homurtu geçti.

Elini içeri uzattı, penisini avuçladı ve bir iki kez okşadı; bu da acı arttıkça bacaklarımı birbirine bastırmama neden oldu.

"Arkanı dön," diye emretti, bakışları adeta erimişti. "Masaya doğru eğil."

Söyleneni yaparken vücudumda bir sıcaklık artışı oldu.

Sonra ayağa kalktı, arkamda durdu ve cinsel organını bana bastırdı.

Eli omzuma gitti, beni yerimde tuttu, sonra da sertçe içime girdi.

O beni tamamen doldururken, inlemelerim onun kaba küfürleriyle karıştı.

O an geriye sadece ihtiyaç, bedenlerimizin coşkusu, patlayana kadar büyüyen zevk ve ikimizin de doruk noktasına ulaşması kalmıştı.

Ancak bu puslu etki uzun sürmedi.

Harrison önce kendine geldi, doğruldu, sonra yanımdan sıyrılıp uzaklaştı.

"Bunu yapmamalıydık," dedi, ben de eğilip iç çamaşırımı ve şortumu tekrar yerine çekerken sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

"Neden olmasın?" diye sordum, tahmin ettiğimden daha çok kırılmışım.

"Bu... bizim için iyi değil."

"Bence bu ikimiz için de iyi oldu," diye karşılık verdim, onun fermuarını çekip kemerini yeniden bağlamasını izlerken kafam karışmıştı.

Bakışları bir anlığına benimkine kaydı. "Bunu kastetmedim."

"Öyleyse ne demek istediniz?"

"Seninle birlikte olmak..." bir an kelimeyi bulmakta zorlandı, "inanılmaz."

"Ama?" diye sordum, sorunun havada asılı kaldığını hissederek.

"Ama," diye kabul etti, "bu... duygusal olarak pahalıya mal oluyor."

"Bunu analiz etmek zorunda mısınız?" diye sordum, kendimi ne kadar savunmasız hissettiğime, bunun ne kadar reddedilme gibi geldiğine şaşırmıştım. "Bunu öylece kabul edemez miyiz?" diye sordum, masanın etrafında dolaşırken el sallayarak, aramızda aniden fiziksel bir mesafe olması gerektiğini hissettim.

Bana bakması epey zaman aldı.

Bunu yaptığında, derin bir nefes verdi ve ben daha konuşmadan cevabı biliyordum.

"Hayır," dedi. "Bence yapamayız."

Ardından koltuğuna çöktü ve camın tekrar berraklaşması için düğmeye bastı.

Peki ya ben?

Tamamen göz ardı edildim, değil mi?

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Lanet olsun!" dedim, yanaklarım hâlâ ıslak ama gözlerim kuru bir şekilde çatı katından öfkeyle geçerken.

Üzüntüyü öfkeye dönüştürmekte her zaman iyiydim. Çünkü üzüntü karmaşık ve faydasızdı. Ama öfke? Öfke sana güç verebilirdi.

Ortak alandan geçerken, kitaplarımı, defterlerimi, kazaklarımı ve battaniyelerimi toplarken kendimi oldukça enerjik hissettim.

Ne yaptığımı bilmiyordum, sadece eşyalarımın artık onun evinde olmasını istemediğimi, muhtemelen orada da olmak istemediğimi biliyordum.

Hisse senetlerimin değerinin yükselip erken boşanma davası açabilme ihtimali hâlâ var mıydı? Elbette.

Ama onun dairesinde beklemenin benim için buna değip değmeyeceğinden emin değildim.

Belli ki benim yarattığım karmaşadan o kadar bıkmamıştı ki, bu konuda bir şey söylemeye veya yapmaya tenezzül etmedi. Eğer onu boşanmaya zorlayacak kadar sinir bozmuyorsam, artık çatı katında bulunmamın hiçbir anlamı yoktu.

Eşyalarımın çoğunu misafir odasına taşıdıktan sonra, öfkeyle dışarı fırladım, ihtiyacım olacağını bildiğim bir demlik kahve hazırladım ve John'u bulmak için aşağı kata indim.

"Bir yere gitmeniz gerekiyor mu, Bayan Valentine?"

"Evet. En yakın büyük mağaza nerede ise orası."

"Büyük mağaza mı?" diye sordu.

"Evet, biliyorsun işte... taşıma kutuları. Taşıma kutularına ihtiyacım var."

Gözlerinin etrafındaki kasların gevşemesi, bu isteğe dair herhangi bir şey hissettiğinin tek göstergesiydi.

"Elbette," diye onayladı ve arka kapıyı benim için açtı.

Belki de Harrison'a durumu bildirecektir.

Umurumda değildi.

Harrison, eve döndüğünde boş bir daireyle karşılaşınca her iki durumda da gerçeği kısa süre sonra öğrenecekti.

"Kahretsin," diye homurdandım, çalan telefonumu cebimden çıkarmaya çalışırken kucağımdaki kutuları yere düşürdüm.

"Artık mesajlara cevap veriyor musun?" diye sordu Willa, sonunda cevap vermek için ekranı kaydırduğımda.

"Özür dilerim. Çok koşturup durdum," diye itiraf ettim kutuları toplarken ve yüzümü güvenlik monitörünün önüne yaklaştırmak için.

"Kocamı Boşanmaya Zorlama Operasyonu Nasıl Gidiyor?"

"Çoğunlukla başarısız oluyor. Çok sabırlı."

"Şu pislik," dedi Willa hafifçe gülerek.

"Evet, eşyalarımı topluyorum ve gidiyorum."

"Nereye?"

"Henüz bunu düşünmedim. Ama bir yerlerde aklıma geliyor."

"Biliyorsunuz, misafir odam boş."

"Evet," diye onayladım.

Birdenbire, bu artık doğru gelmedi.

Bu hiç mantıklı değildi. Ben her zaman başarısız olup sonra yoluma devam etmeyi severdim. Ama bir şeyler değişmişti.

Belki de mesele, birkaç günden daha uzun süre boyunca sahip olduğum her şeyle aynı mekânda yaşamak kadar basitti.

"Bilmiyorum, belki de kendime ait bir daire tutmanın zamanı gelmiştir," dedim kutuların yarısını odama bıraktıktan sonra kahve almak için geri döndüm.

"Gerçekten mi?" diye sordu Willa.

"Evet. Sanırım tek bir yerde olmak güzel oldu."

"Belki de size iyi davranan şirket olmuştur diye düşündünüz mü?"

"Willa." Sesimde bir uyarı vardı.

"Çöpçülük yapmaya çalışmıyorum. Tanrı bilir, ilişki konusunda tavsiye verebilecek en kötü insanım ben."

"Hey, bunu yapma." Durumu karmaşıktı. Ama yaptığı yanlış bir şeyden dolayı değil. Sadece bir pislik adamın pislikçe şeyler yapmasından

kaynaklanıyordu.

"Aslında arama nedenim de buydu."

"Her şey yolunda mı? Bebek?"

"İyiym! Ama doktora gittim. Sana ultrason görüntüsünün fotoğrafını gönderdim. Çok heyecanlanma. Henüz hiçbir şeye benzemiyor. Teknisyen sürekli bir şeyler göstermeye çalıştı ama neyden bahsettiğini bir türlü anlayamadım."

"Doğrusu, Billie'ye ve diğer herkese, bacağı mı, kafayı mı yoksa her neyse onu mu gördüğümü sorduklarında yalan söyledim."

"Sadece ben değilim!" dedi gülerek. "Tamam. Bu beni rahatlattı. Ama evet, bu sabah gönderdim."

"Telefonu kapattıktan hemen sonra bakacağım ve her şeyi görüyormuş gibi yapacağım. Her şey nasıl gidiyor?"

"İyiym. Çoğunlukla. Ama sizi uyarmalıyım sanırım. Eğer burada kalmaya karar verirsiniz, inşaat gürültülerine hazırlıklı olmanız gerekebilir."

"Tekrar?"

"Biliyorum," dedi içini çekerek. "Bu kadar pahalı bir evde bu kadar çok tadilat yaptırmak zorunda kalmam inanılmaz. Taşınmayı neredeyse düşündüm ama... diğer her şeyle birlikte bu çok fazla stres gibi geliyor."

"Ve bu noktada, daha ne kadar düzeltme yapılması gerekebilir ki?"

"Sağ?"

"Eh, uyarıldığımı kabul ediyorum. Ne yapacağıma karar verdiğimde size mesaj atacağım veya arayacağım. Şimdilik planım sadece eşyalarımı toplamak."

"Pekala. Bundan sonra ne yapmaya karar verirsiniz verin, umarım yakında görüşürüz."

"Ben de seni seviyorum," dedim, aslında bunu söylemek istediğini biliyordum.

"Pekala. Güzel. Şimdi, işe koyulun."

Telefonu kapattım, metne geçtim ve ultrason görüntüsünü açtım; evet, görüntüde siyah bir arka plan üzerinde belirsiz bir beyazlıktan başka hiçbir şey yoktu.

İndirdim.

Sonra dosyalarımı kontrol edip kaydedildiğinden emin oldum, böylece duş alma zamanı geldiğinde onun için bununla ilgili bir şey hazırlayabilecektim.

"Bu da neyin nesi..." dedim, çektiğimi hatırlamadığım onlarca video ve fotoğrafı görünce.

Genel olarak, çok fotoğraf çeken biri değildim. Anı yaşamayı gerçekten tercih ederdim. Bir konserde veya benzeri bir etkinlikte binlerce insanın ellerinde tuttukları telefon ekranlarından etkinliği izlemesinden daha distopik bir şey olamazdı bana. Hızlıca bir fotoğraf veya video çekmek başka bir şeydi; hayatınızı telefonunuz üzerinden yaşamak ise bambaşka bir şeydi.

Dolayısıyla, dosyalarımda bakılacak çok fazla şey olacağını düşünmediğim için, dosyalarım nadiren geri dönüp bakardım.

Ama belli ki, bir gece bu konuda fikrimi değiştirmiştım.

İçimde kötü bir his vardı, o gecenin tam olarak hangi gece olduğunu biliyordum.

Sayfayı aşağı kaydırarak hepsinin başladığı yere geldim. Bir blackjack masasının resmiydi. Sanırım o bir keresinde kazandığım anın hatırasını saklamak istiyordum.

Tuhaf. Ama tamam.

Oradan sonra, Vegas'taki çeşitli rastgele mekanların fotoğrafları geldi.

İki farklı kumarhane.

Bir dükkan.

Bir kahve dükkanı.

Hepsinde mi?

Ben.

Ve Harrison.

İkisi de son derece mutlu görünüyordu. Mutluluk adeta her yerimizden fışkırıyordu.

Sayfayı kaydırmaya devam ettim ve onun eliyle kenetlenmiş bir elin içindeki parmağında nişan yüzüğünü gördüm.

Orada, Harrison'ın benim fotoğrafımı çektiği bir elbise vardı. Soyunma odasının dışında dururken arkamdaki aynada onun yansımısını görebiliyordum.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi.

Neden daha önce bunların hiçbirini araştırmayı düşünmedim ki? Eğer gece boyunca aramızdaki gelişmeleri görmüş olsaydım, düğünün nasıl gerçekleştiği konusunda bu kadar kafam karışmazdı belki de.

Arabanın arka koltuğunda, bacaklarım onun kucağına uzanmış, başım omzunda olan bir başka görüntümüz daha vardı.

Kalbimde bir sıkıntı hissettim, sanki bir yanımda o anı hatırlıyordu, anılar yüzeye çıkmaya bile.

Onunla, benimle, birlikte güldüğümüz veya yemek yediğimiz bir sürü tuhaf, rastgele kısa video vardı. Kameranın mide bulandırıcı bir hızla etrafta dolaşmasından, kendimin nasıl sarhoş olduğumu neredeyse görebiliyordum.

Son videoda tanıdık bir oda gösterildi.

Harrison'ın otel süitinin banyosundaki fayanslar.

Videoyu açtım ve geçmişteki ben telefonu çevirirken nefesim kesildi.

Sonra kendi yüzüme baktım. Makyajım biraz dağılmıştı, gözlerim kızarmıştı. Ama akli başında görünüyordum.

"Hey, gelecekteki ben. Eğer kafan karıştıysa ve bunu izliyorsan... panik yapma."

Harrison'ın dairesinde yalnız başıma, burnumdan sesler çıkararak güldüm.

"Bunun çılgınca göründüğünü biliyorum. Gerçekten de çok çılgınca. Ama beni dinlemen istiyorum." Bir şey duymuş gibi banyo kapısına bakarak durakladım.

Tekrar konuştuğumda sesim biraz daha alçaktı.

"Sarhoşum," diye itiraf ettim gereksiz yere. "Ama sarhoşluktan kafam karışık değil. Sarhoşluktan dürüstüm. Ve dürüst olmak gerekirse, bence ikimiz de tüm hayatımız boyunca risk gibi hissettirmeyen birini beklediğimizi biliyoruz." Durakladım, hafifçe güldüm. "Biliyorum, bu ironik. Ama Harrison? O bir bahis, bir şans gibi hissettirmiyor. O kesin bir şey gibi hissettiriyor. O kesin bir şey."

Kapıya doğru döndüm ve Harrison'ın adımı seslendiğini duydum.

"Bir saniye!" diye seslendim. Sonra kameraya dönerek, "Onunla Las Vegas'ta olduğumuz için evlenmedik. Ve eğer bunu izlerken ona kızgınsanız, kızgın olmayın. Bize baskı yapmadı. İki kere bile sormadı. Evet dedik çünkü bu, hayatımızda kumar gibi hissettirmeyen ilk şeydi. Güvenli hissettirdi. O da kendini güvende hissediyor."

Tekrar durakladım, sonra derin bir nefes verdim. "Yani eğer gelecekteki ben inat edip bunu geri almaya çalışıyorsa, geçmişteki ben sana şunu söylemek için burada: Bunu korktuğun için yapıyorsun. Yanlış olduğu için değil. Yani, evet, korkaklığı bırak. Şimdi, üzerimdeki tüm bu tereyağını temizlemem gerek..."

Video tam orada sona erdi.

Sıradan bir şekilde.

Sanki altımdan halıyı çekip almamış gibi.

Evet, videoda sarhoştum. Ama aynı zamanda çok net ve emin konuşuyordum. Gevelemiyordum veya deli gibi davranmıyordum. Ne söylediğimi, belki de daha önemlisi ne hissettiğimi tam olarak biliyordum.

Acaba içimdeki alaycı bir taraf, ikimizin de hayatımızın geri kalanına bu kadar emin olmamızı sağlayan şeyin ne olduğunu anlamakta hâlâ zorlanıyor muydu? Evet, elbette.

Ama bir şeyler olmuştu.

Ve sorun sadece tekila değildi.

Ve bu sadece ben değildim.

Herkesin anlattığına göre sakın, mantıklı ve dikkatli bir adam olan Harrison da bu kararı vermişti.

Bir şeyler doğru gelmişti.

Belki de son birkaç haftayı aksini düşünmeye çalışarak geçirmeseydim, geçmişteki halimin bu kadar çabuk gördüğü şeyleri ben de görmeme izin verebilirdim.

Yatağa oturdum.

Ve tekrar oynat düğmesine basın.

Ve yine.

Ve yine.

Ve Harrison beni bir süre sonra tam da orada buldu.

"Gittiğini sanıyordum," dedi kısık bir sesle.

"Yapacaktım."

"Ama?" diye sordu, biraz daha yaklaşarak.

Yanımda bulunan yere elimle işaret ettim. Oturmadan önce kısa bir tereddüt yaşadı.

"Ama bunu buldum," dedim ona.

Sonra oynat tuşuna bastım.

Videoyu izlemedim.

Bunu ezbere biliyordum.

Onun videoyu izlediğini gördüm.

Ve onun eridiğini gördüm, gözlerinin kenarındaki küçük kırışıklıklar dışında her şey yumuşadı; gülümsemesi yayıldıkça bu kırışıklıklar daha da derinleşti.

"Neden bu kadar uzun süre içeride kaldığınızı merak ediyordum."

Bir kez daha vurdu ve ben de onun tekrar tekrar izlemesini izledim.

Ardından diğer resim ve videolara göz atın.

"Çok eğlendik," dedim, bunu daha çok kanıtlara dayanarak, anılarımdan değil.

"Yaptık. Tek pişmanlığım bunu hatırlamıyor olman." Telefonumu bana geri verdi. "Eğer içkinin aklını başından alacağını bilseydim, seninle iletişimi keserdim."

"Ne düşündüğümü bilmiyorum. O kadar çok içki içmem."

"Kutlama yapıyorduk. Sanırım tekila yavaş yavaş etki ediyor. Tamamen normaldiniz. Ta ki aniden, bir anda, normal olmaktan çıkana kadar."

"Evet, cin de bana karşı böyle sinsi davranıyor."

"Size bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

"Evet, buyurun."

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, telefonuma dokunarak.

Bu iyi bir soruydu.

Bunu ilk izlediğimden beri kendime soruyordum.

"Doğrusu bilmiyorum. Ama..."

"Ancak?"

"Evet, geçmişteki ben haklıymış. Ben inatçıyım."

"Bunu ben de fark etmiş olabilirim."

"Sen de konuşmaya ne hakkın var?" diye karşılık verdim, omzumla onu dürterek.

"Bir şeye tutunmaya değer olduğunu anlarım." Ben hiçbir şey söylemeyince eli bacağıma gitti ve sıktı. "Benimle konuş."

"Geçmişteki ben başka bir konuda da haklıymış. Sanırım hep korkak olmuşum."

"Yanlış risk almak mı?"

"Öyle bir şey işte, evet. Yanlış eli oynamak. Paradan bile daha değerli bir şeyi israf etmek."

"Bunu anlıyorum. Ama mecazı mazur görürseniz... kartlar zaten dağıtıldı. Neden sadece eldeki kartlarla oynamayasınız ki?"

"Bunu bir dene."

"Evet. Belki geçmişte bulduklarını tekrar bulursun. Ama bu sefer onu hatırlayacaksın."

"Denemenin ne demek olduğunu bile bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Sanırım yaşam tarzımın uzun süreli ilişkilere pek elverişli olmadığını tahmin edebilirsiniz."

“Senden hiçbir şey istemiyorum. Sadece burada olmanı, kendin olmanı, belki de bu kadar dağınıkmış gibi davranmamanı istiyorum.”

“Ha, o konuda,” dedim yüzümü buruşturarak. “Aslında biraz dağınık biriyim.”

“Öyle misin? Yoksa eşyalarını koyacak bir yerin hiç olmadı mı?”

“Hiçbir fikrim yok. Ortak alanı da dağıtmaya çalışıyordum. Ayrıca, kilerdeki malzemeleri alfabetik sıraya göre düzenlemek ancak bir psikopatın işi olurdu.”

“Bu konuda aklınızı ciddi ciddi sorguladım,” diye itiraf etti. “Biraz dağınık olması beni rahatsız etmiyor.”

“Yalancı.”

“Ne?”

“Senin kadar bulaşık makinesini dolduran birini hiç görmedim. Ve robot süpürgenin bütün gece çalıştığını duymadığımı da sanma. Kanıtlayamam ama eminim ki her duştan çıktığında da duşun camını siliyorsun.”

“Evet,” diye onayladı gülümseyerek. “Kendi ardımı toplamamın sebebi, çocukluğumda hizmetçiyle çok samimi olmam ve ona daha fazla iş çıkarmak istememem olabilir.”

“Biliyorsun, cama sıkılan spreyler var, böylece su iz bırakmadan üzerinden kayıp gidiyor.”

“Evet?”

“Tembelliğin de avantajları var,” dedim başımı sallayarak.

“Peki, ne diyorsunuz?”

“Kalmak için mi?”

“Evet. Ama tüm o duvarlar ve oyunlar olmadan.”

“Şey, yani...”

“Hisse senedi sorunu hâlâ devam ediyor,” dedi, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi.

“O zaman belki deneyebiliriz diye düşünüyorum.”

“Tek isteğim bu. Şimdi, akşam yemeği için Alfredo sosu düşünüyordum.”

“Evet, lütfen.”

“Yemek yaparken bana eşlik etmek ister misin?”

“Bağlı olmak.”

“Ne konuda?”

“Arkadaşımın yayını izleyebilirsek ne olur?”

“O gözlerde bir yaramazlık seziyorum, neden?”

“Ne? Bu bir dere. Şiir okuyor!”

Erotik şiir.

O da tembelce mastürbasyon yapıyordu.

Hedef kitlesi de kendisi gibi eşcinsel erkeklerdi. Ama yıllardır kuzenimin komşusuydu ve o zamandan beri ilk abonesi bendim, bu yüzden onu her zaman desteklemeye kararlıyım.

"Sanırım beni sürekli tetikte tutacaksınız."

"Endişelenme, zamanla sevmeyi öğreneceksin."

"Bundan hiç şüphem yok."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Her şey bir anda sıfırdan yüze çıkmadı.

Her şey Harrison yemek yaparken başlayan samimi bir sohbetle başladı. Büyük televizyonda canlı yayın başladığında kulakları kızarınca da hafifçe takıldı.

Akşam yemeğinde bana yatılı okul yaz kampıyla ilgili, benim hiç bağlantı kuramadığım hikayeler anlattı; üniversiteyle ilgili olanına ise bağlantı kurabildim.

"Üniversiteye gittiğinizden hiç bahsetmediniz."

"Evet, gittim. Bitirdim de. Annem ve babam gerçekten gitmemi istiyordu."

"Bölümünüz neydi?"

Bunun üzerine ona hafifçe gülümsedim.

"Finans."

"Elbette."

"Zamanımın çoğunu partilerde geçiriyordum. Ve strip poker oyunlarında üniversiteli serserileri kandırıyordum. Odamda tamamen çıplak bıraktığım erkeklerden kalan bir ayakkabı koleksiyonum vardı. Bununla ünlüydüm."

"Demek ki kazanmayı hep sevmişsin."

"Ve kendini beğenmiş adamları hadlerini bildirmek. Bunu unutamayız."

"Öyleyse neden finans?"

"Sayılarla aram her zaman iyiydi. Ve mezun olduğumda bana birçok farklı kariyer seçeneği sunabilecek bir bölüm gibi görünüyordu. Ta ki yeterince hırslı olursanız pokerin bir meslek olabileceğini fark edene kadar."

"Sizi analist veya denetçi olarak hayal edemiyorum."

“Haklısın, değil mi? Ama sanırım borsa konusunda haklı olabilirsin.”

"Üniversitede bunu okumadınız mı?"

“Evet. Yani nasıl çalıştığına dair temel bilgiler. Ama o zamanlar, diğer tüm derslerim kadar sıkıcı gelmişti.”

"Sanırım kimse finans veya iş dünyasında kariyer yapmaktan heyecan duymuyor."

"Bundan korkuyor muydunuz? Farklı bir şey yapmak mı istiyorsunuz?"

Harrison, "Bir yıl boyunca seyahat etmek istiyordum," diye itiraf etti.

"Ama bu mümkün değildi. Birinci katta beni bekleyen bir ofis odam vardı."

"Bekle, ne?"

“Üniversiteden mezun olduktan sonra en alt kademedен başlamak zorunda kaldım. Babam, şirketin her yönünü bilmeden onu asla tanıyamayacağıma inanıyordu. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama haklıydı. O şirketi benden daha iyi kimse tanıyamaz.”

“Nereye seyahat etmek istiyorsunuz?”

“Her şeyi görmek istedim. Yıllar içinde birçok ülke ziyaret ettim ama hiçbirinde uzun süre gerçekten kendimi o ortama kaptıramadım. Sizin en sevdiğiniz yerler hangileriydi?”

“Yani, ben büyük şehir kızıyım. Bu yüzden hepsini sevdim. Tokyo, Mexico City, Hong Kong, Bangkok, İstanbul... Saymaya devam edebilirim.”

"Yani büyük şehirler dışında hiçbir şey mi?"

“Hayır, zaman zaman daha kırsal yerleri tercih ederim. Mesela, kuzenimin ve kocasının özel bir adası var. Ve yağmur ormanlarında bir dizi eko otelleri.”

“Bir dakika. Kuzeniniz Warwick Hughes ile evli mi?”

Sanırım ona her şeyi anlatmamıştım.

“Evet, öyle. Violet, peşinde suikastçılar varken Amazon yağmur ormanlarında onu kovalayan iz sürücüydü. Yol boyunca birbirlerine aşık oldular.”

"Yani onu ihbar etmedi."

"Evet, onu ihbar etti. Ama ancak içeriden bilgi sızdırma suçlamalarının hepsinden masum olduğunu kanıtladıktan sonra."

"Bu konuda daha fazla ayrıntıya ihtiyacım olacak."

O akşam yemeğini toplarken ben de ona verdim, kahvemizi de hazırladım.

Tamamen yerel bir durumdu.

Kolay.

Garip bir şekilde tanıdık.

Tek olumsuz yanı, içini çekip bir iki saatliğine ofisine kapanması gerektiğini söylemesiydi.

"Bu kadar geç mi?" diye sordum saate bakarak.

"Singapur ile bir görüşmem var. Ve her şey görüşmenin uzun süreceğine işaret ediyor."

Çalışma odasına doğru ilerledi.

Kahve makinesine geri döndüm, ona başka (daha büyük) bir kupa kahve yaptım ve odaya getirdim.

Dizüstü bilgisayarının açık olduğunu ve diğer taraftan herkesin hâlâ yerleşmeye çalıştığı anlaşılan sesler geldiğini görünce, kahvesini masaya bırakırken kameranın görüş alanından uzak durmaya çalıştım.

Harrison ise bunu hiç kabul etmedi.

Elini bana uzattı, beni aşağı çekti ve bırakmadan önce yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu.

Kalbim yerinden fırladı.

Kapıya vardığımda, hâlâ o yumuşak bakışlarıyla beni izlediğini fark ettim.

Kapıyı kapatmadan önce ona hafifçe gülümsedim.

Sonraki iki saat boyunca odamda yarattığım dağınıklığı temizledim, eşyaları yerlerine koydum, kutuları dolaba yığdım.

Ortak alana geri döndüğümde, Harrison'ın sakin sesini kapının ardından hala duyabiliyordum.

Yanık tadına tehlikeli derecede yaklaşmış olan son kahveyi içtim, sonra demliği temizledim ve teyzemin önerdiği tuhaf kitabı okumak için odama geri döndüm.

Bir ara uyuklamaya başladım, bu yüzden kitabı kenara koydum ve kendimi uykuya bıraktım.

Uyandığımda kalbim hızla çarpıyordu. Ama iyi anlamda değil. Garip, uzun bir rüyaydı; Harrison bana asla neden beni sevemeyeceğinin tüm sebeplerini sıralarken sessizce yanında oturuyordum.

Uzandım ve yanağımdan süzülen gözyaşını sildim.

Sonra, pek düşünmeden, yataktan kalktım ve odadan çıktım.

Bacaklarım beni ortak alandan uzaklaştırıp koridordan ana yatak odasına doğru götürdüğünde durmadım.

Oda karanlık ve sessizdi, sadece dolap altlarındaki lambalar banyoyu biraz aydınlatıyordu.

Harrison yatakta, battaniye beline kadar indirilmiş halde, çıplak göğsü ve karnı açıkta kalmıştı.

Ama hissettiğim şey sıcaklık değildi.

Bu bir rahatlıktı.

Bu daha derin bir ihtiyaçtı.

Yatağa doğru yaklaştım.

"Harrison mı?" diye fısıldadım.

Anlaşılan eşim son derece hafif uyuyan biriydi.

Gözleri aniden açıldı ve beni anında donakalmış bir halde buldu.

"İyi misin?" diye sordu, sesi uykudan titreyerek.

"Burada uyuyabilir miyim?" diye sordum.

Bir an için hiçbir şey söylemedi.

Geriye doğru kayarak bana yer açtı ve battaniyeleri yukarı kaldırdı.

Ne kadar hızlı bir şekilde araya girdiğime neredeyse utanıyorum.

O üzerime battaniyeyi çekip ikimizin de vücut ısını içerde tutarken bile, onun vücut ısısı odayı ısıtıyordu.

Kolunu bana doladı.

Çenesi başımın tepesine kadar indi.

"Daha iyi mi?" diye sordu, bir şeylerin ters gittiğini sezmiş gibiydi.

"Evet. Kötü bir rüya gördüm."

"Ne oldu?" diye sordu, parmakları tembelce saçlarımın arasından geçerken.

"Bana, benim gibi birini asla sevmeyeceğin sebepleri sıralayan uzun bir monolog veriyordun."

Harrison'ın eli hareketsiz kaldı.

"Bilinçaltınız ne kadar sebep uydurmuş olursa olsun, ben sizin çok sevilebilir olduğunuzun iki katını sayabilirim."

Bu sözler kalbimi erimiş erimiş gibi hissettirdi.

"Beni neredeyse hiç tanıımıyorsun."

"Sevgilim, sanırım seni herkesten daha iyi tanıyorum. Henüz tüm iç sırları bilmiyor olabilirim, ama seni tam olarak olduğun gibi görüyorum. Başkalarıyla nasıl ilişki kurduğuna, daha geniş aile öyküsündeki yerine değil. Sadece... seni görüyorum."

Kalbimde o erime hissi yeniden oluştu.

"Öğrenecek ve görecek daha çok şey olduğunu kabul ediyorum. Ama henüz 'sevilemez' diyebileceğim bir şey yok."

"Sabahın erken saatlerinde oldukça tatsız biriyim."

"İşte bu yüzden geç saate kadar uyuyabiliyorsunuz."

"Ben berbat bir hastayım."

"Şikayet etmekten çekinmem."

"Hayır, şikayet etmem. Ölüm döşeğinde olsam bile yine de bütün bu işleri yapmaya çalışırdım."

"Seni yatakta kalmaya ikna edebileceğime bahse girelim mi?"

"Bu güzel bir yatak," diye itiraf ettim. "Misafir yatağı da fena değil. Ama bu, yumuşaklık ve sertliğin doğru bir karışımı."

"İçinde uyursanız gerçekten çok şaşıracaksınız."

"Bana susup uyumaya gitmemi söylemenin kibar bir yolu bu mu?" diye sordum, dudaklarım yukarı kıvrılarak.

"Beş saat içinde kalkmam gerekiyor."

"Bir kerecik de olsa geç saate kadar uyuyayım."

"Yapamam."

"Her gün egzersiz yapmak zorunda değilsiniz."

"Farklı bir egzersiz türü düşünüyordum," dedi, kollarını etrafıma daha sıkı sararak.

"Pekala, o zaman uyumaya çalışacağım."

Ben yapmadım.

Nefes alışverişinin derinleştiğini ve yavaşladığını, vücudunun gevşediğini ve bayıldığını hissettim.

Onun kollarında öylece kaldım, gözlerim tamamen açıktı, onun varlığını hissettim, sıcaklığına gömüldüm, kalp atışlarını dinledim.

Saatin onun uyanma vaktine doğru yavaş yavaş yaklaştığını görene kadar.

Sonra, onu alarm saatiyle uyandırmaktan çok daha hoş bir şekilde uyandırmaya karar verdim.

Dudaklarım sıcak tenine değdiği anda göğsünden gelen hafif bir gurultu, uyanmaya başladığının ilk işaretiydi.

Parmakları kalçamı kavradı.

Öne eğildim, onu yere yatırdım, sonra göğsünden, karnından ve daha aşağısından öptüm.

Sonra, Harrison bambaşka bir sabah antrenmanı yaptı.

"Uyanmak için ne biçim bir yol bu," diye düşündü nefes nefese, tavana bakarak gülümseyerek. "Ne zamandır ayaktasın?"

Derin bir esneme sesi çıkardım.

"Henüz uyumadım."

Bu durum onun hafifçe kıkırdamasına neden oldu.

"Sanırım bugün öğle yemeği için ofiste buluşmamızı isteyemem."

"Öğlen vaktinde kendimi yataktan kaldıracabileceğime eminim. Bugün yapacak başka bir şeyim yok."

"Elbette," dedi, eğilip yanağıma bir öpücük kondurarak. "Eşyalarını buraya taşıman gerekiyor."

"Öyle mi?" diye sordum, o yataktan kalkarken manzarayı izlemek için doğrulup. "Hâlâ pişman değil misin?"

Harrison adımlarını durdurdu, yatağa doğru geri yürüdü, ayak bileklerimden yakaladı ve beni yatağın ucuna sürükledi. "Sevgilim, eğer kollarımda seninle uyuyup... tüm bunlarla uyanmanın," dedi yatağı işaret ederek, "sana olan fikrimi değiştireceğini sandınsa, sandığımdan daha delisin."

"Şey, benim biraz çılgın olduğum biliniyor. Yani... Bir keresinde Las Vegas'ta neredeyse hiç tanımadığım biriyle evlendim."

"Ve bu, ikimizin de şimdiye kadar verdiği en iyi karardı."

Onun bu konuda haklı olduğunu düşünmeye başlamıştım.

SON SÖZ

Harrison

Layna bara doğru eğildi, barmenin elinden telefonu kaptı ve ekranı kendine doğru çevirdi.

Ona verdiğim yarışmayı kazanmasını kutluyorduk. Gerçi artık evliliğimiz tehlikede değildi.

Ekrandaki adama, "Kız arkadaşın gelmiş geçmiş en çekici, en komik ve en tatlı insan," dedi.

"Biliyorum, değil mi?" diye sordu adam, yüzünde hem şaşkınlık hem de hayranlık karışımı bir ifadeyle.

Bir anda, hafızam başka bir şehirdeki başka bir bara geri döndü; daha az takım elbiseli insan, daha çok neon ışık, arka planda hiç bitmeyen bir şarkı gibi kumar makinelerinin sesi.

Daha ilk margaritasından bir yudum bile almamıştı, bu yüzden henüz sarhoş olmamıştı. Barda uzanıp başka bir barmenin bileğini yakalayıp onu kendine doğru çekerken tüm coşkusu ve enerjisi tamamen kendisine aitti.

"Beni dinle," dedi, gözleri yaşlı kadının bakışlarını yakalamak için başını eğerek. "O pislik olmadan daha iyisin."

Barda bulunan herkes bu konuda hemfikirdi. Söz konusu adam kadının iş yerine gelmiş, ondan para istemiş, kadın reddedince de çok sinirlenmişti. Kavga oradan itibaren devam etmiş ve sonunda kız olaya son vermişti.

"Çok aptalım," dedi barmen, ıslak yanaklarını silerken.

"Bak, hepimiz yanlış adamlara karşı aptalca davrandık. Bir keresinde terlikli bir mağara adamına iki haftamı verdim. O zaman ne olduğu önemli değil. Önemli olan şimdi ne olduğu. Bence gözyaşlarını silmelisin, o topuz saçlı adamı unutmalısın ve belki de o yakışıklı garsonla arka sokakta birlikte olmalısın. Bütün gece sana sanki su üzerinde yürüyormuşsun gibi bakıyor."

Barmen gözyaşları kururken garsona doğru baktı.

Peki Layna?

Yan koltukta oturan eşcinsel çifte dikkatini verdi.

“Tamam. İkinizin OnlyFans hesabı olduğunu duydum. Linki görmem gerekecek.”

Ve bunu beklerken, yanından geçen bir kadına seslendi: "Aman Tanrım. Muhteşem görünüyorsunuz. Ona da muhteşem görüldüğünü söyleyin," diye emretti yanındaki adama.

O kadar dinamikti ki...

Canlı.

Beklenmedik.

Bu bir yıldırım çarpması değildi.

Çok dramatik bir durum değildi.

Bu daha çok sessiz, içsel bir tık sesi gibiydi. Bir parçanın yerine oturması gibi.

Tanınmak gibi.

Ha, işte oradasın.

Bütün bu süre boyunca neredeydin Allah aşkına?

Birlikte geçirdiğimiz her saat, onun aradığım kişi olduğunu, hatta farkında bile olmadığım kişiyi bulduğuma dair inancımı daha da pekiştirdi.

Tanıdığım kadınlara hiç benzemiyordu.

Kendine güvenliydi ama içten içe kırılıyordu. Dışa dönüktü ama içe dönüktü. Hiç kimseye yabancı gibi davranmazdı... ama kimsenin onu tanımasına da izin vermez gibiydi.

Ben hariç.

Beni içeri aldı.

Çenelerimiz ağrıyana kadar konuştuk.

Yanaklarımız ağrıyana kadar güldük.

Ortak vizyonlar.

Planlar yaptım.

İlişkilerini sağlamlaştırmak için evlendiler.

Ve sonrasında daha çok eğlence, daha çok kahkaha, daha çok neşe oldu.

Ertesi sabaha kadar.

Ve kutlamalarımız her şeyi silmişti. Hafızanın bu kadar acımasız bir hırsız olabileceğini hiç bilmiyordum.

Ama bana bir yabancıymış gibi baktı. Sanki yaptığı bir seçim değil de, başa çıkılması gereken bir sorunmuş gibi.

En kötü yanı, ayrılmak istemesi değildi. En kötü yanı, neden orada olmak istediğini hatırlamıyor olmasıydı.

Göğsümdeki bir şey çöktü.

Çünkü o tam önümdeydi, yaşıyordu ve nefes alıyordu, ama daha önce hiç bu kadar keskin bir kayıp hissetmemiştim.

Onun benden kaçmadığını, aslında kaçmadığını biliyordum. Seçtiğini artık hatırlamadığı bir şeyden kaçıyordu.

İşte bu yüzden direndim, bu yüzden evrakları imzalamayı reddettim.

Onun beni tekrar seçmesi için zaman olmasını istedim.

Aklı başında.

Engellemeler tamamen sağlam.

Çünkü onun öfkesiyle yaşayabilirdim ama onun kararsızlığıyla yaşayamazdım.

"Evet" cevabının hatırlanmasını istiyordum.

Bir sabah uyandığında kapana kısılmadığını, evinde olduğunu fark etmesini istedim.

"Ne?" diye sordu Layna, geniş bir gülümsemeyle bana bakarak.

"Çok zarıfsınız."

Yanakları kızardı.

"Bunu düşünmek zorundasın. Artık benimle baş başasın," dedi yüzük parmağını göstererek.

"Sıkışıp kalmadım," dedim, onu kendime doğru çekmek için uzanarak.

"Tam olarak olmak istediğim yerdeyim. İkna etmek biraz zaman aldı."

Buna güldü.

"İyi ki fikrim değişti."

Şansın bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Bunun her zaman kazandıran bir el olduğunu biliyordum.

Olayların gelişmesini beklemekten başka çarem yoktu.

CLITONIA VE LIL Dicky
kısa bir öykü

Alexis

"Bu çok saçma," diye homurdandı Willa, önümüzdeki binaya bakarak.
"Ailemizle cinsellik hakkında beş kere konuştuk. Ve ikimizin de internete sınırsız erişimi var," diye ekledi.

On sekiz yaşındaydı ve fikirleri boldu ama hiç tecrübesi yoktu.
Biliyorum. Sordum. Naçizane fikrime göre, en iyi arkadaşın görevi, seninle seks gibi konular hakkında konuşabilmesini sağlamaktır. Tuhaflaşa bile.

Bu arada, gerçekten meraklanmıştım.

Çünkü uzun süreli erkek arkadaşım ile aramızdaki ilişki fiziksel olarak ciddi bir boyuta doğru hızla ilerliyordu.

Annemle yaptığımız tüm konuşmalar temel konuları kapsasa da, sonuçta o yine de annemdi, biliyorsunuz? Ne kadar yakın olursanız olun, annenize sormak veya ondan duymak istemeyeceğiniz bazı şeyler vardı. Ve internette bulunan tüm sahte saçmalıklar yüzünden, bilgilerimi güvenilir bir kaynaktan aldığımdan emin olmak istedim.

Teyzelerimiz sahneye giriyor.

Akrabalık bağı yok ama yine de aileden sayılırlar.

Sonbahar Teyze.

Hemen önümüzdeki dükkanın sahibiydi.

Ön kapının içinde devasa bir penis heykeline benzeyen bir şey vardı.

Ve dev bir çiçek. Yok, olmaz.

Evet, o bir çiçek değildi.

Pekala o zaman.

Belki Willa haklıydı. Bu da inanılmaz derecede garip olabilir.

Yani, Phallus-opy diye bir yerin önünde dururken bile yanaklarımın biraz kızardığını hissettim.

"Bunu yapmak zorundayız. Annelerimiz üniversiteye gitmeden önce bunu bizim için istediklerini söylediler," dedim omuz silkerek.

"Pekala o zaman," dedi kolunu benimkine takarak. "Üstesinden geleceğiz. Hem zaten Autumn Teyze her zaman çok sakın biri olmuştur. O kadar da kötü olmayacak. Bu arada," dedi, mağazanın içinden bize doğru gelen güzel sarışına başıyla işaret ederek.

"Ön kapıdan girmeyin," dedi bize dönerek ve kapıyı kilitleti. "İkiniz de hâlâ on altı yaşında gibi görünüyorsunuz ve kimsenin reşit olmayan kızları seks dükkanına aldığı düşünmesini istemiyorum. Aman Tanrım, ne skandal!" dedi, görünmez incilerini sıkıca tutarken kendini yelpazeleyerek. "Pekala. O zaman biraz konuşmaya hazır mıyız?"

"Hazır olabileceğimiz kadar hazırız," dedi Willa, annesinin başarılı yaşam tarzını andıran, her zaman ciddi bir öğrenci olarak başını sallayarak. "Ben ise tamamen babam gibiydim. Rahat, neşeli ve her zaman iyi vakit geçirmeye meyilliydim."

"O kadar da kötü olmayacak," diye bizi temin etti Autumn Teyze, sıcak bir gülümsemeyle. "Amelia ve Shoot nasıl?" diye sordu bana bakarak.

"İyiler. Onlarla tekrar bu konuşmayı yapmak zorunda kalmaktan beni kurtarıyorsun," dedim, bizi binanın yanından aşağıya doğru götürürken.

"En azından ebeveynlerinizden biriyle seks hakkında konuşabilmenin önemli olduğuna tamamen inanıyorum, eski bir genç olarak bunu tamamen anlıyorum," dedi. "Willa, Elsie ve Paine nasıl?" diye sordu, kapıyı açarak.

"İyiler," dedi Willa gülümseyerek.

"Harika. Hazır mısınız?" diye sordu, bizi içeriye davet ederek.

Oda, mağazanın çeşitli cinsel konular üzerine dersler düzenlediği için bir sınıf gibi düzenlenmişti. Bizim yaptığımız konuşma da buna dahildi. Uzak duvarda büyük bir beyaz tahta, önünde bir masa ve 'öğrencilerin' oturması için sandalyeli dört uzun masa vardı.

Erkek ve kadın anatomisi posterlerinin sergilenmesi bekleniyordu.

Teyzemiz Peyton, denizkızı gibi toplanmış saçları, burnunun üzerine düşmüş gözlükleri ve dar bir ceketin altına giydiği seksi bir askılı bluzla, seksi bir öğretmen havası vererek resepsiyon masasında oturuyordu. Bizimle rahatsız edici göz teması kuruyor ve elini devasa bir kayganlaştırıcı jel şişesinin pistonuna bastırıyordu.

Evet, hiç beklemiyordum. Hiç de değil. İçimden bir kahkaha yükseldi ve geçmişte annemle konuştuğumuz zamanlardaki gibi garip olabileceği endişesiyle içimde biriken tüm kaygıyı silip süpürdü.

"Peyton," diye tısladı Autumn, başını sallayarak. "Burada olacaksan, sessizce orada oturacağına karar vermiştik."

"Burada sessizce oturuyorum. Kızlara, eğlenceli ve güvenli cinsel anlar için kayganlaştırıcı jelin ne kadar kolay ve utanmadan kullanılabileceğini gösteriyorum. Güvenli cinsel anlar," diye ekledi kız kardeşi ona kocaman bakınca.

"Onlara daha merhaba bile demedin. Kayganlaştırıcı kullanarak seks konuşmasına başlayamazsın."

"Şey, hayır. Önce parmakla uyarılma ve elle yapılan cinsel eylemlerden bahsetmeliyiz, değil mi?" diye sordu, Autumn'a yapmacık bir gülümseme fırlatarak. "Merhaba Willa, merhaba Alexis. Bir uzmanın yer aldığı Cinsel Eğitim'e hoş geldiniz. Ve bu uzmanın, bir seks dükkanı sahibi olan kız kardeşi de var."

"Haklısın," dedi Willa bana alçak sesle. "Bu, ebeveynlerle yapılacak bir cinsel eğitimden çok daha iyi olacak."

"Oturun şuraya, sevgili çocuklar," dedi Peyton, oturduğu yerden kalkarak, elinde bastona benzeyen bir şey sallayarak. Biliyorsunuz... BDSM malzemeleri için. "Burada Clitonia'nın vahşi ve harika dünyasını konuşmak için toplandık," diye devam etti, yerde gözden kaçırdığım bir çantaya uzanıp, ayaklı dev bir vajina heykeli çıkarıp masanın üzerine koyarken, "ve Lil Dicky," diye ekledi, çantaya uzanıp, biraz küçük, ten rengi bir dildo çıkarıp Clitonia'nın yanına yerleştirdi.

"Yanınızda sahne malzemesi mi getirdiniz?" diye homurdandı Autumn. "Bu benim dersim, Peyt."

"Biliyorum. Ama penis fotoğraflarınız üzücü. Ve ne yani, muzlara prezervatif mi taktıracaksınız? Muzlar penise hiç benzemez," diye ekledi, bize bakarak ve gülümsemesini bastırmaya çalışarak. "Diğer oğlanları da hallettim. Ama Lil Dicky'nin aralarında en az tehditkar olanı olduğunu düşündüm, bu yüzden onunla başlayabiliriz. Ama Clitonia'nın bu güzel penislerle tek eşli olmayan bir ilişkisi var. 'Penis' kelimesinin saçma olduğu konusunda hepimiz hemfikir olabilir miyiz?"

"Bu, uygun bir terim."

"Eğer altıncı sınıf beden eğitimi öğretmeniysen," diye karşılık verdi Peyton. "Neyse. Clitonia, büyük bir cinsel iştahı olan özgür bir kadın ve tek bir küçük penis ona yetmeyecek. Bu yüzden çeşitli şekil, boyut ve kesimlerde bir sürü yakışıklı erkekten oluşan bir ekibi var."

"Kesikler mi?" diye sordu Willa, bu son derece masum soruya gülmemek için dudaklarını sıkıca kapatmama neden oldu.

"Sorduğuna çok sevindim!" diye ilan etti Peyton, kız kardeşinin sızlanmasına neden olurken, tekrar hileler çantasına geri döndü, iki tane daha dildo çıkardı, bize doğru geldi ve masanın yüzeyine vantuzlu dildoları yapıştırırken bizim seviyemize kadar çömeldi, dildolar biraz sallanmaya başladı. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"İşte İspanya'dan gelen Alejandro, orada sünnet geleneği bizim Amerika'daki kadar yaygın değil," diye belirtti Peyton, sünnet derisini işaret ederek. "Ve bu da Büyük Mike," dedi, oldukça büyük olan dildoyu göstererek. "O sünnetli. Ve böyle yakından bakınca farkı gerçekten görebilirsiniz. Üniversite yıllarınızda yaşayacağınız cinsel maceralarınızda bu iki tür erkek de karşılaşabilirsiniz. Bence bunu görmek önemli," diye ekledi. "Çünkü sünnetsiz birini ilk gördüğümde, evet, biraz şok olmuştum."

"Şok derken, kalkıp banyoya koştuğunu ve beni arayıp bu konuda soru sorduğunu kastediyor," dedi Autumn, anıyı hatırlayarak gülümseyerek. "Onu savunmak gerekirse, on altı yaşındaydı ve bu tür şeylerden bizimle konuşmaya inanmayan çok muhafazakar ebeveynlerimiz vardı. Ama haklı. Bunu görmek güzel. Size her türlü vajinayı da göstereceğiz. Tüm bedenlerin iyi bedenler olduğunu bilmek önemli. Tüm vajinalar iyi vajinalardır."

"Ve tüm Alejandrolar iyi Alejandrolardır," diye onayladı Peyton, söz konusu dildonun başını okşayarak onu tekrar hareket ettirdi. Bu sefer kendimi tutamadım, kahkaham patladı.

"Normalde," dedi Autumn, sesi biraz sert bir tonda, "tartışmalarımız bundan biraz daha düzenli olur kızlar," diye ekledi, özür dileyerek ama çılgın kız kardeşinin saçmalıklarından açıkça eğlenerek. "Peyt, eğer Alejandro ve Big Mike'ı ayırabilirsen, başlamak istiyorum. Sırayla," diye daha da vurgulu bir şekilde ekledi.

"Pekala, pekala. Ama çok bilge ve zorlu deneyimlerden edindiğim bilgilerimle her an araya girme hakkımı saklı tutuyorum," dedi Peyton kız kardeşine, Big Mike'ın emme gücünün altına tırnağını sokarak ve onu yukarı çekerken korkunç bir emme sesi çıkardı. "Big Mike'tan korkmayın," dedi bize, onu kolunun altına sıkıştırmadan önce sallayarak, böylece Alejandro'yu ayırabilsin. "Kadın mağaranız çok esnek."

"Peyton!"

"Ne? Bu doğru. Bunu biliyorlar. Onlardan bebek bedenleri çıkıyor."

"Tamam," dedi Autumn, derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalışırken. Peyton masanın arkasına geçti, tüm vibratörlerini masanın kenarına dizdi ve kilisedeki bir hanımefendi gibi son derece düzgün bir şekilde yanlarına oturdu.

Kız kardeşinin giriş konuşmasına başlamasına izin verdi; Autumn'ın uzun uzun düşünüp hazırladığı ve muhtemelen yıllar boyunca bizim gibi birçok kıza verdiği bir konuşmaydı bu. Hem teknik hem de anlaşılır bir dilde yazılmıştı; organlarla ilgili tüm temel bilgileri kapsıyordu – görünüşe

göre, orada üç delik olduğunu bile bilmeyen bir sürü kadın varmış – ve çeşitli doğum kontrol yöntemlerini ve etkinliklerini de içeriyordu.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor olsan bile, penisini sarman gerekiyor," diye araya girdi Peyton, bu da Autumn'un kıkırdamasına neden oldu.

"Haklı olduğu açık," diye kabul etti. "Doğum kontrol yöntemlerinin çoğu cinsel yolla bulaşan hastalıkları önlemez. Bu yüzden ikisini de kullanmanız gerekecek."

"Ve eğer bir adam size uymayacağını söylerse, yalan söylüyordur. Bunu gösterebilirim," diye ekledi, çantasına uzanıp içinden bir prezervatif ambalajı çıkarırken.

"Bunun gerçekten gerekli olacağını sanmıyorum," dedi Autumn, sabırlı olmaya çalışarak.

"Aslında sorun değil. Sadece saçımı açmam gerekiyor."

"Saçlarını neden açman gerekiyor ki?" diye sordu Autumn.

"Prezervatifi başıma geçirmek için, tabii ki," dedi Peyton, kız kardeşine kaşlarını çatarak bakarak.

"Aman Tanrım. Hayır. Sorun yok. Eminim bunu hayal edebiliyorlardır. Değil mi kızlar?"

Ben şahsen, o fotoğrafın kendisinin paha biçilmez olduğunu düşünürdüm. Ama Willa da söz alarak bana katıldı.

"Pekala. Güzel. Devam edelim," dedi Autumn, asıl konuya geçerek.

Kız kardeşinin daha önce de belirttiği gibi, parmakla uyarılma, elle uyarılma ve kuru sürtünme ile başladılar çünkü bunların hepsi 'güvenli' ve 'hamile kalmanızı %100 garanti etmiyordu'.

Erkek arkadaşıyla daha önce oraya gitmiştik.

Her şeyi yapmıştık, sadece asıl ilişki henüz başlamamıştı. Ve dürüst olmak gerekirse, neden bu konuda ayak sürdüğümü size söyleyemem. Tanıdığım hemen hemen herkes bir yıldan fazla önce bunu yapmıştı. Ve o da istiyordu. Benim de istemem gerektiğini biliyordum. Ama henüz zamanı gelmemişti.

"Pekala Willa, bir dakika benimle buraya gel," diye emretti Autumn, Willa'yı odadan çıkararak, başkalarının önünde dile getirmek istemediği soruları varsa özel olarak konuşabilecekleri bir an için yanına götürdü.

"Pekala. Peki adı ne?" diye sordu Peyton, dirseklerini masaya koyup elleriyle yüzünü çerçeveleyerek.

"Michael," dedim ona gülümseyerek.

"Ah, şey," dedi, yapay penislere bakarak ve Büyük Mike'ın başını okşayarak. "Onu şu Mike ile kıyaslamayın. Siz ikiniz henüz sevişmeye başladınız mı?"

"Hayır," diye itiraf ettim, çünkü teyzem Peyton'la bu konuda konuşmak belki de en kolay olanıydı; o, cinselliği diğer herkesten daha az ciddi bir konu olarak ele alıyordu.

"Neden?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, bunu birine söylemenin omuzlarımdan büyük bir yük kalktığını hissederek. Bunu en yakın arkadaşlarıma bile söylemedim. "Sadece... henüz içime sinmiyor."

"Peki, tahmin et bakalım?" diye sordu.

"Ne?"

"Bu doğru değil," dedi bana, sanki en mantıklı sonuç buymuş gibi omuz silkerek.

"Ama bana bundan daha fazla bir sebep gerekiyor," diye ısrar ettim.

"Hayır, aslında gerek yok. Eğer doğru gelmiyorsa, doğru değildir. Ve eğer biri buna saygı duymuyorsa, kendi başının çaresine baksın, değil mi?"

"Onu seviyorum."

"Bahse girerim öyle düşünüyorsun. Ama eğer o da seni seviyorsa, seni zorlamaz. Eğer zorlarsa, o zaman kendini ondan daha çok sevmeyi öğrenmeli ve uzaklaşmalısın. Biliyorum çok şaka yaptım. Ama seks büyük bir olay. Ve ilk deneyiminden pişman olmak istemezsin."

"İlk deneyiminizden pişman mısınız?"

"Pişmanlık komik bir kelime. Hem de yanıltıcı. Hayır, pişman değilim. Ama şimdi çok sevdiğim biriyle birlikte olduğuma göre, belki de ilk adamın tam adını bilmenin güzel olacağını görüyorum," diye itiraf etti omuz silkerek. "Size seksin sadece sevdiğiniz biriyle iyi olduğunu söylemiyorum. Bu saçmalık. Seks tamamen yabancı biriyle de harika olabilir. Ama ben her zaman buna hazır hissettim. Her zaman istediğimi biliyordum. İşte fark bu. Siz de o şekilde hissedene kadar beklemenizi tavsiye ederim."

"Peki Michael'a bu konuda ne diyeceğim?" diye düşündüm. Ona zaten emin olmadığımı söylemiştim.

"Ona emin olmadığınızı söylediniz mi?"

"Evet."

"Ve o ne dedi?"

"Yapmadığınız bir şeyden nasıl emin olabilirsiniz?"

"Anlaşılan o bir pislikmiş," diye düşündü Peyton. "Adresi ne?" diye sordu, çantasından bir not defteri ve kalem çıkarırken.

"Ne? Neden?"

"Böylece Suga Suga onu ziyaret edebilir. Sınırlar ve saygı hakkında güzel, dostane bir sohbet edebilirler."

Peyton'ın sevgilisi Sugar, bir motosikletçiydi. Hem de zenginlerin oluşturduğu kesimden. Sugar Michael'ın evine gelseydi, Michael'ın korkudan altına işeyeceğinden neredeyse emindim.

"O bir pislik değil. Bence o sadece hazır, ben ise değilim. Ve bu ikimiz için de kötü bir durum."

"Tamam," dedi, sakinleştirici bir nefes alarak. "Tamam. O bir pislik değil. Çok fazla hormonu olan ve muhtemelen çok fazla pornografi tüketen on sekiz yaşında bir çocuk. Ama aslında bu Michael'la ilgili bile değil. Bu seninle ilgili. Ve kendini rahat hissettiğin şeyle. Ve vücudun ve zihninin için doğru olduğunu bildiğin şeyle. Önemli olan tek şey bu. Bunun sert ve bencilce geldiğini biliyorum ve gençlikteki tutkunun her şeyi tüketebileceğini de biliyorum. Ama kendini her zaman, en azından gençken, özellikle de bunun gibi büyük konularda, önceliklendirmelisin."

"Ya beklemek istemediğini söylerse?"

"O zaman iyi ki kurtulduk," dedi. "Bak. On sekiz yaşındasın. Hangi üniversiteye gitmeyi planlıyorsun? O nerede? Gerçekten uzun mesafeli bir ilişkiyi sürdürebileceğini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Özellikle de ikimiz de farklı kıyılardaki üniversitelerde okumak konusunda kararlı olduğumuz için. Hatta ben de yurtdışında okumayı çok istiyordum."

"Peki, bunu yapsaydınız ve ikiniz de farklı üniversitelere gitseydiniz ve ilişki bitseydi, pişmanlık duyacağınızı düşünüyor musunuz?"

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım yapardım." Eğer bunun sonsuza dek mutlu bir hayat sürmemize yol açacağına inanıyorsam, hazır olmasam bile cinsel ilişkiye balıklama atlama fedakarlığını yapmaya razıydım. Ama bunu düşündükçe, gerçekleşme olasılığı daha da azaldı.

"O halde cevabınız bu, değil mi?"

"Ya beni terk ederse?"

"O zaman teyzen Peyton'la gel, dondurma yiyelim, korku filmleri izleyelim ve dünyayı gezme planlarından bahsedelim. Belki de gerçek hayattaki bir Alejandro'ya delicesine aşık olursun ve onunla birlikte

olacağından yüzde yüz emin olursun, bu anıyı da hayatının geri kalanında saklarsın."

"Pekala. Geri döndük," dedi Autumn, yanakları hafifçe kızarmış Willa'yı içeriye doğru yönlendirirken. Bu durum, teyzemize sormak istediği ama bana sormaya çekindiği şeyin ne olduğunu merak etmeme neden oldu; aramızda böyle sınırlar olduğunu hissetmesi kalbimi biraz acıttı, bir yandan da onu anlıyordum. "Sanırım her şeyi neredeyse ele aldık..."

"Ne?" diye haykırdı Peyton, sandalyesinden fırlayarak. "Hayır, kesinlikle yapmadık. Peki ya sapkın şeyler? Ya da anal seks? Ya da tantrik seks?"

"Sanırım tantra onlar için biraz ileri seviye olabilir, Peyt."

"Her iki tarafın da birden fazla orgazm yaşaması kimse için çok ileri bir seviye değildir."

"Erkekler nasıl birden fazla orgazm yaşayabilir?" diye sordu Willa, beni şaşırtarak.

"Bak, canım kızım," dedi Peyton ıslıl ıslıl gülümseyerek. "Aynı his. Dağınıklık olmadan. Ama biliyor musun? Autumn muhtemelen haklı. Senin yaşındaki erkeklerin bu tür bir kontrole sahip olma ihtimali yok denecek kadar az. Evlendiğinde ve yatak odasında işler biraz sıkıcı hale geldiğinde bize geri gel. Paylaşacak bazı şeylerimiz var. Ama popo işlerine gelince, fikrimden vazgeçmeyeceğim," dedi Peyton kız kardeşine, kollarını kavuşturarak başını salladı.

Bunun üzerine Autumn içini çekti. "Pekala. Kabul ediyorum."

"Üstelik kadınlar arası ilişkilerden bile bahsetmedik. Kapsayıcı olmalıyız."

"Pekala. Bunu da yapabiliriz."

"Ve öz sevgi. B.O.B. tarzı öz sevgi mi? Belki de en önemlisi bu. Sonra da gidip onlara kendi 'hediye paketlerini' hazırlamaları için izin vermemiz gerekiyor."

Ve böylece popo ile ilgili şeylerden, eşcinsel ilişkilerden ve kendi kendine tatmin olmaktan bahsettik.

Dikkatimi yarıda kesip, zihnim başka yerlere kaymaya başladı. Yabancı bir ülkeye, yabancı yemeklere ve yabancı manzaralara doğru.

Orada otururken, Alejandro fikrine, gerçek Michael'dan biraz daha fazla aşık olmaya başladım.

Bu da bana bilmem gereken her şeyi anlattı, değil mi?

Gelecekte ciddi erkek arkadaşlıkları ve seks için zaman olacaktır.

Ve zamanı geldiğinde, bana yol gösterecek fazlasıyla bilgiye sahiptim.
Michael ve ben iki gün sonra ayrıldık.

Ve uykuya dalana kadar ağlamak yerine, cinsel eğitim dersini hatırlayarak karnım ağrıyana kadar güldüm; tuvalete hızlıca gittikten sonra geri döndüğümde, Autumn Teyze'nin Peyton Teyze'nin başına geçirdiği prezervatiften onu kurtarmaya çalıştığını ve Peyton'ın boğulmadan önce prezervatifin içinde kaldığını görmüştüm.

Bir gün, onun kadar havalı olmanın yarısına bile sahip olmak istiyordum.

Ve bunu başarmak için, bana söylediklerini yapmam gerektiğini biliyordum. Kendimi önceliklendirmek. Hayallerimin ve arzularımın peşinden gitmek.

Kim bilebilirdi ki.

Belki bir gün kendi Alejandro'mla tanışırım...

©Jessica Gadziala, 2020

Cenneti Kovalama Tanıtım Videosu

© Jessica Gadziala, 2025

(Layla'nın kuzeni Violet, kayıp kişiyi bulma macerası ve Amazon Yağmur Ormanları'ndaki bir olay da dahil)

Menekşe

Sadece güzel bir fincan kahve istiyordum.

Son yedi geceyi, soru sormayan ve kendilerine sorulmasından da hoşlanmayan müdavimlerle dolu, yapış yapış zeminli, loş ışıklı en az on sekiz barda geçirmiştım. Lüks bir spor arabayı vale olarak çalıştığı işinden çalıp, ardından da -her şeyden önce- bir polis arabasının arkasına çarpan aptal bir üniversite öğrencisini ararken, çok fazla Cross Canadian Ragweed şarkısı, ucuz, ılık bira ve tacize katlanmışım.

Ucuz bir motel odasının yatağında, dört saatlik kesintili uykuyla ayakta duruyordum; yatağın iç yayları dışarı çıkıp sırtıma batıyordu ve en son ne zaman tetanoz aşısı yaptırdığımı merak etmeme neden oluyordu.

Ve küflü duşta, damlayan su basıncıyla, terliklerimle yaptığım soğuk duş, istediğim gibi uyanmamı sağlamamıştı.

Evet, kahveye ihtiyaç vardı.

Tam tezgaha kadar gelip ekstra büyük, ekstra tatlı, hafif kremalı kahvem için kartımı okuttuğum sırada onu gördüm.

Tam orada.

Beş metre uzakta.

Üzerinde sosisli sandviç yığınının üzerinde oturan tuhaf, çıplak uzaylı adamların olduğu aynı Limp Bizkit tişörtüyle Anger Management Tour'a katılacak yaşta kesinlikle değildi.

Gözlerimden sadece dolar işaretleri görünüyordu. Ve önümüzdeki altı hafta boyunca, muhtemelen giderek büyüyen kığımın üstünde otururken, mahkeme tarihlerini kaçırın diğer aptallara bakmaya bile tenezzül etmeden, o parayla alabileceğim tüm paket yemekleri.

“Hey! Durun!” Yani, en iyi repliğim değildi. Ama tam olarak formunda da değildim.

Ardından ben de aynı derecede etkisiz bir şekilde, "Tutuklusunuz! Sayılır." diye ekledim.

Yani, ben polis değildim. Ama "gözaltına alınıyorsunuz" cümlesi aynı etkiyi yaratmıyordu, anlıyor musunuz?

Adamın omuz silkip bileklerini bana doğru uzatarak, işlediği suçlardan yakınıp, geçen hafta boyunca beni üç eyalet bölgesinde kovalattığı için özür dilemesini açıkçası beklemiyordum. Ama gidip de buzlu kahveyi (küpleriyle birlikte) yüzüme fırlatıp kaçmasına da gerek yoktu.

“Ah, demek bunu yapıyoruz.” İçimden bir ah çektim, sonra yeni terk edilmiş bir sandalyenin üzerinden atladım ve küçük kafedeki kalabalığın arasından geçerken bir diğerini de devirdim.

Bütün gözler bana çevrildi. Ve tahmin ettim ki, birkaç cep telefonu kamerası da. Sadece işimi yapmaya çalışırken sosyal medyada paylaşılmam ilk defa olmayacaktı. #çılgınlık #polisdeğil #güçüstismarı #ateşliödülcüsü #benitutuklanın gibi etiketlerle.

Son iki bölümden pek de memnun değildim. Özellikle de benden iki kat büyük bir adamı yere devirmeye çalışırken, dişlerimi gösterip adamın boğazını parçalayacakmışım gibi göründüğüm, ucuz bir korku filmindeki gibi bir sahnede videonun bozulmasına rağmen.

Ama evet, daha sonra muhtemelen bir ton taco yerken, kapıdan dışarı çıkan zavallı bir herifin elinden yedi dolarlık lattesini düşürdüğüm anların dikey videolarını tekrar tekrar izleyecektim.

Adam hangi yöne döneceğine karar vermeye çalışırken durakladığında, "Dur!" diye bağırdım. "Pekala," diye homurdandım ve koşmak için yere eğildim.

Her zaman işleri zor yoldan yaparlardı.

Ona doğru koşarak bir sıçrama yaptım ve tam sağa dönmeye başladığı anda ona saldırdım, ikimiz de yere doğru savrulduk. Ama en azından düşüşümü yumuşatacak bir vücudu vardı.

O inleyip küfrederken, arka cebimden kelepçelerimi çıkardım ve bileklerine taktım.

"Kaçabilirsin, saklanabilirsin," dedim ayağa kalkıp onu da ayağa kaldırarak. "Beni 'senin gibi güzel bir şeyin böyle bir yerde ne işi var?' gibi sorulara daha fazla katlanmaya zorlayabilirsin, ama sen—" Onu çevirdim. "Bekle... sen kimsin?"

Boyu ve yapısı tam uygundu. Saçları da aynı, yanları kısa kesilmiş, üstü kıvrıkcık, abartılı alpaka saç kesimiydi. Hatta koyu kahverengi gözleri bile aynıydı.

Bu, son derece niş bir ürün olan vintage nu metal grubu tişörtlerini hesaba katmadığımız anlamına bile geliyordu.

Ama bu adam benim sevgilim değildi; erkekler tuvaletine girip pencereden kaçarken, kalabalık bir barda izdihamın arasından bana gülümseyerek kaçarken, beni numaramı isteyen bir düzine sarhoş yaşlı motosikletçiden kaçmaya çalışırken yalnız bırakırken, yüzünü çok iyi tanıdığım sevgilim değildi. Ya da beni tuvalette "eğlenceli" bir ilişkiye götürmek isteyenlerden.

"Allah aşkına." Kelepçe anahtarımı uzanıp alırken iç çektim. "İşe yararsa, tutuklanması gereken birine benziyorsun." Yanağındaki kanlı çizikler için biraz üzüldüm. Ama, neyse, tutuklu olduğunu söyleyen birinden kaçan oydu. Muhtemelen bir şeyden suçluydu. "Bu tişörtü nereden aldın?" diye sordum.

Ama bakışları bana odaklanmamıştı; omzumun üzerinden, gördüğü bir şeye bakıyordu ve bu da çenesinde bir kasın seğirmesine neden oluyordu.

Arkamı döndüğümde, arabamın sekmesini gördüm.

Elinde lanet olası telefonuyla.

Yüzünde muzip bir gülümsemeyle beni filme çekiyordu.

Adamın bileğinden diğer bileziği çıkarırken homurdanma yükseldi. "İşte şimdi bir sonraki randevun için güzel bir buz kırıcı buldun," dedim, sonra arkamı dönüp koştum.

Çöpçünün telefonu çoktan cebine koymuştu ve çılgın bir hızla trafiğe dalarak, pencereden yükselen korna sesleri ve küfürler eşliğinde uzaklaştı.

Korna seslerini ve frenlerin gıcirtısını umursamadan peşinden koştum. Bu, işlek bir yolda ilk kovalamacam değildi. Muhtemelen sonuncusu da olmayacaktı. Ve dürüst olmak gerekirse, göğsüm yanarken ve bacaklarım jöle gibi olurken açık bir alanda sonsuz bir koşuya kıyasla, trafikte kısa bir yürüyüşü her zaman tercih ederdim.

En azından bu şekilde, yolunda bolca engel vardı: arabalar, yayalar, sokak lambaları, arada sırada kaldırıma konulmuş ağaçlar veya tabelalar.

Açıkçası, Frat Guy'ın lisedeki dört yıllık atletizm kariyeri, benim isteksizce ve çoğu zaman düzensiz bir şekilde spor salonuna ve dövüş sanatları derslerine olan bağlılığımı gölgede bırakıyordu.

O, zahmetsizce önümden ilerlerken, ben nefes nefese kalıp ara sıra birilerini yolumdan iterek koca bir şehir bloğunu geçtik.

Köşeyi hızla dönerken, kalan son nefesimle "Dur!" diye bağırdım.

Tam o köşeyi dönüyordum ki, hiç beklemediğim bir anda ortaya çıktı ve bana o kadar sert çarptı ki, bir anlığına havaya fırladım, sonra da yan tarafıma sertçe düştüm.

Küfürbaz ebeveynlerimin ikisini de gururlandıracak bir şekilde ağzımı kapattım.

Arkasını dönüp tekrar koşmaya başlamadan önce yüzündeki o küstah sırıtışla, az önce büyük bir hata yaptığının farkında değildi.

Yolda ufak bir kovalamacaya katlanabilirdim. Kalbim, geçen hafta yediğim onca fast food yemeğinden sonra bir egzersize gerçekten ihtiyaç duyuyordu. Hatta sandalyelerin üzerinden atlayıp birini yere devirmek bile benim için sorun değildi.

Ama alçakça bir hareketle beni yere itmek mi?

Beni, -itiraf edeyim ki sinir bozucu- bir işte çalışan profesyonel birinden, sadece birinin para ödemesini isteyen öfkeli bir kadına dönüştürmüştü.

Yere düşmüş vücudumu yerden kaldırdım, koluma batan çakılları ve kolumdan aşağı süzülen, muhtemelen kan olan ılık sıvıyı hissettim.

Birkaç blok ötede, trafiğin yavaşlamasını beklerken, bir sonraki sokağa geçebilmek için bana ara sıra bakışlar atan üniversite öğrencisini görebiliyordum.

Daha genç, daha formda ve önümüzdeki birkaç yılı, ona ne kadar güzel gözleri olduğunu söylemeyi seven birinin yanında kafeste geçirmemeye kararlı olabilirdi. Ama benim ezilmiş bir egom ve kalçam vardı, ayrıca beni motive eden otuz bin dolarlık bir vaat de vardı.

Saha avantajım yoktu ama onun bu şehirde görüldüğüne dair bir ipucu aldığımda incelediğim haritaların hatırası aklımdaydı.

Bu yüzden onu takip etmekten vazgeçtim ve bunun yerine bir sonraki sokağa girdim, böylece daha az kalabalık olan sokaktan ilerleyip sonra tekrar karşıya geçtim.

Onu yenemedim.

Ama şimdi onun sadece birkaç adım gerisindeydim.

Omuzunun üzerinden geriye baktığı için çok sevindim, böylece onu yere devirmeden hemen önce yüzündeki şoku görebildim.

"Hey, bu saldırı," diye homurdandı, ben onu kelepçeledikten ve elimle arka cebini yokladıktan sonra, ardından da cep telefonunu çıkardım.

Onu hızla yanıma çektim, yüzünü kullanarak kilidini açtım, videolarına baktım ve sonra beni çektiği videoyu sildim; üstelik ilk seferinde yere serdiğim zavallı aptalın, sırtındaki nu metal tişörtünü satın almaya teklif etmesiyle ilgili yaptığı muhteşem yorumu da sildim.

"Şans eseri," dedim onu ayağa kaldırırken. "Eğer kefaletle serbest bırakılmayı reddedeceksen, belki de üç eyalet bölgesinden daha uzaklara gitsen daha iyi olur. Biliyorum, bu belki de sonunda göbek bağını kesmen anlamına gelebilir, ama en azından bu utançtan kurtulmuş olursun." Onu ayağa kaldırdım.

Yemin ederim, kefaleti ödemededen kaçacak adamların berbat anne kuzuları olduğuna dair yazılı olmayan bir kural vardı. Bu adamın annesi, oğlunun arabayı izinsiz kullanmasına izin verilmediğini bilseydi asla iş yerinden çalmayacağını sosyal medyada ısrarla belirtmişti.

Ne gibi?

"Avukatım bana saldırdığınız için size dava açacak."

"Sessiz ol yoksa sana gerçekten saldırırım."

"Bana kaba davranmanıza izin yok. Aşırı güç kullanımına karşı yasaların olmasının bir nedeni var."

"Şunu bilin: Ben polis değilim. Bu kanun bana uygulanmaz. Ve şu anda aktif olarak kanayan tek kişi ben olduğuma göre, babanızın tuttuğu o şık takım elbiseli adam bile bana dava açamayacak."

O kadar aptal olsa bile, sorumluluk sigortası bunun için vardı. Hatta, emekli bir ödül avcısı olan annemin henüz dava edilmemiş olmamdan biraz hayal kırıklığına uğradığından da oldukça emindim.

"Beşinci kez dava edildiğini öğrendiğinde babama, 'Bu bir olgunlaşma süreci,' dediğini hatırlıyorum. 'Eğer yumruk yemek istemiyorsa, böyle yumruklanmaya müsait bir yüze sahip olmamalıydı.'"

Annem benim kişisel kahramanımdı. Bunun nedenleri çok açık.

"Ben hemen ineyim," dedi üniversiteli çocuk, onu arabanın arka koltuğuna, yolcu tarafına ittiğimde. Geçmiş tecrübem bana göstermişti ki, eğer arkanıza bir serseri koyarsanız, altı saatlik yolculuk boyunca koltuğunuzu tekmeleyip sallarlardı.

"Hepsi öyle der," dedim, yedek kelepçelerimden birini alıp bağlı bileklerini kapı koluna bağlarken. "Merakımdan soruyorum, hiç çocuk kilidi diye bir şey duydunuz mu?"

Öfkeyle kükremesi üzerine kapıyı çarparak kapattım.

Arabaya yaslanarak birkaç izleyiciye baktım. "Bu bizim ön sevişmemiz. Cinsel tercihlerimizden dolayı kimseyi yargılamak doğru değil."

Kahve dükkanına ve içerideki unutmadığım fincanıma son bir özlem dolu bakış attıktan sonra içimi çektim ve sürücü koltuğuna oturdum.

"Ahhh!" diye bağırdı üniversite öğrencisi, koltuğunda kıvranarak. "Biri bana yardım etsin!"

"Merakımdan soruyorum," dedim. "En sevdiğin Limp Bizkit albümü hangisi?"

"Ne? Kim?"

"O diğer adama sattığın tişörtü yere devirdim."

"Bilmiyorum. Babamın gömleği idi."

"Pekâlâ, o zaman sizi nu metal ile tanıştırayım," dedim, müzik uygulamamı açıp sesi kulakları sağır edecek kadar yükseltirken.

Artık istediği kadar bağırabilirdi.

Kimse onu duymayacaktı.

Navesink Bank'a ve müzik seçimimden dolayı başı ağrıyan Frat Guy'ı bırakmak için polis karakoluna dönüş yolculuğu boyunca aklımdan geçen tek şey rahat bir yatak, temiz bir duş ve bolca yemekti. İlla bu sırayla değil tabii.

En az iki ay boyunca çalışmaya niyetim yoktu.

"Hayır. Kesinlikle hayır," dedim ofise girdiğimde annemi her zamanki koyu yeşil kargo pantolonu ve siyah askılı tişörtüyle masama yaslanmış halde bulduğumda. Ondan miras aldığım muhteşem göğüslerini ve benden biraz daha formda tuttuğu vücudunu sergiliyordu. Elinde bir kağıt parçası vardı ve kaşları koyu gözlerinin üzerinde yukarı kalkarken bana doğru sallıyordu.

"Bana güven evlat," dedi, kağıdı bana uzattıktan sonra uzun, dalgalı kahverengi saçlarını toplamaya başladı. Bu da ondan miras aldığım bir özellikti. "Bunu sen üstleneceksin."

"Otuz bin dolar kazandım. Haftalarca hiçbir şey yapmadan oturmayı planlıyorum."

"Kağıda bakın."

İnatçılığımın ancak tek bir kişi karşı koyabilirdi. O da tam karşımda durmuş, dediğini yapmamı bekliyordu.

"Pekala," diye homurdandım kağıdı kaldırırken. "Ah."

Bütün nefesim kesildi.

"Sana söylemiştim," dedi annem, alaycı bir gülümsemeyle. "Senin için bir çanta hazırladım."

Masamın arkasına geçip tanıdık bir spor çantası aldı, ben de gözlerimle kağıdı tekrar tekrar tararken, gördüklerime inanmayı reddeden bir yanımdı.

Ama kaç kere okursam okuyayım, aynı kelimeler hep gözüme çarpıyordu.

Menkul kıymet dolandırıcılığı.

İçeriden bilgiye dayalı işlem.

Mahkeme tarihini kaçırdı.

Beş milyon dolarlık kefalet.

Eğer Frat Guy'da gözlerim dolar işaretleri görüyorsa, bu filmde adeta bir kumar makinesi gibi dönüyorlardı.

"Teminatçı yüzde kaç oranında teklif veriyor?"

"On."

On.

Bu, yarım milyon dolardı.

"Bunu bana ver," dedim, çantaya uzanırken.

Görünüşe göre takolar biraz daha beklemek zorunda kalacaktı.

.... "Cennetin Peşinde" artık Kindle Unlimited'da mevcut. BURADAN OKUYUN.

Bu kitabı beğendiyseniz, NAVESINK BANK EVRENİ'ndeki diğer serilere ve kitaplara da göz atın:

Navesink Bank Henchmen MC

Hükümranlılık

Peşin

Kurt

Depo

Dük

Renny

Lazarus

Pagan

Cyrus

Edison

Reeve

Şeker

V'nin Düşüşü

Adler

Roderick

Bakir

Roan

Camden

Batı

Colson

Henchmen MC Yeni Nesil

Niro

Malcolm

Fallon

Rowe

Cary

Bunlar buna değer.

Arzu

Voss

Seth

Finn

Brooks

Callow
Sully
Nave
Yok olmak

Vahşiler
Canavar
Katil
Kurtarıcı

Mallick Kardeşler
İyi vakit geçirmek için arayın.
Shane
Ryan
İşaret
Eli
Charlie ve Helen: Başa Dönüş

Araştırmacılar
367 Gün
14 Hafta
4 Ay
432 Saat

Karanlık
Karanlık Gizemler
Karanlık Sırlar
Kara At

Profesyoneller
Tamirci
Hayalet
Elçi
General
Bebek Bakıcısı
Aracı
Müzakereci
Müşteri

Temizleyici
Cellat

Nehir Kardeşler
Seni Yukarı Kaldırırım
Seni Kilit Altına Alacağım
Seni İçine Çekiyorum
Seni Yakınımda Tutacağım

Grassi Ailesi
Rıhtımdaki Kadın
Scope'taki Kadınlar
Yanlış Yerdeki Kadın
Geçmişten Gelen Kadın
Tehlike Altındaki Kadın
Sirtında Hedef Taşıyan Kadın
Uyarıcı Kadın
Garajdaki Kadın
Çukurlardaki Kadın

Golden Glades Henchmen MC

Huck
O
McCoy
Remy
Seeley
Donovan
Cato
Alaric
Set
Sahil
Kylo

Shady Valley Henchmen MC

Yargıç
Karga
Kesik
Sallanmak
Detroit

Riff

Kale

Koç

NAVESINK BANK İÇİNDEKİ BAĞIMSIZ İŞLETMELER:

Gönüllü

Kin Maçı

Ferryn'in Yükselişi

Sahte Aşk

Yılanlar ve İnsanlar Üzerine

Hayatta Kalan

Deja Brew

Cennetin Peşinde

DİĞER SERİLER VE BAĞIMSIZ KİTAPLAR:

Yıldızların İnişi

Kalbin İhtiyaç Duyduğu Şeyler

Kalbin İsteddiği Şey

Kalbin Bulduğu Şey

Kalbin Bildikleri

Yıldızların İnişi Sapık

Kalbin Öğrendikleri

Vekil

Cinsel Vekil

Dr. Chase Hudson

Yeşil Seri

Yeşile Doğru

Yeşilden Kaçış

Yedi Günah MC

Kurban

Şifacı

Köle

Şeytan Avcısı

Profesör

Yarı Tanrı

Costa Ailesi

Bagajdaki Kadın
Arka Odadaki Kadın
Yaralı Kadın
Muayene Masasında Yatan Kadın
Çiçekli Kadın
Sırrı Olan Kadın
Jüri Üyesi Kadın
Ormandaki Kadın
Depodaki Kadın
Cüzdanlı Kadın
Cenazedeki Kadın
Karlı Kadın

Lombardi Ailesi

Onu su gibi sev
Ona oksijen gibi ihtiyacım var.
Ona sığınak gibi ara.
Onu Yerçekimi Gibi Tutun
Onu bir sır gibi saklayın.

BORÇ

Muhalefet
Doldurulmuş: Bir Şükran Günü Romantizmi
Paketi Açıldı
Barış, Sevgi ve Makaronlar
Navesink Bankası Noel'i
Gelme
Onu tamir et
N.Y.E.
sevişmek
İntikam
Orada mutlaka pasta olmalı.
Çirkin Kazak Havası
İzlenmekten Hoşlanırım
Yüzüklü Kadın

Aşk ve Diğer Kabuslar
Zombiler Çağında Aşk
İlkel
Scarlet'i Evcilleştirmek
Tembel Cadının Vampirler ve Kötülük Rehberi
Cennetin Peşinde
Neon Yeminleri

JGALA takma adıyla:

Veliaht
Kış Kraliçesi

AVON / Harper Collins'ten:

Benim Kocaman Vampir Düğünüm
Manhattan'da Deniz Kızı

Jessica Gadziala, USA Today'in en çok satanlar listesinde yer alan, her türlü sürpriz dolu olay örgüsünü, güçlü kadın kahramanları, sevimli yan karakterleri, tutkuyu ve destansı mutlu sonları içeren 100'den fazla ateşli aşk romanının yazarıdır.

O, New Jersey'de papağanları, güvercinleri, köpekleri, tavşanları, tavukları, ördekleri, Ravioli adındaki sakallı ejderhası ve çok fazla saksı bitkisiyle birlikte yaşıyor.

JESSICA İLE İLETİŞİME GEÇİN:

Haber Bültenine Kayıt Ol:

subscribepage.io/K4GPfj

Facebook:

<https://www.facebook.com/JessicaGadziala/>

Facebook Grubu:

<https://www.facebook.com/groups/314540025563403/>

Goodreads:

https://www.goodreads.com/author/show/13800950.Jessica_Gadziala

Instagram:

<https://www.instagram.com/jessicagadziala/>

Twitter: - 2023'te devre dışı bırakıldı

Konular:

<https://www.threads.net/@jessicagadziala>

Mavi Gökyüzü:

jessicagadziala.bsky.sosyal

Web sitesi (ve bülten): [JessicaGadziala.com](https://jessicagadziala.com)

AMZ:

<https://amzn.to/3Cwa5ei>

TikTok:

[JessicaGadziala](https://www.tiktok.com/@jessicagadziala)

Bookbub:

<https://www.bookbub.com/profile/jessica-gadziala>

Discord:

<https://discord.gg/TprtYPpnAJ>

Spotify (kitap çalma listeleri için)

<https://open.spotify.com/user/jessiegadz?si=f636a0e5e19b4b1a>

<3/ Jessica

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM